NORMA POPPER

Profesoara de englezá

ALCRIS

Capitolul 1

Lynne Hewlett îşi duse maşina în parcarea pentru personal de la şcoala de băieţi Mildenhead, sări din ea şi porni în viteză spre intrarea şcolii. împinse uşa dublă din lemn sculptat. Apoi năvăli în clădire ca un uragan, tulburând atmosfera academică învăluind lungile coridoare ale acestei şcoli vechi.

îşi strânse servieta burduşită cu cărţi şi se grăbi spre scări, netezindu-şi în grabă părul răvăşit de vânt. Cu un sentiment de vină, se uită în susul şi în josul coridoarelor şi simţi că prin tăcerea lor acestea îi reproşează deoarece comisese păcatul de neiertat de a întârzia în ziua inspecţiei.

Se înfioră fără să vrea. Putea simţi de jur-împrejur prezenţa tăcută şi amenințătoare a Autorităţii, prin grupul Inspectorilor Şcolari ai Maiestăţii Sale. Astăzi, ştia foarte bine, vor invada locul ca să-l vadă cu ochi

critic - sau, cum prefera ea să spună, să-i spioneze pe profesori.

în imaginaţia ei superactivă, îi vizualiza ca pe o hoardă de vikingi devastatori, care nu vor fi satisfăcuţi până nu vor goli şcoala de idei bune, descotorisindu-se fără milă de toate minţile

moderne ale corpului profesoral - ceea ce însemna bineînţeles, că prima pe listă va fi ea, Lynne Hewlett, profesoară de engleză.

Această aversiune adânc înrădăcinată faţă de inspectorii şcolari si care nu avea nici o fundamentare, persista în mintea ei deşi nu întâlnise niciodată vreunul. Nici nu avea de gând să-şi modifice părerea oricât de mulţi ar apărea în cursul carierei sale.

Ştia fără să i se fi spus că sosiseră. îşi dădea seama după liniştea nefirească aproape, care domnea în întreaga clădire. în mod normal, la această oră a zilei, coridoarele ar fi trebuit să fie pline de viaţă, cu adolescenţi neastâmpăraţi îndreptându-se spre adunarea de dimineaţă din holul principal.

Cu o completă lipsă de demnitate feminină şi fără să se uite unde merge, începu să urce scările două câte două şi-şi izbi capul de un grup de bărbaţi care stăteau în semicerc în susul scărilor.

- Din toate locurile, aici v-aţi găsit să staţi... strigă ea cu o voce înăbuşită, când îşi scoase capul de undeva din mijlocul unei persoane peste care dăduse inexplicabil.

Ridicându-şi faţa văzu cu consternare că nu erau membri ai corpului profesoral ci un grup de feţe solemne, impecabil îmbrăcate, arătând a inspectori şcolari - nu vikingi devastatori, aceştia - în mijlocul cărora se afla directorul, domnul Penstone. El părea foarte nelalocul lui şi se înroşi la efectul deranjant al

buldozerului feminin.

Ea îşi ridică ochii şi cercetă trăsăturile domnului în care intrase. Acesta se scutură cu o expresie îndurerată. Părea mai tânăr ca ceilalţi, notă Lynne, înalt, umeri laţi, păr şaten şi sprâncene negre. Ochii lui negri o ţintuiră şi ea îşi plecă privirea, murmurând:

- îmi pare rău, vă rog să mă scuzaţi.

Domnul Penstone spuse, iritat:

- Oh, bună dimineaţa, domnişoară Hewlett.

Şi Lynne o şterse repede către sanctuarul cancelariei, de-a lungul coridorului.

-Asta, strigă ea la mâna de profesori care tocmai plecau spre clasele lor - adunarea de dimineaţă fusese abandonată în onoarea V.I.P.-urilor - a fost ceea ce înseamnă să începi cu capul.

Se prăvăli într-un scaun, îşi dădu la o parte părul lung şi negru din ochii căprui şi le spuse toată tărăşenia. Râseră cu toţii.

- Nu te necăji, Lynne, Inspectorii Maiestăţii Sale nu sunt monştri, să ştii,spuse Mary Radcliff, care, ca şi Lynne, era profesoară la departamentul de engleză şi cea mai bună prietenă a ei. Cum este prima ta inspecţie, nu se vor aştepta la prea mult de la tine.

- Nu? Nu te cred. Ar fi trebuit să-i vezi faţa bărbatului în stomacul căruia am intrat. Dacă îmi inspectează clasa, voi fi dată afară cu prima ocazie.

- Nu fi prostuţă, Lynne, încercă s-o liniştească Ken Marshall, blondul ei curtezan. Nu fac astfel de lucruri, mai ales unei absolvente cu Magna cum Laude ca

tine.

Lynne se ridică şi-şi strânse lucrurile.

- Tu n-ai nici o problemă, Ken. Tu nu vei fi inspectat. De obicei, nu sunt interesaţi de educaţia fizică.

Ken scutură din cap dezaprobator, dar continuă:

- Dacă vei încerca să-ţi prezinţi materia într-un mod experimental...

Lynne era indignată.

- Metodele mele nu sunt experimentale! Sunt încercate şi metode de încredere folosite de câţiva ani în şcolile cu directori mai moderni şi deschişi la minte...

Uşa de la cancelarie era deschisă, iar Ken şi Mary începură să-i facă semne urgente, arătând în afară şi ducând degetul la gură. Ea se opri. Grupul de V.I.P.-uri se dispersa şi se întorsese la sunetul vocii ei.

„Vor mai sta încă acolo“, se gândi Lynne închizându-şi ochii cu disperare, apoi, cât îi permitea demnitatea de repede, se îndreptă spre clasa ei.

Băieţii, cu vârste cuprinse între paisprezece şi cincisprezece ani, făceau prea multă gălăgie.

- Aşezaţi-vă, pentru numele lui Dumnezeu şi vă rog faceţi linişte.

Dispăru în nişa vecină cu clasa şi strigă:

- Trebuie să fiţi cuminţi astăzi, băieţi, sau voi avea necazuri. Nişte Inspectori ai Maiestăţii Sale - I.M.S. - se furişează peste tot. Unul va veni sigur să cerceteze pe aici şi - ei bine, într-o zi vă voi spune cât

de mult îi urăsc pe aceşti I.M.S.

Se făcu tăcere instantanee la cuvintele ei, ceea ce era un lucru neobişnuit şi se îngrijoră. Prinzând o mână de crete dintr-o cutie, se întoarse în clasă şi pentru a doua oară în acea dimineaţă, i se opri răsuflarea de consternare.

Stând acolo, înalt, arogant şi cu o linie de mânie rece în ochii cenuşii, era ultima persoană pe care ar fi dorit s-o vadă. Din nou, el o măsură din cap până-n picioare.

„Ştiam că va fi cel pe care aproape l-am doborât“, se gândi ea furioasă. înroşindu-se jenată la gândul că auzise ce spusese clasei, îl întrebă cu o voce distantă:

- Da? Vă pot ajuta cu ceva?

- Domnişoara Hewlett? Numele meu este York, inspector la materia engleză. Vă deranjează dacă stau în spate şi ascult?

„Ca şi cum aş putea refuza“ se gândi Lynne.

- Nu-mi daţi nici o atenţie, continuă el. Prefaceţi-vă că nu sunt aici.

„Mai repede aş ignora un tigru mâncând un om“ îşi spuse Lynne.

El se înghesui cu greutate într-un loc din colţul clasei, îşi aranjă în ordine caietele de notiţe pe pupitru, puse mâinile în buzunare şi se rezemă de perete cu o expresie neutră pe chip, care te înfuria, şi aşteptă.

Ea inspiră adânc şi spuse:

- Acum băieţi, aşezaţi-vă pe grupe. Mai întâi,

mutaţi-vă scaunele la lucrurile obişnuite, vă rog.

Fu un haos temporar şi mişcare, în timp ce mobilierul clasei se rearanjă, pauză în care I.M.S.-ul îşi studia hârtiile, părând uşor plictisit.

„Poate o va lăsa baltă“ se gândi Lynne plină de speranţă, apoi spuse băieţilor:

- Vă cunoaşteţi temele fiecare. Grupul A este la munca de proiectare. Grupul B luaţi astăzi casetofonul pentru a citi poezie cu muzică - nu uitaţi să duceţi casetofonul în debara pentru a nu-i deranja pe ceilalţi. Grupul C, luaţi-vă cărţile şi Grupul D treceţi la scrierea eseurilor.

în acel moment, observatorul din spate deveni mai interesat, dacă nu mai curând nedumerit. Lynne se plimba prin clasă, ascultându-i pe băieţi, ajutându-i şi sfătuindu-i când era necesar. Uneori stătea un timp discutând cu ei asupra unei probleme controversate, dându-şi cu părerea pentru a-i ajuta să-şi formeze propria lor opinie.

Era conştientă de supravegherea constantă a inspectorului în timp ce-şi desfăşura munca. Deşi o neliniştea să fie ţinta acelor ochi cercetători care-i urmăreau orice mişcare, ştiind că tot timpul o evaluează, cântărind orice cuvânt spus de ea, nu permise ca asta să-i distrugă echilibrul.

Brusc, realiză că grupul cu casetofonul devenea puţin cam hilar. Intră în debara să-i potolească, stând să asculte cu ei. Când reveni în clasă văzu că inspectorul se ridicase şi vorbea cu băieţii din grupul cu cărţile. Le punea întrebări şi le studia notiţele.

Lynne spera să nu stea prea mult, dar rămase până la sfârşitul lecţiei. O oră de lecţie care-i păruse lui Lynne că nu se mai sfârşeşte.

- Gata băieţi, ridică ea vocea. Puneţi băncile la loc, luaţi-vă cărţile şi puteţi pleca.

Când ultimul băiat părăsi clasa, Lynne stătu în picioare la catedră, încordată şi aşteptând.

El veni încet spre ea, se opri la catedră ca şi când ar fi vrut să-i vorbească, se răzgândi, îi mulţumi şi ieşi.

Ea se aşeză pe scaun. Tensiunea pe care o încercase, teama de ce ar fi gândit el îi inhibase gândurile şi acţiunile, iar acum că plecase era sigură că neliniştea ei nu avusese sens. Clasa n-o dezamăgise. Comportamentul fusese la fel de bun ca întotdeauna. Inspecţia era gata, trecuse şi nu va mai reveni.

*
* *

Orele de dimineaţă ajunseră la sfârşit, şi Lynne încuie uşa de clasă, strigându-i pe Ken şi Mary în drum spre cantina personalului.

- Cum a mers? întrebă Ken în timp ce mergeau pe coridor.

- Mai bine decât mă aşteptam, le spuse Lynne. Băieţii s-au comportat foarte bine...

- Din cauză că te plac, o întrerupse Ken.

- A vorbit cu tine după aceea? se interesă Mary.

- Nu. Ar fi trebuit?

- De obicei o fac, păru Mary mirată. Pun tot felul

de întrebări. Dar nu te îngrijora, el probabil a avut toate informaţiile de care avea nevoie.

Lynne avea dubii, dar ridică din umeri spunând că nu-i păsa ce crede el despre metodele ei de predare. îşi luă tava de la autoservire şi se aşeză lângă Ken şi Mary.

Vorbiră un timp, apoi Ken exclamă:

- Ia uitaţi-vă cine vine - acel domn foarte important şi directorul, desigur.

- Parcă ar fi o cloşcă, comentă Lynne uşor dispreţuitor. Cum se mai învârteşte în jurul preţioşilor inspectori! Şi să vezi cum o să-i mai servească!

Ken murmură pe sub mustaţă:

- Este mult îndrăgitul tău inspector de engleză - acela înalt şi îmbrăcat elegant? Te-a văzut, răţuşco, aşa că ai grijă cum te comporţi!

Lynne gemu:

- Acum va veni şi-mi va strica prânzul!

Mary îl observa din colţul ei.

- Ei bine, cred că este drăguţ. Arată bine, persoană plăcută, îmi închipui, bine stilat - ce ai mai vrea? îl studie ea gânditoare. Cred că este de vârsta mea - treizeci şi ceva de ani. Cam tânăr pentru un I.M.S., totuşi.

- Ştii, Lynne, comentă Ken după un timp, omul nu-şi poate lua ochii de la tine. Ce i-ai făcut, l-ai vrăjit? Te priveşte de când a intrat aici.

- Da? Să-i dăm ceva la care să se uite, Ken? se aplecă ea şi se uită la faţa lui cu o expresie

entuziastă.

Ken o privi zâmbind.

- Dacă o să continui să mă priveşti aşa, o să mă fac de râs şi o să te sărut în faţa tuturor.

- Da, Ken? încerci?

Ea făcu în aşa fel încât buzele ei erau aproape de ale lui.

- Potoleşte-te, Lynne!

El era acum jenat şi chiar Mary părea deranjată de comportarea ei provocatoare.

După un minut sau două, Ken spuse:

- Oricum, trucul a mers. El se concentrează acum asupra mâncării şi prietenilor săi. Hai. Aţi terminat? înapoi la treabă.

îşi traseră scaunele şi o luară spre uşă. Lynne ocoli ca să nu treacă pe lângă masa inspectorilor, dar directorul îi prinse privirea şi-i făcu semn.

- Oh, nu, intră ea în panică, ce am făcut să merit asta?

- Ah, domnişoara Hewlett, directorul se întoarse spre ceilalţi la masă. Aceasta, domnilor, este domnişoara Hewlett, în prezent însărcinată cu departamentul de engleză, în lipsa domnului Blackham, şeful departamentului, care este bolnav. Cred că l-ai cunoscut deja pe domnul Christopher York - acel domn dădu din cap fără să se uite - şi aceştia sunt colegii dânsului, ceilalţi inspectori.

Domnul Penstone înconjură masa, spunându-le numele.

- Şi acum, domnişoară Hewlett, ai vrea să ştii de

ce te-am chemat. Aş vrea să vii la mine în birou la trei fără un sfert, împreună cu şefii celorlalte departamente, ca să-i conduceţi pe aceşti domni într-un tur al şcolii. Aşa că te-aş ruga să te eliberezi pentru restul după-amiezii, se poate?

Lynne trebui să încuviinţeze şi chiar reuşi să pară entuziastă. Directorul păru mulţumit şi, cu o fluturare politicoasă a mâinii, o concedie. în timp ce-i părăsea, Lynne bombăni în gând, pentru că trebuia să-şi piardă preţiosul ei timp cu o şleahtă de I.M.S-işti fără a-l mai menţiona pe iritantul domn York.

*
* *

Mary avea un timp liber şi veni la clasa lui Lynne ca să-i preia ora.

-Aş fi vrut să te duci tu, Mary, şopti Lynne când intră Mary.

- Eu nu mi-am obţinut diploma cu brio, drăguţă, răspunse Mary repede, dar fără ranchiună, am fost mediocră. Ei nu cred că sunt capabilă să conduc un grup.

în cancelarie, Lynne îşi reînnoi machiajul, îşi trecu un pieptene prin păr şi uitându-se în oglindă, se consideră satisfăcătoare. Şi pentru că avea o expresie cam acră, îşi pregăti un zâmbet cu care se va adresa tuturor în afară de domnul York.

Cu acest gând plăcut în minte, bătu în uşa biroului directorial şi intră. Era ultima care sosise şi fu întâmpinată de paisprezece perechi de ochi masculini. Era singura femeie între toţi aceşti bărbaţi! Aproape că-i veni s-o ia la fugă. Totuşi, toţi părură încântaţi s-o vadă - cu o singură excepţie,

remarcă ea - iar unul dintre domni, mai cavaler, chiar spuse că era mai plăcut să aibă
o domnişoară cu ei pentru a adăuga o pată de culoare şi interes turului de după-amiază.

Domnul Penstone râse cu restul şi-i ură bun venit.

- Acum că ne-am adunat cu toţii, domnişoară, se înclină el spre Lynne, şefi de departamente şi domni, putem începe turul? Domnule York, domnişoara Hewlett este a dumitale, se întoarse el către inspectorul de engleză.

Cu un zâmbet uşor ironic, domnul York se uită la Lynne şi veni lângă ea.

- Mergem? murmură el, deschizându-i uşa.

Merseră de-a lungul coridorului unul lângă altul, într-o tăcere totală. Simţindu-se disperată, Lynne se întrebă cum ar putea comunica - acest individ era distant şi de nepătruns. Despre ce să vorbească - despre vreme? îi venea să chicotească şi-şi dădu seama că se simţea puţin isterică. Se întoarse agitată şi-l văzu pe Don Wilkins, şeful departamentului de limbi, cu grupul lui de vizitatori, venind în direcţia lor.

„Grăbeşte-te, domnule Wilkins, îl rugă ea în gând.

- Eşti de mult la această şcoală, domnişoară Hewlett?

Lynne tresări la sunetul vocii inspectorului.

- Cam de optsprezece luni.

- Deci, presupun că ai un an de predare... făcu o pauză când Lynne încuviinţă din cap... ceea ce înseamnă că ai douăzeci şi trei de ani?

„Ce are vârsta mea de-a face cu el?“ se gândi ea

supărată.

- De fapt, am trecut pe douăzeci şi patru, replică ea scurt.

El păru amuzat de iritarea ei.

- Oh, scuză-mă. O doamnă nu este întrebată de vârstă, bineînţeles.

Lynne se înfurie, dar fiindcă se aflau la intrarea holului şcolii nu se putu gândi să-i dea o replică suficient de usturătoare.

Restul participanţilor li se alătură şi o urmară, când împinse uşile batante din sticlă ale holului unde se făceau adunările. în jurul ei se strânse un mic grup şi ea începu să le explice originea tablourilor vechi ce atârnau pe pereţi la intervale regulate. Erau foştii directori şi patroni de care şcoala era atât de mândră.

Pe când vorbea, simţi mai curând decât văzu că domnul York părăsise grupul. îl căută din ochi şi văzu că se dusese în celălalt capăt al holului. Examina îndeaproape orga cu tuburile mari şi aurii care ajungeau până în tavan, dominând peretele. Părea absorbit de instrument şi-şi plimba degetele peste clape şi pentru o clipă sau două, chiar se aşeză pe scăunelul din faţa orgii. Apoi, cu mâinile în buzunare, veni încet spre ceilalţi.

Unul dintre colegii lui glumi:

- Arăţi de parcă ai arde de nerăbdare să cânţi. Hai, dă-i drumul, vei captiva audienţa şi vei stârni aplauze.

Domnul York îşi dădu capul pe spate şi râse cu

ceilalţi. Dinţii lui albi străluciră şi Lynne se trezi gândindu-se cât de atrăgător era. Imediat, se înfurie pe aceste gânduri. El nu era prietenul ei; judecând după cât era de încruntat când o privea, era duşmanul ei.

Se întoarse cu spatele la el şi le vorbi celorlalţi despre piesele de teatru jucate de elevi aici şi despre orchestra de tineret a şcolii, foarte apreciată.

După aceea, vizitară sala de gimnastică, laboratoarele şi biblioteca, până când directorul îşi frecă jovial mâinile spunând:

- Acum, este ora ceaiului. înapoi în biroul meu, domnilor, vă rog.

Se întoarseră înapoi pe coridor, într-o masă compactă şi solemnă. Când se apropiau de cancelarie, uşa se deschise şi apăru Ken, care-i făcu cu ochiul lui Lynne. Ea îi zâmbi larg, dorindu-şi ca nimeni să nu fi observat micul schimb amical dintre ei. Bineînţeles că duşmanul ei, cum îi plăcea să gândească despre inspectorul de engleză, văzuse, fiindcă expresia feţei i se modifică o clipă - apăruse o urmă de amuzament pe chipul lui?

- şi se uită repede afară pe fereastră. Lynne îl privi pe furiş peste câteva momente, şi văzu că era la fel de serios ca înainte şi hotărî că i se păruse, că-şi imaginase sclipirea de râs din ochii lui.

Cu o ceaşcă de ceai într-o mână şi o farfurie de sandvişuri în alta, Lynne se uita neajutorată în jur, neştiind unde să se aşeze. Pe neaşteptate, fu prinsă de braţ şi condusă la un fotoliu din colţul camerei. îi

era ciudă că se îndatorase duşmanului ei, dar trebui să-i mulţumească, mai ales că el îi luă ceaşca şi farfuria şi le plasă pe un loc gol de pe o masă din apropierea ei.

- Acum, domnişoară Hewlett.

Stătea drept în faţa ei, blocându-i orice posibilitate de scăpare, ca şi cum era hotărât s-o ţină acolo până va termina cu ea, cu o mână în buzunar, în timp ce cu cealaltă îşi ţinea ceaşca.

- Spune-mi ceva, îi cercetă el faţa cu ochii cenuşii. Mă interesează răspunsul dumitale. După părerea dumitale, în vremea noastră, ce rol ar trebui să joace tradiţia în viaţa unei şcoli?

Lynne cântări situaţia în minte. Se încruntă, suspicioasă. Să-i spună ce gândea cu adevărat, sau să-i debiteze platitudini? Optă pentru adevăr.

- Cred că tradiţia, vorbi ea rar, este o îndatorire care te face să te simţi ca într-o armură.

- Oh? făcu el ochii mari. De ce?

- Pentru că tradiţia, se încălzi Lynne la subiectul ei preferat, te încorsetează. Dacă renunţi la ea, îi zâmbi Lynne, obţii libertate de mişcare. Vreau să spun că, în cazul unei şcoli, fără a fi legat de tradiţie, devii mai flexibil în idei şi poţi adopta metode noi.

Se uită la el aproape rugător, ca să-l facă să înţeleagă ce încerca să spună. El păru că-şi pierde siguranţa la apelul din ochii căprui, dar îşi reveni şi întrebă:

- Asta vrei să spui? Că tradiţia te trage înapoi în trecut?

Don Wilkins, şeful departamentului de limbi, stătu ascultând
un moment, sorbindu-şi ceaiul.

- Este Lynne a noastră care-şi exprimă opiniile scandaloase din nou? interveni el.

Chris York alese să-i ignore remarca şi se întoarse iarăşi la Lynne.

- Ei bine? insistă el.

-Da, asta vreau să spun. Tradiţia te duce înapoi. Practicile trecute au fost bune la vremea lor, dar aplicate în afara perioadei lor istorice, te reţin de la viaţa practică şi devin un anacronism.

- Vrei poate să spui că tot ce este vechi trebuie abandonat, fiindcă este vechi şi nu nou?

- Bineînţeles că nu. Obiectez împotriva adeziunii la tradiţie de dragul tradiţiei. într-o şcoală nou creată poţi veni cu idei noi fără să te simţi vinovat că încalci tradiţia.

- Corect. înţelegând asta clar, spune-mi ceva, ceva ce mă nedumereşte în lumina celor spuse de dumneata, spuse el cu o lucire de triumf în ochi. De ce naiba ai ales să lucrezi într-o şcoală legată de tradiţie ca aceasta?

Lynne se simţi ca şi cum ar fi primit o lovitură. Deci aici vrusese el să ajungă? Nu o chestionase dintr-un interes prietenesc ci vrusese să-i întindă o cursă.

Domnul Spencer, şeful de la chimie li se alătură.

- Asta o întrebăm şi noi mereu pe domnişoara Hewlett, îi spuse el domnului York. De ce nu

părăseşte această „magazie veche“ cum o numeşte ea?

- Dar n-am numit-o niciodată aşa, spuse Lynne şocată.

Domnul Spencer ridică din umeri:

- Aşa mi s-a spus. Poate a fost o bârfa.

Lynne se ridică în picioare. Se săturase de această discuţie.

- Lucrez aici, domnule York, fiindcă pentru mine este o provocare. O instituţie de educaţie, încărcată intelectual cu bioxid de carbon, are nevoie de oxigen. Adică, are nevoie de o binevenită doză de aer curat, proaspăt, aer *educaţional* proaspăt.

Se uită furioasă la cel care o interogase, îi spuse la revedere şi plecă să-l caute pe director.

îl auzi pe Don Wilkins mormăind ironic:

- Zel deplasat de misionar.

- Mulţumesc că ai venit, draga mea, spuse domnul Penstone, bătând-o părinteşte pe braţ, neavând habar ce se discutase în colţul biroului lui.

Fără să se uite în urmă, ea ieşi pe coridor, se îndreptă spre cancelarie, remarcând cu uşurare că era goală. îşi adună lucrurile şi se duse acasă într-o dispoziţie proastă.

*
* *

în restul săptămânii, inspectorii erau văzuţi intrând şi ieşind din clase şi făcându-şi simţită prezenţa în diferite feluri. Din când în când, Lynne îşi zărea „duşmanul“ la câte un capăt de coridor. Odată îl văzu stând lângă sala de muzică şi vorbind cu un

membru al personalului. Altădată, trebui să treacă pe lângă ei în drumul spre clasă. Domnul York de-abia o privi. Colegul lui, dimpotrivă, o salută călduros şi când se îndepărtă, îl auzi spunând:

- Fermecătoare fată, drăguţă şi foarte tânără ca să ţină locul de şef de departament, nu crezi?

Răspunsul lui sarcastic fu:

- Da, foarte tânără, într-adevăr.

Lynne începuse să fie mai puţin supărată pe inspectorul de engleză. Analizase întrebările pe care i le pusese şi hotărâse posomorâtă că fuseseră corecte şi rezonabile. Poate că greşise îndreptându-şi furia către el, când ar fi trebuit aţintită asupra colegilor ei, care vorbiseră despre ea în termeni atât de neprietenoşi unui I.M.S. Dar, judecând după atitudinea lui, ori de câte ori o vedea, era clar că n-o iertase. Nu-şi putea explica, dar acest lucru o întrista.

Mai târziu în acea zi, când cei trei prieteni stăteau la masa de prânz, Mary le spuse că fusese „verificată“ de inspectorul lui Lynne.

-A comentat ceva? întrebă Lynne.

-A venit după aceea după mine şi am avut o lungă discuţie. Să ştii că este un om foarte interesant. Nu înţeleg de ce eşti aşa de pornită împotriva lui. Are unele puncte de vedere neobişnuite.

Lynne se simţi un pic geloasă profesional la gândul lungii discuţii pe care o avusese inspectorul cu prietena ei. Ideea că pe Mary o tratase ca pe un egal şi pe ea ca pe un copil zăpăcit, deşi avea o

diplomă luată cu brio, o mâhnea.

Era atât de obosită de gânduri încât nu-şi ridică ochii până când Ken nu-i făcu semn cu cotul. Domnul York, ducând o tavă plină cu mâncare, se îndrepta spre masa lor.

Mary trase un scaun.

- Aşezaţi-vă, domnule York, şi fiţi binevenit. Ce vă aduce aici?

- Sărăcia? întrebă Ken cu un zâmbet.

Inspectorul păru să nu obiecteze la acest mod familiar de adresare.

- S-ar putea spune şi aşa după tratamentul de V.I.P-uri la care am fost supuşi lunea trecută.

Lynne crezu că detectează o notă de critică voalată, ceea ce implica faptul că el nu aprecia un astfel de tratament înalt. Asta îl ridică puţin în ochii ei.

Când se aşeză la masă în faţa ei, Lynne, care terminase de mâncat şi se afla la cafea, se simţi stingherită de apropierea sa. Păreau că nu aveau ce să-şi spună unul altuia, un lucru cu care era obişnuită, dar în timp ce-şi mânca prânzul, el vorbi îndelung cu Ken şi Mary. Le spuse despre reşedinţa lui de la ţară, şi cât de mult iubea peisajul din Nordul Angliei.

- Ai fost vreodată în acele părţi, domnişoară Hewlett?

Vocea lui o smulse din starea de visare.

- în Yorkshire? Nu, dar în curând se va ţine o conferinţă acolo şi presupun că o să mă duc.

Inspectorul păru interesat.

- Da? Atunci trebuie să găseşti pe cineva acolo care să te ducă să-ţi arate priveliştea. Cineva cu o maşină. N-ai fost niciodată la mlaştini? Trebuie să te duci neapărat. Numai că prin vâlcele nu trebuie să mergi cu maşina. Este o linişte la acele mlaştini, pe care n-o vei mai cunoaşte nicăieri.

Mary era intrigată.

- Tăcerea este doar tăcere? Cum aţi descrie asta?

- Există diferite feluri de tăcere. Aceasta este o tăcere pe care aproape o simţi, o auzi. De fapt, este atât de intensă încât pare tangibilă. Ştiţi, uneori, când vreau să las în urmă totul, sau când am o problemă dificilă de rezolvat, ori dacă mă simt deosebit de emoţionat - toţi suntem în unele ocazii, poate nu crezi, domnişoară Hewlett, dar şi eu sunt - îmi iau maşina şi parchez acolo. Apoi ies şi mă plimb printre câmpuri. Tăcerea de acolo are asupra mea efectul unui balsam.

- Cred, spuse Mary, că sunt multe ruine de mănăstiri în acea zonă.

- Sigur că sunt şi multe în stare bună. Dar n-ar interesa-o pe domnişoara Hewlett. Pentru ea tot ce este vechi nu are valoare. Doar noul este de dorit, zâmbi el provocator spre Lynne.

Lynne se înroşi.

- Este complet neadevărat şi ştiţi asta, domnule York.

El ridică din umeri indiferent la mânia ei şi continuă să-şi bea cafeaua. Mary şi Ken se uitară

nedumeriţi la amândoi şi schimbară priviri uimite.

Inspectorul îşi privi ceasul, înghiţi restul cafelei şi se ridică.

- Scuzaţi-mă. Trebuie să mă grăbesc. Multe mulţumiri pentru companie, îşi ridică el mâna a salut şi-i părăsi.

- Se pare că a venit aici pentru tine, Lynne, fu comentariul lui Mary, dar eu cred în continuare că este un tip drăguţ.

- Si mie mi se pare că este drăguţ, încuviinţă Ken.

Lynne scutură din cap. încă o înţepa acuzaţia lui nedreaptă.

- Pur şi simplu nu sunt de acord cu el şi nu voi fi niciodată.

*
* *

Următoarea zi era vineri şi ultima din lunga săptămână de inspecţie. în acea după-amiază, lucrurile părură să meargă prost pentru Lynne chiar de la început. Imediat după masa de prânz, pierdu catalogul şi-l găsi abia după o lungă căutare, îngropat sub un vraf de hârtii. Asta o făcu să intre în criză de timp, dar ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns, descoperi că toate creioanele erau boante şi trebuind să le ascută, întârzie şi mai mult. îşi luă tot ce avea nevoie şi o luă la fugă spre clasă, încălcând regula de aur care le interzicea băieţilor să alerge pe coridoare.

Se apropie de clasă, mulţumită că măcar o dată, băieţii de unsprezece-doisprezece ani erau foarte liniştiţi. Se duse la catedră, ridică privirea, respiraţia i se opri şi dădu să scape cărţile din mână. Acolo, în

fundul clasei, era I.M.S-ul de engleză. Lynne intră în panică. Gura i se uscă şi simţi că n-o mai ţin picioarele.

Domnul York se ridică în picioare.

- Continuă, domnişoară Hewlett. Fă abstracţie de mine.

Cuvintele obişnuite, dar de data aceasta Lynne avu senzaţia că
i se face rău. în minte i se înghesuiră tot felul de întrebări. De ce, de ce era aici din nou? De ce venise înapoi la clasa ei? Nu era neobişnuit ca un inspector să vină şi a doua oară? Făcuse ceva greşit? Trebuia s-o întrebe pe Mary. Făcu un mare efort să se concentreze.

După ce-i împărţi pe băieţi, în grupe diferite, le spuse să-şi mute scaunele, dar aceştia considerară o mare distracţie să schimbe mobilierul şi mai ales în faţa inspectorului. Aceşti băieţi erau prea tineri pentru a colabora cu ea în astfel de împrejurări neobişnuite, aşa cum făcuseră băieţii mai mari, şi de acum încolo, fură foarte încântaţi s-o enerveze cu orice ocazie.

îi simţeau nesiguranţa şi încordarea şi-şi dădură seama că nu-i putea controla nici pe ei, nici situaţia. Când îi căzu creta pe jos, ei râseră; când îşi încurcă notiţele ei râseră din nou şi până la urmă o apucă disperarea în efortul de a-i ţine în ordine. Pe la jumătatea lecţiei, inspectorul îşi strânse lucrurile şi ieşi. Lui Lynne îi venea s-o ia la fugă şi să plângă.

Totul merse prost şi precis asta însemna sfârşitul

pentru ea. Ceea ce o durea cel mai tare era faptul că el putea fi plăcut cu prietenii ei, aşa cum fusese la masa de prânz cu o zi în urmă şi totuşi, nu-i spusese nimic în legătură cu cea de-a doua inspecţie la clasa ei. Vrusese s-o prindă pe picior greşit. Ei bine, reuşise de această dată!

în cele din urmă, lecţiile de după-amiază luară sfârşit. Se duse în cancelarie, se aşeză la masă şi-şi luă capul între mâini.

- S-a întâmplat ceva, Lynne? o întrebă Mary.
- Sunt doar obosită, mormăi aceasta.
- Vezi că ai un mesaj de la secretara directorului. Vrea să mergi în biroul lui imediat ce termini.

Pentru Lynne, asta însemna sfârşitul. Târându-se spre biroul directorului, cu fiecare pas pe care îl făcea, teama îi sporea. Dar ceea ce nu se aştepta să vadă când deschise uşa, era silueta inspectorului de engleză uitându-se pe fereastră, aşteptând sosirea ei cu nerăbdare.

Capitolul 2

- Ah, domnişoară Hewlett, intră, intră, draga mea, o pofti domnul Penstone facându-i semn să se aşeze pe un scaun din faţa biroului său.

Inspectorul şcolar se întoarse şi rămase rezemat de pervaz, cu mâinile în buzunare. Când Lynne se apropie să se aşeze, el o privi încruntat.

Arăta palidă, nefericită şi foarte nervoasă şi când îşi ridică mâna să-şi netezească părul, el observă că aceasta tremura. Brusc, se întoarse din nou cu spatele, iar lui Lynne îi veni să-i lovească spinarea cu pumnii.

-Acum, domnişoară Hewlett, îşi limpezi directorul vocea, am vrea să discutăm una sau două probleme cu dumneata. Nu va dura mult. Stiu că vrei să te duci să joci tenis cu domnul Marshall. Asta faci în majoritatea serilor, după şcoală, nu?

Lynne încuviinţă din cap, gândindu-se unde voia să ajungă.

- Mă voi referi direct la obiect. Domnul York şi cu mine, am analizat rezultatele unora dintre clasele dumitale. Suntem neliniştiţi de faptul că ele nu se ridică la standardul celorlalţi profesori de engleză din departament. Poţi explica asta?

Lynne îşi strânse mâinile pe poşetă şi-şi umezi buzele uscate.

- Da, cred că da. Vedeţi, există o listă, fiecare grup din testele de examinare este emis de membri diferiţi ai catedrei de engleză. Deci clasa mea va primi teste emise de alţi profesori şi metodele mele de predare diferă de ale lor iar întrebările se vor baza pe ceea ce

predau ei.

- Dar există un program. Urmăreşti precis programul?

- Sigur, dar nu aşa strict cum fac alţii, poate îl aranjez în altă ordine.

Aici, inspectorul se întoarse de la fereastră şi veni să se aşeze cu mâinile în buzunare. Spuse fără a se uita la Lynne:

- Deci în final se ajunge la acelaşi lucru. Acoperi întreg programul până la sfârşitul anului şcolar?

- Da, dar mă pot concentra şi asupra altor lucruri.

Chris York ridică din sprâncene.

- Ca de exemplu?

- Ei bine, ezită Lynne sub privirea lui scrutătoare, vedeţi, eu cred în munca de proiectare.

- Muncă de proiectare - la engleză? întrebă inspectorul, surprins.

Nota de scepticism din vocea lui o făcu să reacţioneze.

- Munca de proiectare, domnule York, implică mult scris, luarea de notiţe, citirea cărţilor de referinţă, romane, piese, poeme şi aşa mai departe.

Se opri pentru a-şi recăpăta răsuflarea şi inspectorul interveni:

- Există un alt punct pe care aş vrea să-l clarific cu dumneata, domnişoară Hewlett. Această citire de poezie la un magnetofon, cu fundal de muzică, ce rol are în predarea limbii engleze? întrebă el foarte sceptic. Şi ceea ce înregistrau ei în cealaltă zi nu avea nici o legătură cu poezia clasică menţionată în

programă. Dacă mă întrebi pe mine, semăna mai mult cu versuri bâlbâite şi lipsite de sens, scoase din capetele lor.

- Domnule York, îşi aţinti Lynne privirea asupra lui, chiar erau scoase din capetele lor. Si nu erau prostii. într-o zi, aş vrea să vă arăt unele dintre poeziile lor.

El dădu din umeri de parcă ar fi spus „Nu mă convingi!“

Lynne continuă, neimpresionată de atitudinea lui:

- Imaginaţia şi imaginile prezentate în poezia lor ar putea să ruşineze oameni ca noi. Este o vârstă când poezia le vine în mod firesc, la fel de natural cum respiră.

- Dar de ce s-o pui pe muzică?

- Pentru că, domnule York, îl străfulgera ea cu privirea, dacă v-aţi fi deranjat să ascultaţi ca un observator imparţial, aţi fi realizat cum le stimulează imaginaţia fondul muzical şi adaugă un sens de dramă îngregii activităţi.

Se vedea că el nu era convins, iar domnul Penstone se simţea lăsat în afara problemei.

- Da, dar mai există şi altceva, domnişoară Hewlett, spuse directorul. îmi pare rău să-ţi spun, dar o serie de părinţi s-au plâns de felul în care predai lecţiile. Ei argumentează că şi-au trimis băieţii la această şcoală particulară pentru a primi un anumit tip de educaţie, în special academică şi spun că dacă şi-ar fi dorit ca fiii lor să primească o educaţie nouă, plină de idei aiurite, i-ar fi trimis la alt fel de şcoală.

- Adică vreţi să spuneţi că ar prefera modul învechit şi stereotip de predare, strânse Lynne din

pumni.

- Mi-au spus şi că nu-şi trimit copiii aici ca să se facă experimente pe ei, spuse domnul Penstone abătut.

- Dar metodele mele nu sunt experimentale, domnule director, strigă Lynne. Sunt metode încercate de o vreme în şcoli mai noi ca aceasta.

- înţeleg, remarcă domnul Penstone cam acid, că în extrema dumitale tinereţe, ai vrea să dai la o parte tot ce este învechit - tinerii o fac de obicei, dar trebuie să înţelegi că nu toţi sunt de acord cu dumneata.

- Dar metodele mele funcţionează, domnule Penstone...

Aici interveni inspectorul.

- Da, domnişoară Hewlett? Dacă farsa la care am fost martor în această după-amiază are vreo legătură cu funcţionatul, dă-mi voie să-ţi spun că n-ai dreptate.

Vorbele lui tăioase erau calculate s-o rănească şi Lynne se simţi ca un animal hăituit.

- Din cauză că *dumneavoastră* eraţi de faţă, se zborşi ea, acţionând ca o influenţă deranjantă, nu numai asupra lor ci şi asupra mea...

Domnul Penstone se sufocă din cauza obrăzniciei ei.

- Domnişoară Hewlett, *te rog!* Nu te adresezi aşa unui inspector şcolar al Maiestăţii Sale. Nu permit. Ar trebui să-ţi ceri scuze!

- îmi... îmi pare rău, domnule Penstone.

Refuza să-şi adreseze scuzele unicei persoane

care ar fi trebuit să le primească. în loc de asta, se uită la el, dar acesta îi întoarse privirea cu răceală şi cu umbra unui zâmbet ironic. Aproape că-l auzea gândind „Deci o tulbur, nu?“

Foarte supărată că se dăduse de gol într-un asemenea grad, se întoarse spre director şi continuă:

- Metodele mele funcţionează, domnule Penstone, spuse ea cu sfidare, pentru că face ca aceşti băieţi să-şi folosească mintea, propriile lor minţi. Când atacă un proiect se implică total, ca grup sau individualităţi. în dezvoltarea unui proiect sunt multe lucruri implicate - discuţie, conversaţie, scris, citit, cercetare cu ajutorul enciclopediilor, cărţilor de referinţă şi aşa mai departe.

Domnul Penstone părea să înţeleagă câte ceva, deşi totul era străin pentru el. Scutură din cap:

- Si altceva, domnişoară Hewlett. Nu numai părinţii s-au plâns, dar s-au auzit rumori şi din rândul personalului.

- Profesori de engleză?

- Unul sau doi. Dar şi de la alte departamente. Vezi, elevii dumitale au cerut schimbare în metodele de predare şi la alte materii. Dar, trebuie să fiu sincer, le plac lecţiile dumitale şi insistă la alţi profesori să-şi schimbe tehnicile.

Un zâmbet de triumf lumină ochii lui Lynne, dar acesta dispăru când directorul îşi ridică mâna.

- îmi pare rău, domnişoară Hewlett, părerea mea este că a învăţa aşa este prea uşor, chiar dacă este plăcut. învăţatul nu este o treabă de moment. Trebuie să intre în minte, ceea ce nu pare să se

întâmple cu metodele dumitale de predare, cum demonstrează rezultatele examenelor.

- Dar v-am explicat rezultatele acestor examene.

Din nou, Chris York intră în faţă:

- Domnişoară Hewlett, i se adresă el ca unui copil retardat, trebuie să privim lucrurile în faţă. Examenele există şi trebuie să fie luate. Examenele trebuie să fie trecute. Nu te poţi sustrage de la ele. Elevii trebuie să fie pregătiţi să le treacă şi *în asta constă munca unui profesor.*

Lynne nu se mai putea lupta cu ei. Se simţea învinsă.

- Ce doriţi să fac? tremură vocea ei.

Directorul se aşează mai bine pe scaun. Părea încântat. Aceste ultime cuvinte păreau s-o fi convins.

Inspectorul se ridică, se duse la fereastră şi se întoarse cu mâinile la spate, blocând lumina zilei.

- Ca inspector al Maiestăţii Sale, nu te pot obliga să-ţi schimbi metoda de predare. Nu avem calitatea să facem acest lucru. Noi putem doar sugera şi sfătui. Sfatul meu este să te gândeşti mai mult la problemă şi în final cred că vei vedea că în contextul acestei şcoli, istoria sa, reputaţia academică şi metodele ortodoxe ale restului personalului, va trebui să-ţi modifici ideile proprii şi să le pui în practică aşa cum se cere. Trebuie să adaug că oricât de mult ţi-am admira munca de pionierat, în aceste circumstanţe nu-şi are locul.

- Aşadar, trebuie să renunţ la ideile mele pentru a fi în rând cu ceilalţi, să renunţ la tot ce cred?

- Draga mea domnişoară Hewlett, vorbi

inspectorul cu acurateţă, când o să mai înaintezi în vârstă, o să realizezi că revoluţiile nu se pot face de unul singur. Va trebui mai întâi să-i convingi pe alţii că ai dreptate, şi o dată avut sprijinul lor,atunci vei putea spera să schimbi ordinea existentă a lucrurilor.

Lynne se ridică, răsuflând greu.

- Pot pleca acum, domnule Penstone?

Directorul strălucea de satisfacţie. Inspectorul îi fusese de mare ajutor şi atât de insistent...

- Sigur, draga mea. Mulţumesc că ne-ai ascultat.

Cu capul sus, se duse la uşă, o închise după ea şi în loc să alerge în cancelarie se duse în biroul şefului de departament pe care avea dreptul să-l ocupe în absenţa titularului. Se aşează la masă, îşi puse capul în mâini şi începu să plângă.

Se uită în jur, disperată. Nu mai putea sta aici, putea intra oricând cineva. îşi luă poşeta şi ţinându-şi batista pe faţă, fugi de-a lungul coridorului. Dacă privirea nu i-ar fi fost înceţoşată de lacrimi, ar fi văzut că cineva venea către ea.

Când persoana ajunse în dreptul ei, ea puse mâna pe clanţă, deschise uşa şi apoi o închise în urma ei, izbucnind în hohote de plâns convulsive.

Când Mary veni s-o caute, Lynne stătea pe un scaun uitându-se în gol şi ofta din când în când ca un copil bătut.

- Lynne, draga mea! o mângâie ea pe păr, consolând-o. Ce s-a întâmplat?

- De unde ai ştiut că sunt aici? întrebă Lynne.

- Domnul York mi-a spus. A venit în cancelarie şi

se pare că te-a văzut intrând aici. Apoi a zis că el crede că eşti supărată de ceva.

- Asta, declară Lynne, recăpătându-şi îndrăzneala, este bomba anului, având în considerare că el este cauza necazului.

Apoi îi explică lui Mary tot ce se întâmplase.

-Au sărit pe mine ca doi câini flămânzi pe o bucată de carne, încheie ea.

Mary râse.

- Bună comparaţie! înţeleg ce înseamnă.

- Ken a plecat acasă? întrebă Lynne uitându-se în oglindă. Ce rău arăt! Trebuie să mă spăl pe faţă.

- Dacă îţi pui un pic de fard, va fi totul în regulă, o sfătui Mary, gânditoare.

Aşa că Lynne se pudră şi-şi puse un strat de ruj mai gros ca de obicei.

- Ken este încă aici, răspunse Mary la întrebarea ei. Când i-am spus că ai fost chemată la director, a spus că te aşteaptă.

îl găsiră pe Ken în cancelarie, arătând îngrijorat.

- Ce naiba ţi s-a întâmplat? Ti-a făcut bătrânul ceva? Arăţi de parcă ai fi mâncat bătaie!

Râseră cu toţii.

- Iată un mod drăguţ de adresare al unui tânăr iubitei sale, comentă Mary. Repede, Lynne, nu te mai deranja să te schimbi în costum de tenis, ai o rochie foarte drăguţă.

- Ba m-aş schimba, spuse Lynne când Ken îi prinse încheietura mâinii şi o trase afară pe uşă.

- Hai o dată, femeilor. M-aţi făcut să aştept destul,

spuse el când o împinse afară în coridor, făcând-o să se izbească din greşeală de perete.

- Au! strigă ea frecându-şi braţul.

Deodată îşi dădu seama că erau observaţi de cineva care stătea aplecat pe fereastră şi spuse pe un ton plângăcios:

- Dacă o să săruţi locul, o să-mi treacă.

Ken se execută şi amândoi o luară spre scări ţinându-se de mână.

- Bună seara, mormăi persoana care urmărise „tratamentul“, adresându-se lui Ken şi privind-o pe Lynne cu răceală.

Tânăra îi aruncă un zâmbet sfidător, spunându-şi: „Să nu crezi că m-ai făcut praf, măgarule“, sperând ca el să înţeleagă mesajul.

Imediat ce trecură de el, Ken şopti:

- Cred că omul urăşte temperamentul tău.

- *El* mă *urăşte?* explodă Lynne, apoi continuă cu o voce ridicată, dacă mă urăşte la fel de mult cât îl urăsc eu, atunci într- adevăr mă detestă.

O luară la fugă spre terenul de tenis.

- Cu cine ai jucat până acum, Ken?

- Am încercat cu noua profesoară de la departamentul de limbi, Deidre Carson. Are un serviciu excelent, dar jocul ei nu este la înălţimea celui al tău. Totuşi, nu joacă rău.

Lynne jucă bine.

Când se întâlniră la plasă între seturi, Ken comentă:

- Dai în minge de parcă mingea ar fi o versiune redusă a prietenului tău, inspectorul. Fiindcă veni

vorba despre el, am senzaţia că am fost observaţi. Am văzut pe cineva la una dintre ferestrele de sus.

Lynne se uită repede în sus.

- Prea târziu, constată Ken. A plecat.

- Presupun că acum inspectează şi jocul de tenis, să vadă dacă se ridică la standardul unui profesor de engleză, spuse ea cu amărăciune.

- Oh, scoateţi-l din minte, şi gândeşte-te la mine.

*
* *

Următoarea săptămână a şcolii fu, prin comparaţie, plină de pace. Din când în când, Lynne vedea la distanţă câte o persoană pe care în imaginaţia ei o asemuia cu mult urâtul ei duşman.

- Trebuie că mă urmăreşte, hotărî ea.

în fiecare zi a acestei săptămâni, intra în clasă cu teama în suflet, uitându-se în jur pentru cazul în care inspectorul s-ar fi întors s-o chinuie şi să-i tulbure lecţia. Bineînţeles, el nu veni şi, la sfârşitul săptămânii, se relaxase considerabil, deşi încrederea în propria capacitate de predare pe care o avusese înainte de sosirea lui şi pe care el aproape o distrusese, nu-i mai revenise.

în fiecare seară, de câte ori era posibil, juca tenis cu Ken. Când treaba ca şef de departament o împiedica, noua profesoară, Deidre Carson, lua locul ei. Lynne o plăcea pe Deidre, o fată drăguţă şi plăcută. Si Ken îi era recunoscător pentru ajutor, deoarece trebuia să se antreneze pentru campionatul zonal la care participa.

Cum serile de primăvară deveniră mai lungi, Ken o lua pe Lynne la râu. Ken era o persoană activă,

care nu putea sta mult pe loc, aşa că rareori mergeau la teatru sau la cinema. într-o seară perfectă de sfârşit de aprilie, cam la trei săptămâni după inspecţie, luară ceaiul într-o cafenea de pe ţărm şi închiriară o barcă. în această ocazie, Ken mânuia barca, iar Lynne, în pantaloni roşii şi pulover de aceeaşi culoare, stătea întinsă la celălalt capăt al bărcii, cu mâinile sub cap.

îl auzi pe Ken murmurând:

- Hei, ia te uită cine-i aici!

Când el făcu cu mâna, Lynne, care-şi ridicase capul, şi-l coborî la loc, confuză. Aproape la acelaşi nivel cu ei, plimbându-se singur pe ţărm, era Chris York.

- N-ai de gând să-l saluţi? întrebă Ken.

- Nu, mulţumesc. Nu-mi salut decât prietenii.

- încă eşti supărată? Eşti cam dură cu el, nu crezi? în fond, nu ţi-a ruinat cariera.

Doar Lynne ştia cât de mult rău făcuse încrederii în sine, entuziasmului şi spiritului ei combativ.

- Chiar nu? îşi întoarse ea capul.

- Pare un singuratic, reflectă Ken. Aminteşte-ţi ce ne-a spus despre mlaştini, la care se duce când are nevoie de împrospătare. Mă întreb ce face când este departe de casă.

- Se plimbă pe lângă râu, evident, spuse Lynne indiferentă.

Nu voia să fie pătrunsă de nici un sentiment de simpatie în
ceea ce-l privea. Dacă era singur, era treaba lui. Trebuie că-i plăcea aşa. Singurele dăţi când vorbise

cu el nu făcuseră decât să se certe. Si slavă Domnului, asta nu era prea des.

Lui Lynne îi plăcea să ţină locul şefului de departament şi-i părea rău că se apropia de sfârşit. Domnul Blackham încă nu venise, dar existau unele zvonuri că s-ar pensiona. Dacă se dovedea corect acest lucru, atunci îşi va propune candidatura.

într-o seară de vineri, Lynne îşi strânse rufele murdare într-o sacoşă şi se duse la spălătoria locală, parcându-şi maşina în apropiere.

Intră în spălătorie, îşi puse poşeta pe un scaun liber şi-şi vârî rufele în singura maşină de spălat liberă. Puse detergent în sertarul corespunzător, dădu drumul la maşină şi se aşeză pe scaun. Lângă ea se afla o măsuţă cu reviste, alese una şi începu s-o frunzărească fără interes. în cealaltă parte a ei fu vag conştientă de un bărbat care citea un ziar şi de cealaltă parte o mamă încerca să-şi liniştească fetiţa neastâmpărată.

Bărbatul din stânga îşi coborî ziarul şi după o pauză îi vorbi.

- Bună seara, domnişoară Hewlett.

Lynne fu cât pe ce să cadă de pe scaun. „Nu, nu putea fi adevărat!“ fu primul gând care-i veni în minte. Dar era.

- Neobişnuit loc de întâlnire, murmură el cu un zâmbet.

- A, bună, domnule York.

Descoperindu-i identitatea, fu încercată de cele mai extraordinare emoţii. La început nu-i veni să creadă, apoi deveni straniu de neliniştită, şi după aceea ciudat de nervoasă. Nu putea pur şi simplu să

se înţeleagă pe sine, dar presupuse că era o formă de reflex condiţionat. Când reuşi să se calmeze, spuse:

- Eu vin des aici, dar nu v-am văzut niciodată.

- Este prima dată. Cea care mă ajută fiind bolnavă de două zile - de obicei vine zilnic - mi-a sugerat în biletul ei că aş putea să-mi aduc rufele aici.

- Drăguţ din partea ei, fu remarca banală a lui Lynne.

Ea îşi redeschise revista sperând ca el să renunţe şi acesta se întoarse la cititul ziarului. După câteva minute de tăcere, el vorbi din nou:

- A trebuit să întreb o angajată de aici să-mi spună ce să fac. Habar n-aveam cum funcţionează chestia asta.

Lynne zâmbi politicoasă.

- Cu timpul te obişnuieşti, deşi pare mai greu la început.

Ea tăcu iarăşi, dar el voia să mai vorbească.

- Locul ăsta este destul de departe de unde locuiesc. Am venit cu autobuzul.

- Da? Nu cu maşina proprie?

- Nu. Este la garaj pentru nişte defecţiuni, zâmbi el.

Lui Lynne nu-i părea chiar rău pentru el, dar ceva o îndemnă să spună:

- Eu am maşina în apropiere. Pot... aţi vrea să vă duc până acasă?

El refuză mai întâi, spunând că stătea prea departe, dar fiindcă Lynne insistă, fără ca ei să-i facă prea mare plăcere acest lucru, acceptă oferta ei.

Odată rufele spălate, încărcară boccelele în

maşină, iar Lynne conduse după instrucţiunile lui în cealaltă parte a oraşului, până ajunse în faţa unui bloc de apartamente luxoase.

-Vreţi să intraţi, domnişoară Hewlett? Mi-e teamă că este cam dezordine, aşa că dacă nu acceptaţi, voi înţelege.

Lynne, care era pe cale să refuze, se răzgândi.

- Da, dar numai pentru câteva minute.

După ce luară liftul şi ajunseră la etajul întâi, el propuse:

- Mă duc să fac nişte cafea. Vreţi să beţi?

- Bine, dacă faceţi...

Apartamentul era luxos mobilat, cu ferestre de la duşumea până în tavan, acoperite cu draperii de calitate superbă care dovedeau un gust excelent. Cine le-o fi ales - soţia lui? se gândi Lynne.

-Vă rog să staţi jos, strigă el din bucătărie, dar Lynne preferă să se plimbe prin cameră.

Se uită la cărţile de pe rafturi, la bufetul cu sticle de vin şi apoi privirea îi fu atrasă de o fotografie. Era a unei femei frumoase, tânără, cu ochi mari şi zâmbet irezistibil. Pe fotografie era scris: „Dragostea mea pentru Chris. Angela ta“.

Lui Lynne i se opri răsuflarea. Era oare soţia lui? Gândul că nu era un bărbat singur, aşa cum presupuseseră ei, îl făcea să pară mai uman şi când intră cu tava cu cafea şi biscuiţi, Lynne îi acordă cel mai dulce şi sincer zâmbet pe care îl primise vreodată de la ea.

Efectul fu senzaţional şi el tresări, gata să scape tava din mână. Lynne se grăbi să-i ia tava şi s-o pună

pe măsuţă, apoi se afundă într-un fotoliu, încercând să se relaxeze în compania lui.

- Vorbeaţi despre dezordine, dar unde este?

El îi întinse cafeaua, îi oferi un biscuit şi se lăsă pe spate în fotoliul din faţa ei.

- Aici nu-i prea rău. Ar trebui să vedeţi bucătăria, cu mormanul de vase nespălate şi dormitorul... să nu spuneţi nimănui că patul este nefăcut! îşi coborî el vocea.

- Nici o grijă, nu voi scoate un cuvânt, râse ea.

Vorbiră un timp şi el îi povesti că era nou în district, fiind mutat recent în cursul serviciului şi nu locuise mult în apartament. îi spuse despre casa lui din comitat şi despre părinţii care locuiau acolo într-o casă modernă, cu grădini minunate.

- Undeva prin acest vraf de reviste, căută el într-un dulap, am un album cu poze cu vâlcelele din Yorkshire. Ah, uite-l!

îi puse albumul în poală şi se întoarse la fotoliul lui.

în timp ce ea examina fotografiile, el îşi încrucişă picioarele şi o urmări printre gene. Ea nu era conştientă de acest lucru până când nu-şi ridică privirea să întrebe ceva. Atunci, se înroşi şi-şi coborî ochii.

întoarse încă o pagină şi exclamă:

- Ce fată frumoasă!

Era fotografia unei tinere într-un costum de baie din două piese, plimbându-se mână în mână cu Chris, pe o plajă.

El veni să se aşeze pe braţul fotoliului lui Lynne.

- Asta? Nici nu ştiam că instantaneul mai este acolo. A fost luat în urmă cu şaisprezece ani, vezi după cât eram de tânăr. Aveam atunci spre douăzeci de ani. Cum au trecut anii peste mine!

Lynne îl privi şi ochii li se întâlniră.

- Nu mi se pare, spuse ea fără să se gândească, apoi se îmbujoră.

- Mă flatezi, desigur, râse el.

- Nu este aceeaşi fată cu cea de pe bufet?

- Angela? Da, ea este.

- Este... soţia dumneavoastră?

- Soţia mea? Nu, nu sunt căsătorit, din păcate. Este de fapt o veche prietenă de a mea pe care o cunosc de ani de zile. Numele ei adevărat este Angela Castle, dar în scopuri profesionale, îşi spune Angela Castella. Este cântăreaţă, dă recitaluri la Festival Hall în Londra şi are alte concerte în ţară şi peste hotare. Are o voce minunată. Locuieşte aproape de părinţii mei, printre altele.

El se duse înapoi la fotoliul său, nefiind pregătit să povestească mai departe, deşi lui Lynne i-ar fi plăcut să afle adevărata lor relaţie.

Ajunse la sfârşitul albumului şi-l închise cu un oftat.

- Unde locuiţi, domnişoară Hewlett?

- Oh, într-un loc foarte civilizat, cum s-ar spune, în interiorul Kentului. Fără dealuri şi vâlcele, ca în Yorkshire. Casa noastră este foarte simplă, construită prin anii „treizeci“. Părinţii mei nu se mută, fiindcă tatălui meu nu-i plac schimbările.

Chris York râse:

- Evident că nu semeni cu el! Dar mama?
- Trebuie s-o fi moştenit pe ea. Crede că schimbarea este esenţială în viaţă... mă refer la schimbarea ideilor.
- Se vede că eşti fiica mamei!... Ai mai jucat tenis în ultima vreme? o întrebă el limpezindu-şi vocea după un timp.
- Cu Ken? Destul de des. El vrea să participe la campionat.
- Joci bine. Te-am observat într-o seară, acum câteva săptămâni.
- Da? se prefăcu ea surprinsă. Este din cauza antrenării mele de către Ken. El spune că nu i-aş fi de folos dacă n-aş juca bine, aşa că mă străduiesc.
- Presupun că vă veţi căsători în curând? întrebă el după o pauză.

Lynne se simţi şocată.

- Nu ştiu nimic despre asta. Sigur că am discutat despre căsătorie, dar suntem amândoi mult prea ocupaţi ca să ne gândim la asta.
- Am auzit că eşti logodită cu el.
- Logodită? Poate neoficial, da.
- Este un tip drăguţ.
- Da, este.

Tăcerea se prelungea şi el continua s-o observe. Lynne se simţi un pic jenată şi ştiu că exista ceva ce ar fi dorit să-i spună, care ar fi distrus atmosfera plăcută care-i învăluise în ultima jumătate de oră.

- Domnule York?
- Da, domnişoară Hewlett?

El îşi încrucişă braţele şi aşteptă.

- Vă reamintiţi conversaţia noastră din biroul directorului?

- îmi amintesc, răspunse el încordându-se. îmi vorbeşti ca I.M.S. sau ca unei cunoştinţe? Sper că ultima variantă, eu nu amestec niciodată treaba cu plăcerea.

- Păi... ca unui I.M.S., cred.

- Păcat. Continuă, totuşi.

El se ridică în picioare şi-şi puse mâinile în buzunare - atitudinea lui favorită după cum remarcă Lynne - şi se uită în jos la ea.

- Aş vrea să vă spun că ţinând cont de sugestia dumneavoastră, mi-am schimbat metoda de predare şi am devenit mult mai strictă, deşi nu-mi place.

El se duse la fereastră şi se uită la grădina care înconjura clădirea. După un minut sau două, spuse scurt:

- Bine.

- De asemenea, vreau să vă spun că dacă zvonurile despre pensionarea şefului de departament se confirmă, aş vrea să candidez pentru post.

El se întoarse brusc.

- Ti-ai pierde timpul.

Acum era doar un I.M.S. fără urmă de prietenie în el, în ciuda faptului că ea stătea în salonul lui şi-i era musafiră. Ei bine, ea o căutase. Insistă totuşi, riscând să-l înfurie.

- Aş vrea să menţionez că fac această muncă de şef al departamentului de săptămâni întregi. N-au existat plângeri.

- Si care-i diferenţa? întrebă rece.

- Dovedeşte că pot face această muncă. Departamentul a mers cum trebuie cât timp a fost în sarcina mea.

- Nu te păcăli singură. N-ai apărea pe nici o listă.

Lynne se înfurie de tonul său. Toate resentimentele împotriva lui se întoarseră. Uită unde era şi cine era el.

- Nu, răbufni ea. N-am nici o îndoială că v-aţi asigurat să fie aşa!

Si el era supărat, foarte supărat într-adevăr.

- Eu! Ce legătură am cu asta?

- Ar trebui să ştiţi. Aţi început tot acest necaz al meu.

Acuzaţia ei era nedreaptă şi ea o ştia.

- Eu am început? Oh nu, domnişoară Hewlett, n-am început eu. Nu-i nevoie să-ţi distrug şansele la acest post, chiar dacă aş putea, ceea ce n-aş face. Există alţii. Nu-ţi dai seama că mulţi dintre părinţii care se plâng şi chiar unii profesori au prieteni în consiliul şcolii? O dată ce s-ar afla că vrei să candidezi pentru post, şi-ar folosi influenţa ca să te ţină pe dinafară - neoficial, bineînţeles. Si în fond, consilierii sunt cei care decid.

Lynne realiză că toate acestea ar putea fi adevărate, dar îi purta pică fiindcă i le dezvăluise într-o manieră atât de brutală. Simţi cum lacrimile îi înţeapă pleoapele şi o cuprinse disperarea ca speranţele să nu i se materializeze. Putu doar spune, cu o voce slabă:

- Mă scuzaţi. Mulţumesc pentru cafea, domnule

York.

El înclină din cap şi o conduse politicos până la uşă.

- La revedere, domnişoară Hewlett. Mulţumesc că m-ai adus cu maşina.

Când plecă şi porni maşina, se gândi cu un oarecare regret:

„A fost sfârşitul unei prietenii frumoase, care a durat doar o oră“. Stia că nu putea învinui pe nimeni, ci doar pe ea însăşi.

Capitolul 3

Mai erau câteva săptămâni până la festivalul şcolar de muzică şi dramă. Pavilionul Riverside, o sală foarte modernă de concert, fusese aleasă ca loc adecvat pentru prezentare. Era o construcţie creată de un arhitect care avusese mână liberă în proiectare, elegantă şi înconjurată de flori.

Lynne aranjase cu un grup de elevi entuziaşti să facă o repetiţie la şcoală, într-o sâmbătă după-amiază. De fapt, era o versiune a grupurilor cu care lucrase în clasă înainte de a fi forţată să abandoneze metodele ei de predare.

Fiindcă era liberă, Lynne purta pantalonii ei roşii, pulover şi jachetă asortate. încercă să nu-i dea importanţă paznicului ce-şi ridicase o sprânceană când intră în şcoală şi se duse drept în clasa ei. Luă magnetofonul din debara şi-l puse pe catedră. Cum era greu, hotărî să-i aştepte pe băieţi.

Un grup de elevi de optsprezece ani intră în clasă. Se aşezară în faţa ei şi o priviră uimiţi. Apoi, unul dintre ei scoase un fluierat:

- Ne place cum sunteţi îmbrăcată, domnişoară Hewlett.

Un altul întrebă:

- Vă întâlniţi cu prietenul dumneavoastră?
- Nu. Mă duc să mă văd cu o prietenă, după asta.
- De ce vă pierdeţi timpul cu o prietenă?

Râseră cu toţii şi pentru că totul era aşa de firesc, acceptă admiraţia acestor tineri atât de drăguţi.

- Sala de muzică este liberă? schimbă ea

subiectul. Plecăm imediat.

Băieţii strânseră o colecţie ciudată de instrumente muzicale. în afară de vioară şi chitară, pe care doi băieţi le aduseseră cu ei, împrumutaseră de la magazia şcolii un xilofon, clopoţei, mandolină şi talgere. La intrarea în sala de muzică aşteptau nişte tineri membri ai corului şcolii. Vocile lor frumoase urmau să însoţească sunetele intrumentelor. Pe acest fundal muzical, băieţii mai mari îşi citeau propriile poeme.

Entuzismul lor era atât de mare încât mai rămaseră încă două ore, până când paznicul veni să-i anunţe că vrea să încuie.

Toţi erau încurajaţi în eforturile lor şi Lynne era încântată de rezultat. Asta, declară ea, va face ca tehnicile convenţionale să pară prăfuite. Poezia compusă de aceşti tineri, care în curând părăseau şcoala pentru a se duce la universităţi, era plină de imaginaţie şi, pusă pe muzică, efectul dramatic era mărit.

Le mulţumi elevilor, îşi aruncă jacheta roşie pe umeri, hotărâtă să meargă pe jos în loc să ia un autobuz, fiindcă, fiind o zi atât de frumoasă, îşi lăsase maşina acasă. în buzunar avea o pungă cu pâine uscată şi o luă spre râu pentru a hrăni raţele şi lebedele.

Se lăsă pe vine pe mal şi începu să cheme păsările, dar acestea nu păreau interesate să vină. Stătu aşa lungă vreme, cu mâna întinsă ţinând pâinea.

Se apropiară paşi şi o voce masculină gravă, întrebă:

- Nu le este foame?

Lynne tresări de uimire şi jacheta îi căzu de pe umeri. O ridică repede şi şi-o puse pe mână.

- Bună, Lynne, spuse Chris York zâmbind şi făcând-o să-i tresară inima că-i spusese pe nume, nu înţeleg de ce aceste creaturi nu se înghesuie să ia pâinea.

Se îmbujoră când privirea lui se plimbă încet peste ea şi văzu aceeaşi admiraţie ca pe feţele tinerilor, mai devreme în acea după-amiază.

- Te întâlneşti cu prietenul tău?

Lynne râse şi-i spuse că aceeaşi întrebare i-o puseseră cu două ore în urmă băieţii din formaţie.

- Nu sunt surprins, în această îmbrăcăminte care atrage privirile, comentă el sec. Ei, te întâlneşti?

- Ce, să mă întâlnesc cu Ken? scutură ea din cap. El se duce în fiecare sâmbătă după-amiază la clubul băieţilor, să-i antreneze la crichet şi fotbal. Eu sunt în drum spre Mary. M-a invitat la ceai şi vrea s-o aranjez la păr.

Chris îi arătă:

- Uite o bancă goală. Hai să stăm jos. Am vrut să te contactez toată săptămâna, dar am avut de lucru. Aici, dă-mi pâinea.

Luă bucăţile de pâine şi le azvârli în mijlocul râului.

în timp ce stătea şi-l aştepta să vină la bancă, ea

fu încercată de senzaţiile pe care întotdeauna le simţea în compania acestui om, teamă, anxietate şi frica să nu fi comis vreo greşeală în ochii lui. Oare ce greşise acum?

Dar ea nu greşise cu nimic.

- Acum câtva timp, îi spuse el, am întrebat dacă există o societate muzicală în district, la care aş putea participa. Mi s-a spus că este o astfel de societate şi că secretara este o domnişoară Lynne Hewlett, de la o adresă din acest oraş. Ai putea fi tu, din întâmplare? întrebă el zâmbind.

- Sigur că da, şi ne-ar face plăcere să te primim în grupul nostru, domnule York, râse Lynne. Suntem întotdeauna bucuroşi să înrolăm noi membri. Ne întâlnim o dată pe lună în casa preşedintelui nostru.

- Când este viitoarea întâlnire? se interesă el, scoţându-şi agenda din buzunar.

-Joia viitoare.

- Bine. Sunt liber. Cum ajung acolo?

- Cred că cel mai bine ar fi să ajungi la mine, să parchezi maşina pe alee şi apoi te duc cu maşina mea şi te prezint celorlalţi. îţi convine?

El răspunse că-i convenea de minune.

- De obicei o iau şi pe Mary, aşa că putem merge împreună. Ken vine cu maşina lui. Sper... ezită ea, privindu-l cu îndoială.

- Ce speri?

- Sper să-ţi placă genul de muzică pe care îl cântăm. Vezi sunt în special piese clasice de Beethoven, Mozart, Brahms şi aşa mai departe. Nici

unul dintre noi nu apreciază bucăţi mai uşoare. Sper ca muzica noastră să nu ţi se pară prea elevată.

Chris o privi întrebător.

- De-abia aştept să aud, să văd dacă-mi place. în fond, dacă nu, nu este nevoie să mai vin, nu?

Lynne fu nedumerită de tonul vocii lui, dar constată că expresia îi rămăsese complet serioasă.

Se lăsă o lungă tăcere. Lynne auzea clipocitul valurilor lovindu-se pe ţărmuri, adierea vântului printre frunze şi strigătele îndepărtate ale copiilor care se jucau. Pacea locului se infiltra în ea. Avea un efect extraordinar de calmare, ceva ce părea să aibă nevoie în prezenţa bărbatului care stătea lângă ea.

întoarse capul spre el.

- Te vezi mâine cu Ken? întrebă Chris.

De ce îl interesa aşa de mult de Ken?

- Da. Mergem din nou la râu, cred. Luăm ceaiul.

- îţi place râul, nu-i aşa? Te-am văzut aici acum o săptămână. Cel puţin, spuse el amuzat, am văzut ceva roşu mişcându-se în fundul bărcii şi am presupus că erai tu!

Râseră împreună, apoi el zise:

- Voi fi plecat din oraş din această seară până luni.

Cu o voce deliberat indiferentă, ea întrebă:

- Pleci departe?

- La Londra, pentru weekend, încuviinţă el. Mă întâlnesc cu o prietenă pe care n-am văzut-o de câtva timp. Cred că ţi-am spus despre ea - Angela Castella, cântăreaţa?

- Da, mi-ai spus.

Deci, se întâlnea cu Angela în oraş. Lynne simţi o înţepătură ciudată în inimă, dar o alungă repede. Putea să se întâlnească în oraş cu cine dorea. Nu era treaba ei.

Ea se ridică.

- Ne vedem joia viitoare, domnule York. Pe la şapte şi un sfert, lângă casa mea? La revedere, un weekend plăcut.

El luă mâna întinsă de ea şi o reţinu.

- Mulţumesc. Apropo, Lynne, numele meu este Chris.

- La revedere... Chris.

- Aşa-i mai bine, spuse el.

Era o după-amiază perfectă. Lynne şi Ken legaseră barca de un copac de pe mal, luaseră ceaiul într-un loc retras, la umbră, iar acum Lynne, care stătea întinsă pe iarbă, aţipise. Cel puţin aşa credea Ken, care fuma şi privea cum trec bărcile. Ocazional, se uita la Lynne să vadă dacă se mişcă. Dar Lynne nu se gândea deloc la Ken. Se întreba dacă Chris se bucura de vizita lui la Londra şi dacă cinase şi dansase cu iubita lui şi ce făcea acum.

Se întreba dacă Angel, aşa cum o numise el, îşi mai pierduse din strălucirea frumuseţii cu trecerea timpului. Chiar erau logodiţi? Si dacă era aşa, de ce nu se căsătoriseră cu ani în urmă?

Ken începu o a doua ţigaretă, ceea ce era neobişnuit pentru el şi o strigă încet:

- Lynne?

- Da, Ken, se mişcă ea imediat.

- Care a fost rezultatul certei tale cu directorul şi I.M.S.-ul? Cine a câştigat?

Lynne se rostogoli şi-şi sprijini obrazul în palmă.

- Bine, n-am fost singură împotriva a doi. Eram una împotriva mai multora. Sau aşa m-au lăsat să cred. Ken? întrebă ea ridicându-se în capul oaselor. Stii cine s-a plâns despre mine? Mary n-a fost una dintre ei, nu-i aşa?

- Nu ştiu cine au fost, Lynne, dar ştiu că Mary nu este amestecată. S-a discutat ceva în cancelarie despre tine şi metodele tale. Nu le plăceau, mai ales celor mai bătrâni.

- Vrei să spui că cei care erau prea bătrâni şi se temeau să-şi schimbe metodele, şi care au văzut în mine o ameninţare?

Ken ridică din umeri.

- Aşa presupun.

Lynne se lungi, întorcându-şi faţa în altă direcţie.

- Ar fi trebuit să auzi ce mi-a spus I.M.S.-ul. I-a ţinut isonul directorului tot timpul. Nu-l voi ierta niciodată pentru ce mi-a făcut în acea zi. Mi-a distrus încrederea în mine şi respectul de sine.

Ken azvârli ţigara şi se aplecă peste ea.

- Oh, Lynne, hai să uităm despre muncă şi I.M.S. şi să ne gândim la noi.

îi luă obrazul şi-i îndreptă faţa spre el. O sărută uşor, dar ferm.

- Lynne, te iubesc. Mărită-te cu mine şi atunci poţi să nu mai profesezi şi să-i dai dracului pe toţi.

O trase spre el şi de data aceasta buzele lui

deveniră mai exigente.

La început, ea îi dori sărutul, îi făcu plăcere şi-l încurajă. Apoi, în minte îi apăru imaginea unei feţe chipeşe şi arogante, cu o gură hotărâtă şi ochi de oţel, cenuşii. Imaginea o înspăimântă prin semnificaţia ei. Se împotrivi sărutului lui Ken, încercând să-şi îndepărteze gura şi reuşi să-l împingă.

El era jignit şi nedumerit.

- Ce s-a întâmplat?

- îmi... îmi pare rău, Ken. Presupun că n-am... dispoziţia necesară, respiră ea greu. Nu-ţi pot da încă un răspuns, Ken. Te rog, mai ai un pic de răbdare.

- Răbdare? Nu sunt un sfânt, Lynne, doar un bărbat cu sentimente obişnuite. Când sunt cu tine aşa, nu mă gândesc la răbdare. înţelegi ce vreau să spun?

Lynne se ridică şi-şi netezi părul. încă tremura de frica imaginii care-i apăruse în minte.

- Hai să mergem, Ken.

în timp ce vâsliră spre debarcader, Ken fu bosumflat şi tăcut, dar imediat ce o luară pe potecă, mână în mână, buna dispoziţie îi reveni. Când se opriră la chioşc să ia o îngheţată, vorbeau şi râdeau ca şi cum nimic nu se întâmplase vreodată între ei. Dar Lynne nu-şi putea scoate acea faţă din minte.

*
* *

Marţi după-amiază, cancelaria era plină de larmă.

- Uite-o, strigă Bill Warner, unul dintre profesorii de engleză, când intră Lynne şi se duse la masa ei.

Uite, Lynne, I.M.S.-ul pe care-l iubeşti atât de mult... fotografia lui este în ziar. Arată-i-o, Mary.

Lynne se uită la fotografie. Era Chris, pe o stradă celebră din Vestul Londrei, cu o femeie frumoasă agăţată de braţ.

Mary citi tare subtitlul: „Domnişoara Angela Castella, binecunoscuta cântăreaţă, fotografiată în Londra cu un prieten, domnul Christopher York. întrebată dacă era adevărat că erau logodiţi şi urmează să se căsătorească, domnişoara Castella a râs şi a spus: Suntem doar vechi prieteni“.

Toţi râseră şi Mary împături ziarul şi-l puse în sertar. Lynne râse cu ei şi-şi întoarse faţa, încercând să-şi controleze emoţiile. De ce era atât de tulburată, nu-şi putea închipui. Deci aşa stăteau lucrurile între Chris York şi Angel a lui? Deveni conştientă că trebuia să şi-l scoată pe om din minte o dată pentru totdeauna.

Pe măsură ce trecea săptămâna, Lynne se simţi tot mai deprimată. Pe de altă parte, Mary părea să devină din ce în ce mai senină. Lynne era bucuroasă, fiindcă Mary nu avusese o viaţă uşoară.

într-o zi, îi povestise lui Lynne despre căsătoria ei nefericită. Avusese şaptesprezece ani când se măritase cu un bărbat cu câţiva ani mai mare ca ea. La două luni după nuntă, el o părăsise spunându-i că se va întoarce când va mai creşte. Bineînţeles, n-o făcuse şi ea trăise singură de atunci. Se întorsese la numele ei de fată.

Lynne spera în secret ca soţul lui Mary să se

întoarcă într-o zi. Uitându-se la faţa radioasă a lui Mary, Lynne începu să se întrebe dacă acea speranţă secretă devenea realitate. Aşteptă ca Mary să-i spună la momentul potrivit.

Lynne avusese propriile ei necazuri. întâmpinase o serie de dificultăţi pentru a se întoarce la vechile metode de predare. Se simţea înghesuită într-un colţ unde n-avea scăpare. Conflictul între datorie - să revină la metodele învechite, şi dorinţa - să continue cu noile metode pe care le iubea atât de mult, îi afecta nu numai munca, ci şi înfăţişarea. Resentimentul pentru cel care era cauza tuturor necazurilor şi care se mai micşorase, începu din nou să crească. Simţea o dorinţă nebună să-l rănească aşa cum o rănise el şi descoperi că era necesar să-şi ţină în frâu emoţiile.

* * *

Când veni ziua întâlnirii societăţii muzicale, Lynne era ncordată ca un arc. Hotărî să îmbrace o rochie nouă pentru ocazie. Era de un roz viu, din jerse uşor, cu guler înalt, mânecă trei sferturi şi i se potrivea perfect, punându-i în evidenţă liniile armonioase ale trupului.

- Culoarea aceasta îţi vine foarte bine, comentă Mary. Ar trebui să porţi mai des roz.

Era târziu şi când coborâră scările, Lynne se întrebă dacă Chris York uitase de aranjamentul lor, dar când ajunseră la uşa de la intrare, el urcă treptele să le întâmpine. Arăta vesel şi fericit.

- îmi pare rău că am întârziat. Am avut treabă şi am luat în grabă un ceai. Putem pleca?

El merse lângă Lynne spre maşină şi ea se luptă să-şi controleze bătăile inimii.

- Ce mai faci, Lynne? îmi pare bine să te văd din nou. Munceşti prea mult? o întrebă el privindu-i faţa şi încruntându-se uşor.

înainte ca Lynne să-i poată răspunde, Mary îi spuse despre fotografia pe care o văzuseră cu toţii, a lui şi a tinerei doamne.

El râse, ca şi când lucrul era lipsit de importanţă.

- Să nu crezi niciodată tot ce citeşti în ziare, le spuse el. Am avut un weekend bun, totuşi.

Cu acestea, subiectul fu dat la o parte.

Ajunseră în curtea unei vile mari şi moderne, aşezată la distanţă de vecini şi adăpostită de copaci.

Chris spuse că era impresionat de reşedinţă.

- Nu sunt probleme financiare aici, constată el. Din ce trăieşte proprietarul?

- Conduce un magazin de aparatură electronică muzicală în oraş, îl informă Lynne. Apropo, numele lui este Michael, Michael Weillis.

Fură întâmpinaţi de soţia lui Michael şi conduşi într-o încăpere largă şi plăcută, cu covoare luxoase, mobilă ornamentală şi un impozant şemineu. Pe raftul de deasupra acestuia stătea un cap sculptat al lui Beethoven. Uşi de sticlă dădeau spre o grădină plină cu flori.

- A venit Lynne, Michael, îl strigă soţia când intră.

Michael Willis apăru imediat şi o răpi

companionilor ei.

- Prezintă-l pe Chris celorlalţi, vrei, Mary? strigă ea peste umăr în timp ce Michael o ducea să cunoască un străin chipeş.

- Un nou membru de înrolat, Lynne. Pune-l pe listă înainte să se răzgândească, râse el şi plecă să discute cu ceilalţi.

- Bună, Lynne, spuse străinul. Sper că nu te deranjează să-ţi spun pe nume, dar se pare că toţi se adresează aici aşa. Al meu este Tony Arnold, apropo. Sunt reporter la *Mildenhead Gazette,* dar n-am venit în interes profesional. îmi place muzica. Pot să mă alătur cercului vostru de muzică?

- Am fi încântaţi, Tony, zâmbi Lynne ochilor lui albaştri, remarcându-i înălţimea şi înfăţişarea frumoasă.

Admiraţia fu reciprocă. Din acel moment el n-o mai părăsi pe Lynne. încăperea se umplu repede şi Lynne îl observă pe Ken intrând cu Deirdre Carson după el.

- Bună, Deirdre, spuse Lynne. Sunt surprinsă să te văd aici. Ţi s-a dezvoltat brusc gustul pentru muzica clasică?

Ken răspunse în locul ei.

- S-a gândit că ar dori să încerce, aşa că am luat-o de acasă cu maşina.

El se înroşi uşor şi se uită un pic vinovat la Lynne, dar aceasta părea indiferentă.

Deirdre prinse posesiv braţul lui Ken.

- Hai să găsim un loc, Ken, înainte de a se ocupa toate.

în timp ce ei se aşezau, Lynne se încruntă, apoi alungă îndoielile care-i veniseră în minte la vederea celor doi împreună.

- Stai jos, Tony, în timp ce eu fac anunţul.

Se duse în faţă, şi se întoarse spre audienţa grupată într-un semicerc la un capăt al camerei. în timp ce aştepta să se facă linişte, îi văzu pe Chris şi Mary adânciţi în conversaţie şi observă că se simpatizau reciproc. Când toţi tăcură, ea citi programul pentru acea seară, adăugând că în pauza de cincisprezece minute se pot servi cu cafea şi fursecuri.

Luă loc lângă Tony. Michael, care stătea lângă echipamentul stereo de înaltă performanţă, apăsă pe buton şi începu muzica.

Când muzica dragului ei Beethoven umplu camera, Lynne se retrase într-o lume privată, de sunete magnifice şi fu în stare să se relaxeze pentru prima oară după săptămâni de zile. închise ochii. Pe măsură ce muzica progresa, necazurile ei dispărură şi problemele i se părură, într-un fel, rezolvabile.

Urmară mai multe înregistrări şi când ultimele note se pierdură, înaintea pauzei, ea reveni la lumea reală. Se ridică şi ceru voluntari care să distribuie cafea.

Tony îi pretinse imediat atenţia. în timp ce vorbeau, se uită la Ken şi-l văzu cum o urmăreşte cu o oarecare iritare în priviri. Inima îi tresări când se

gândi „Atât de mult pentru Deirdre Carson“.

După un timp, Lynne se scuză faţă de Tony şi se duse printre scaune să discute cu Chris şi Mary.

- îţi place, Chris? întrebă ea.

- Da, mulţumesc, spuse el rezervat.

- îmi pare rău dacă te-ai plictisit, replică Lynne acru. îţi aminteşti că te-am întrebat dacă genul nostru de muzică este pe gustul tău. Dar n-are importanţă, poate putem aranja o seară de muzică mai uşoară, ca să-ţi placă, să spunem Gilbert sau Sullivan, sau ceva asemănător.

Chris abia râse şi se întoarse cu spatele. Lynne se simţi jignită şi de aici încolo îl ignoră. Vorbi câteva minute cu Mary, spunându-i că acum se adăugase un jurnalist grupului lor. Când se întoarse la locul ei, îl găsi pe Tony nerăbdător să continue conversaţia întreruptă.

Ea era ridicol de încântată de atenţia dată de el. într-un fel, îi alina sentimentul de pică provocat de comportamentul lui Chris.

- Spune-mi cine sunt cei de aici, Lynne, spuse Tony uitându-se în jur, ca un ziarist ce era. De exemplu, proprietarul acestei case superbe...

- Este Michael Willis - l-ai cunoscut - este cel cu faţa roşie cu care vorbeam când ai intrat. Se ocupă de echipament muzical electronic. Este preşedintele cercului nostru de muzică. Are un mare magazin în oraş. Apoi sunt eu - secretara, profesoară de meserie.

- Tu, profesoară? Nu vorbeşti serios. După cum arăţi, ai putea fi model.

- Mă flatezi, Tony.

Privirea lui de apreciere îi aduse roşeaţă în obraji. El o rugă să continue şi se întoarse să se uite la cei din spatele lui.

- Cine este tipul din spate cu părul şaten, foarte sigur pe sine, care vorbeşte cu o femeie?

Inima lui Lynne stătu în loc. Văzu cum Chris o priveşte întrebător şi se întoarse repede la loc.

- Este Chris York, inspector şcolar.

- Da? Ştii ceva, i-am văzut faţa undeva înainte. La naiba, nu-mi amintesc pe moment unde, dar dacă o să mă gândesc bine, îmi voi aminti. Am sentimentul că mi-ar fi de folos.

Apoi, orice conversaţie încetă şi sunetele muzicii umplură iarăşi camera.

Când acordurile finale ale ultimei înregistrări muriră, lumea aplaudă. Ken îşi croi drum prin mulţime şi-i spuse lui Lynne:

- O duc pe Deirdre acasă.

Arăta ca un băieţel sfidător şi plecă iritat când ea îi spuse că era o idee bună, întorcându-se pentru a-şi continua discuţia cu Tony.

Mai târziu, Mary se apropie şi-i atinse braţul.

- îmi pare rău că întrerup, Lynne, zâmbi ea dulce lui Tony, dar este timpul să plecăm.

Lynne îşi luă la revedere de la el şi plecă împreună cu Mary în căutarea lui Chris.

îl găsiră vorbind însufleţit cu Michael, care-i explica plin de entuziasm virtuţile aparatelor lui muzicale.

- Trebuie să fi costat o avere, spuse Chris.

Michael încuviinţă râzând, apoi îşi strânseră mâinile şi se despărţiră.

- Te las pe tine întâi, îi spuse Lynne lui Mary, care stătea în spatele maşinii.

Când ajunseră la capătul drumului, Mary propuse:

- Lasă-mă aici. Vreau să merg puţin pe jos. Nu este departe.

Se dădu jos din maşină, spuse noapte bună şi dispăru în
întuneric.

Lynne conduse în tăcere şi după câteva minute, Chris întrebă:

- De ce eşti aşa tăcută? Supărată că iubitul tău conduce o altă fată acasă?

Părea amuzat şi ea se enervă.

- Câtuşi de puţin.

Chris se prefăcu să nu dea atenţie notei ascuţite din vocea ei.

- Bine, bine, am glumit. Oricum, nici tu nu te-ai descurcat aşa de rău. Frumos tip, acel jurnalist.

Lynne refuză să muşte din momeală.

Era încă destul de devreme când ajunseră la locuinţa lui Lynne, aşa că ea se simţi obligată să-l invite înăuntru, aşa cum făcuse şi el. Se irită când el acceptă imediat.

Când urcau scările, ea strigă:

- Am venit acasă, doamnă Walters.

- Bine, draga mea, spuse proprietăreasa cu părul sur şi faţă blândă, făcându-şi apariţia. Bună seara,

domnule Marshall, salută ea, apoi privindu-l pe Chris, rosti: scuzaţi-mă, sunteţi altcineva.

Lynne făcu prezentările cu oarecare jenă. După aceea, vârî nervoasă cheia în broască, deschise uşa şi intrară. Chris se uită în jur cu interes.

- De obicei, descoperi cum sunt oamenii când intri în casa lor. Mereu m-am întrebat oare cum este domnişoara Lynne Hewlett?

- Sunt o simplă fată muncitoare.

- Chiar? o examină el gânditor. Nu asta este părerea mea. Este foarte plăcut aici, constată el uitându-se în jur. Nu-i rău pentru o locuinţă. Ai şi bucătărioară? se interesă el mergând spre cămăruţa ce servea drept bucătărie. Nu este rău deloc. Unde dormi?

Lynne îi explică jenată cum în fiecare noapte transformă canapeaua în pat.

- Cum ai găsit acest loc, printr-un anunţ?

- Nu. Prin oficiul de închiriere.

El se duse la fereastră.

- Vederea nu este prea grozavă, dar nu poţi avea totul, nu-i aşa? îi aruncă el un zâmbet strălucitor care o făcu să i se oprească inima în loc.

Ea refuză să-i întâlnească privirea provocatoare şi întrebă:

- Cafea?

El încuviinţă şi-i examină cărţile din rafturi.

- Ce cărţi erudite sunt aici, pentru o femeie aşa de tânără.

- Nu pot spune că le-am citit încă pe toate, strigă ea din bucătărie.

- Dacă nu le citeşti acum, precis o vei face după ce te vei mărita.

- Mărita? tresări inima lui Lynne.

- Ce o să faci? O să te muţi la Ken?

- Ăă... nu am discutat acest aspect, dar mă îndoiesc. Locul unde stă Ken nu este suficient de mare.

El se sprijini de tocul uşii bucătăriei şi o studie. De ce naiba trebuia să fie atât de atrăgător? se întrebă Lynne cu disperare. Deveni confuză sub privirea lui scrutătoare, în timp ce pregătea cafeaua. De ce avea întotdeauna acest efect asupra ei? După o pauză, el vorbi:

- Lynne, participi precis la acea conferinţă de la Harrogate?

- Da. M-am înscris şi mi s-a rezervat un loc.

- Şi eu merg.

Ceştile se clătinară pe tavă şi el sări s-o ajute. Mâinile lor se atinseră şi prin braţul lui Lynne păru să treacă un şoc.

- Lynne? îi căută el privirea. Aş vrea să vii cu mine. Vreau să spun, zise el privindu-i ironic ochii măriţi, că oricum merg cu maşina mea. Te-aş putea lua. înţelegi, îmi vizitez şi părinţii, locuiesc doar la cinci mile de centrul de conferinţă.

Lynne ezita şi avea îndoieli.

- Dar cum aranjez cu şcoala?

- Intervin eu, dacă este necesar. Va fi o călătorie plăcută, să ştii, şi uşoară, în majoritatea drumului.

în sinea ei, era speriată la gândul de a petrece atât de mult timp în compania lui. Ce ar avea de discutat, de exemplu? Dar cum putea refuza?

- Bine, da, mulţumesc, presupun că aş putea merge cu dumneata, spuse ea puţin nesigură.

- Bun, s-a aranjat, deci.

El luă tava şi o duse în cameră.

- Pune-o pe masă, Chris. Si stai jos. Nu-ţi pot oferi decât canapeaua. Nu am fotolii adânci, fondurile nu-mi permit. Zahăr? Biscuiţi? întrebă ea întinzându-i cafeaua.

- Mm. Bună cafea, zâmbi el.

Ea stătea în faţa căminului, sorbind din lichidul fierbinte.

- De ce mergi la conferinţă, Chris?

- Mi s-a cerut să particip şi să ţin o cuvântare. Care-i tema conferinţei? căută el în buzunare. Ah, da, uite programul. Titlul este cam pompos. Predarea englezei în epoca nucleară. Se vor emite idei interesante.

Puse programul în buzunar şi o privi brusc.

- Arăţi aşa de drăguţă în această rochie, Lynne. Vino şi stai aici, nu prea ai stat lângă mine toată seara.

Era un Chris pe care nu-l mai cunoscuse. în această dispoziţie era aproape irezistibil şi ea se aşeză pe canapea, încercând să-şi controleze bătăile inimii. Apropierea lui o ameţea. Trebuia rapid să

ridice barierele dintre ei, care fuseseră înlăturate.

- Ti-a plăcut muzica din seara aceasta?

- Da. Dar aş fi dorit ca programul să fi fost mai variat. După un timp, a devenit monoton. Cine a ales bucăţile muzicale?

- Eu, răspunse Lynne după o pauză.

- Oh, am călcat în strâchini, se scuză el ducându-şi mâna la cap.

- Ce vrei să spui prin mai variat? întrebă ea încordată. Regret că te-ai plictisit.

- Lynne, îşi puse el mâna peste a ei, nu m-am plictisit. Trebuie să-ţi spun ceva, chiar dacă o să mă urăşti pentru asta, o privi el în ochi. Vezi, eu cunosc destulă muzică. Nu sunt ignorantul pe care-l crezi.

Mâna lui Lynne tresări şi el îşi întări strângerea.

- Nu ţi-am spus asta în cealaltă zi, din cauză că atitudinea ta dispreţuitoare m-a agasat.

Lynne încercă să-şi tragă mâna, dar el nu-i dădu drumul.

- Să nu fii niciodată dispreţuitoare în privinţa muzicii, fiindcă oricum ar fi, sunetele muzicale cer respect. îmi pare rău că-ţi fac morală, dar trebuia să-ţi spun.

Ea reuşi să-şi tragă mâna.

- Bine, cum ai fi îmbunătăţit programul din seara asta?

- Aş fi inclus piese mai moderne, compuse de compozitori din secolul douăzeci, ca Şostakovich, Berg şi Bartok.

- Urăsc genul lor de muzică. Pentru mine, nu este

decât zgomot. De fapt, nu ascult niciodată muzică modernă, fiindcă urechile mele nu suportă.

- Cum poţi vorbi aşa, Lynne? Nu-ţi dai seama că dai dovadă de îngustime a minţii? Tu care vrei să învingi rezistenţa oamenilor la ideile tale moderne, de secol douăzeci?

- Nu există comparaţie.

- Bineînţeles că există, dar n-ai recunoaşte. Dacă eşti aşa de categorică şi refuzi să asculţi ceva ce nu înţelegi, cum te poţi aştepta ca alţii să te asculte când le ceri să-şi abandoneze prejudecăţile şi să-şi deschidă mintea la ideile tale noi, pe care ei nu le înţeleg?

Lynne era pe cale de a-şi ieşi din fire. Se răţoi la el:

- Mă acuzi de lucruri pe care tu şi cei de teapa ta sunt vinovaţi în privinţa educaţiei. Mă acuzi de subiectivism şi minte îngustă când tu eşti acela cu gândirea îngustă şi învechită care m-ai oprit să-mi aplic noile mele idei în muncă. Cred că eşti încântat să auzi că, drept rezultat, aproape mi-a dispărut încrederea în mine şi... capacitatea de a preda.

- Iar ne întoarcem la acel subiect... flutură el din mână.

Ea se ridică şi-l înfruntă, dezlănţuită:

- Aşa priveşti distrugerea eforturilor mele de a introduce un suflu nou în predare? Ca pe o pacoste ce trebuie înlăturată? Eşti atât de învechit şi fixat pe unele idei ca şi ceilalţi; ţi-e teamă de provocare?

Deveni palid în timp ce ea vorbea şi se trase

înapoi involuntar când Chris făcu o uşoară mişcare bruscă. Dar apoi el se stăpâni imediat şi când vorbi, vocea îi era controlată.

-Nu, nu mi-e frică de provocare, dar spune-mi un lucru, vrei? Ce legătură are această izbucnire, cu muzica modernă? îţi voi spune eu, n-are nici o legătură. Dar asta îmi arată că insultele şi acuzaţiile pe care mi le arunci zac de mult în tine, nefiind nevoie decât de o scânteie ca focul să izbucnească. La aproape fiecare întâlnire mi-ai arătat resentimentele tale faţă de mine. De fiecare dată când am încercat să înlătur barierele pe care le-ai înălţat între noi, m-am izbit cu capul de un zid. Ştiu că în sinea ta mă urăşti. Te-am auzit spunând-o.

Lynne tresări la amintirea nefericită.

-înainte de a pleca, vreau să clarificăm lucrurile, rosti el.

Tânăra se înfundă în canapea, cu lacrimi de neputinţă şi
nefericire şiroindu-i pe obraji.

-Ceea ce am făcut în acea zi în biroul directorului, spuse el, a fost să pun o oglindă în faţa ochilor tăi tineri şi stupizi.
Forţându-te să te uiţi la imagine, am vrut să te conving că eforturile tale izolate sunt inutile. Dar refuzi să accepţi adevărul chiar şi acum. Preferi să arunci vina asupra mea, probabil ca să-ţi uşurezi conştiinţa. Este ultima oară când permit să fiu folosit ca sac de box. Pe viitor, va trebui să-ţi îndrepţi indignarea spre ceea ce sunt într-adevăr de

învinovăţit, ignoranţa şi intoleranţa. Ceea ce ne aduce înapoi de unde am început.

Furia lui se potolise şi o cântărea cu răceală, fără urmă de milă pentru nefericirea ei.

- Un lucru mai am să-ţi spun. Deoarece de fiecare dată când ne întâlnim iese cu scandal, este clar că suntem incompatibili. Sugerez ca pe viitor să intrăm cât mai puţin în contact. La revedere, Lynne. Mulţumesc pentru cafea.

Ea se ridică să-l conducă, dar el o opri.

Ei bine, ce căutase, găsise! Vrusese să-l rănească, reuşise, dar se rănise şi pe ea însăşi.

Capitolul 4

Pe măsură ce treceau zilele, Lynne devenea conştientă, cu oarecare nemulţumire, de un sentiment de intensă dorinţă de a-l vedea pe bărbatul care ieşise complet din viaţa ei de parcă nu existase niciodată.

Disperată, Lynne încercă să şi-l scoată din minte. îşi reaminti repetat prejudiciul pe care-l cauzase încrederii ei în sine şi abilităţii de predare şi treptat îl ascunse într-un colţişor al minţii.

Seful departamentului de limba engleză, domnul Blackham, se întorsese şi, spre uşurarea lui Lynne, îi fură preluate responsabilităţile avute ca înlocuitoare. Asta o făcea să aibă mai mult timp să se ocupe de grupul care participa la festivalul de muzică şi teatru al şcolii.

Acum, zilele lui Lynne erau pline şi majoritatea serilor juca tenis cu Ken. Se apropiau campionatele şi el era hotărât să aibă succes.

într-o seară, pe când stăteau în cafeneaua unde luau câte o băutură după partidele de tenis, Lynne îi spuse lui Ken că Tony Arnold, ziaristul, îi telefonase la şcoală pentru a se întâlni.

- Mă întâlnesc cu el mâine seară, Ken. Te deranjează?

- Şi chiar dacă ar fi aşa, n-aş avea dreptul. Nu m-ai lăsat nici măcar să-ţi cumpăr un inel, Lynne, îi prinse el mâna, când îmi dai un răspuns? îmi cunoşti sentimentele, draga mea.

- îţi fac o promisiune, Ken. îţi voi da un răspuns în două trei săptămâni, după ce se termină campionatul

tău şi eu mă întorc de la conferinţa din Nord. îmi voi ţine promisiunea.

- Bine, va trebui să mă mulţumesc cu asta. Dar dacă ieşi cu acel reporter, fii atentă. Ştii cum sunt aceşti tipi.

- Sigur că ştiu. Nu sunt niciodată serioşi. Umblă doar după relaţii profesionale.

Ken râse amar.

- N-ai dreptate. I-am întâlnit prin cârciumi. Când este vorba de femei, caută relaţii. Aşa că te avertizez.

Lynne râse şi promise să-şi păzească onoarea.

Ken nu era nevoie să se îngrijoreze, se gândi ea stând cu Tony pe o bancă lângă râu. Nici măcar nu se ţineau de mână. El îi povesti cum îşi începuse cariera jurnalistică, iar ea despre necazurile ei.

- Eu nu sunt în problemă, spuse Tony, dar înţeleg ce vrei să spui. Mi-ai dat o idee - îl voi convinge pe editor să scriu o serie de articole despre noua şi vechea educaţie. Ce părere ai?

Lynne se gândi că era o idee excelentă. în fond, Chris York îi spusese să încerce să-i convertească pe ceilalţi la modul ei de gândire - nu era o cale bună? Ea şi cu Tony discutau când o siluetă solitară se apropie. Lynne nu avu nevoie de o a doua privire ca să ştie cine era - cu excepţia că spatele era uşor adus, când de obicei era drept, capul plecat, deşi în mod normal îl ţinea înălţat.

Inima începu să-i bată nebuneşte. Bărbatul se uită în treacăt la ei când trecu, salută din cap şi merse mai departe.

- Hei, nu este tipul care era la societatea muzicală

în seara când am venit eu? Credeam că este prietenul tău?

Lynne îi spuse că era doar o cunoştinţă.

- Nu prea ştiu multe despre el.

-Aş vrea să-l pot plasa. Stiu că l-am văzut undeva şi niciodată nu uit o figură, spuse Tony.

- Vine din nordul Angliei. Părinţii lui locuiesc în Yorkshire.

- Deci vine din nord. Acolo trebuie să-l fi văzut. Nu uita că am fost student acolo timp de doi ani şi am lucrat la un ziar local. Mulţumesc pentru îndrumare, Lynne. O să urmăresc firul.

Avuseseră o seară plăcută împreună şi aranjară să se mai întâlnească, pentru a discuta în detaliu articolele despre educaţie, pe care Tony îşi propusese să le scrie.

Când ajunse acasă, îi telefon' lui Ken să-i spună că ziaristul era diferit faţă de ceea ce gândea el.

- Bun, răspunse el, asigură-te să rămână aşa.

*
* *

La câteva zile după întâlnirea cu Tony Arnold, Lynne era acasă corectând nişte eseuri, când proprietăreasa o anunţă că este căutată la telefon.

Se duse în bucătărie şi închise uşa. Pentru o clipă nebunească, Lynne se gândi că ar putea fi Chris, care dispăruse din viaţa ei.

- Alo, Lynne. Sunt Tony. îmi pare foarte rău, dar nu ne putem întâlni mâine, cum am stabilit. Dar vreau să-ţi spun că în ediţia de vineri am introdus prima bombă despre campania de educare a

maselor. Să te uiţi, da?

- Dar, Tony, cum voi şti ce ai scris? Nu-mi poţi citi acum? Poate că ai introdus unele fapte greşite, care ar trebui corectate.

- Mă scuzi, Lynne, sunt foarte grăbit. Oricum, s-a dat la tipar, chiar dacă ai vrea să modifici ceva.

- Dar, Tony, insistă Lynne, n-ai putea să-mi faci un rezumat...?

- Lynne, am întârziat zece minute. Trebuie să ai încredere în mine. Ne vedem curând, în legătură cu restul articolelor.

Lynne aşteptă cu nelinişte apariţia ziarului de vineri dimineaţă. împrumută de la doamna Walter un exemplar, întoarse paginile repede, oprindu-se brusc, cu o strângere de inimă, la pagina centrală.

Titlul mare spunea: Părinţii - o barieră a progresului, spune profesoara Lynne. Ii numeşte oameni legaţi de rutina educaţională.

Citi articolul cu inima bătându-i nebuneşte. Acolo, privind-o în faţă, erau lucrurile pe care i le spusese lui Tony, negândindu-se că le va folosi în articol.

Remarcele defavorabile pe care le făcuse despre unii dintre colegii ei - din fericire numele acestora fuseseră schimbate - se aflau acolo. Erau comentariile despre insatisfacţia ei asupra metodelor de modă veche de la propria ei şcoală.

Negru pe alb, propriile ei cuvinte erau aşternute pe hârtie, manipulate cu artă, pentru a obţine efect maxim asupra cititorului.

Nici că se putea mai rău, se gândi ea cu tristeţe.

Când ajunse la şcoală, intră în cancelarie şi văzu o

grămadă de capete aplecate peste ziarul local. Când se apropie, toţi o priviră.

- Ştiai despre asta, Lynne? întrebă Mary încruntându-se. Cât este de la tine şi cât de la acest ziarist?

- Mulţumesc, Mary, pentru cuvintele tale. Sunt la fel de tulburată ca şi tine. Stii cum sunt reporterii, chiar şi cei mai drăguţi au momentele lor necugetate. Tony a crezut că-mi face un bine, dar rămâne de văzut.

- Sper că-ţi dai seama, Lynne, că asta s-ar putea întoarce împotriva ta în cel mai neplăcut mod. Mă îngrijorezi, dragă. Cred că ai mers un pic prea departe.

- Nu mai am ce face acum. Va trebui să suport consecinţele. Crede-mă, i-am cerut lui Tony să-mi arate o copie a articolului înainte de a fi publicat, dar a spus că n-are timp. Acum înţeleg de ce.

- Să te pregăteşti pentru furtuna care va urma, o sfătui Mary când părăsiră cancelaria.

Dar ziua trecu fără evenimente. Lynne se aştepta din minut în minut să fie chemată la director, dar nu se întâmplă nimic. La sfârşitul zilei, urcă în maşină cu un oftat de uşurare.

Weekendul se petrecu în linişte. îl întâlni pe Ken ca de obicei duminică după-amiază, petrecând câteva ore plăcute cu barca pe râu.

- Articolul a avut vreo repercusiune, iubito? o întrebă el.

- Nu. Dar scandalul ar putea începe luni.

Ken scutură din cap.

- Nu-ţi fă griji. Dacă nu s-a întâmplat vineri, n-o să se întâmple nimic nici luni.

Lynne nu putea decât să spere că avea dreptate.

Luni dimineaţă găsi pe masa ei din cancelarie o scrisoare oficială, marcată *Strict confidenţial* şi o deschise cu teamă. Scrisoarea era bătută la maşină şi fusese evident dictată. Era oficială şi solemnă.

„Dragă domnişoară Hewlett,

Am citit cu uimire şi îngrijorare articolul despre dumneata din ziarul *Mildenhead.* Acest articol expune, în termeni oarecum neprofesionali, argumentele pe care le-am auzit de la dumneata în apărarea propriilor metode de predare. Pare să fie scris pe de o parte de cineva prea nerăbdător să exploateze întregul aspect senzaţional al situaţiei - adică Tony, se gândi ea furioasă - şi pe de altă parte de cineva care a dorit să obţină avantajul oferit de media de a-şi exprima părerile - adică eu. în orice caz, articolul este de foarte prost gust şi nu face cinste nici celui care l-a scris şi nici persoanei despre care s-a scris.

Ca un observator experimentat şi imparţial, pot să spun că, după părerea mea, simplul entuziasm a doi tineri fără experienţă, dar optimişti, nu este suficient, din nefericire, să dezrădăcineze prejudecăţile adânc înfipte în minţile unei largi pături ale populaţiei şi în special în minţile părinţilor, cu privire la şcolarizarea copiilor lor.

Mi-e teamă că ţi-ai ales un aliat greşit în PRESĂ. îmi dau seama că te-am îndemnat să găseşti un suport pentru cauza dumitale, dar n-am înţeles acest

gen de suport.

Am ales acest mod neobişnuit de comunicare cu dumneata, parţial fiindcă te cunosc şi parţial fiindcă vreau să te păzesc pe cât posibil de repercusiunile neplăcute ce ar putea rezulta din acest episod nefericit. L-am informat pe director, domnul Penstone, că am discutat cu dumneata chiar eu, pentru a opri orice acţiune pe care ar putea-o lua.

în final, te-aş sfătui să iei legătura cu autorul articolului, să-i ceri să reconsidere întreaga problemă, şi convinge-l să abandoneze, pentru binele dumitale, scrierea unor viitoare articole. Nu eşti obligată să ţii cont de sfatul meu, dar nu mi-ar plăcea să răspund de consecinţe în ceea ce te priveşte.

Al dumitale sincer

C.N.A. York

Inspector al Maiestăţii Sale“

Când ajunse la sfârşitul scrisorii, Lynne era într-o stare de furie turbată. Se duse la Mary şi flutură scrisoarea în faţa ei.

- Citeşte asta! strigă ea. De la început până la sfârşit! Este o porcărie!

Mary, citi fără să se arate impresionată.

- Nu văd ce este greşit? Are dreptate şi gândeşte-te ce s-ar fi întâmplat vineri fără intervenţia lui. Ar trebui cel puţin să-i mulţumeşti pentru asta, Lynne.

- Da, îi voi mulţumi. îmi va face plăcere să-i compun un răspuns pe măsură.

- Dar, Lynne, insistă Mary, fii rezonabilă, chiar tu ai recunoscut că era un articol prost scris.

Lynne era convinsă în sinea ei că Mary avea dreptate, dar necesitatea de a încheia socotelile cu

acest om care-i stătuse ca un ghimpe în carne din ziua în care-l cunoscuse era copleşitoare.

în acea seară, scrise un răspuns la scrisoarea lui.

„Dragă domnule York,

Mulţumesc pentru scrisoarea dumitale. îmi pare rău că nu ţi-a plăcut articolul scris despre mine în *Gazeta Mldenhead* şi că nu eşti de acord cu stilul şi conţinutul. A fost totuşi scris cu gândul la public şi nu pentru cineva foarte critic ca dumneata, sau cu intelectul dumitale superior. De altfel, a fost scris de un ziarist experimentat, nu neexperimentat - iar după părerea mea vârsta nu are relevanţă - care a calculat ce efect va avea asupra cititorului subiectul în chestiune şi care foloseşte de obicei senzaţionalul pentru a-şi atinge scopul.

Nu m-aş fi temut să înfrunt repercusiunile care ar fi rezultat din publicarea articolului, dacă nu ai fi intervenit şi bineînţeles, le-am aşteptat să se materializeze toată ziua de vineri.

Cât despre sugestia dumitale să-l contactez pe autor pentru a-l convinge să renunţe la articolele viitoare, ţi-aş reaminti faptul că în această ţară presa este încă liberă şi rezistentă la orice formă de constrângere. Totuşi, având în vedere ameninţarea voalată de la sfârşitul scrisorii dumitale în privinţa viitorului meu în profesie precum şi faptul că trebuie să-mi păstrez slujba, va trebui să accept sfatul dumitale nesolicitat, indiferent dacă vreau sau nu. Probabil voi fi în stare să-l conving pe ziarist să se răzgândească în privinţa publicării unor articole viitoare, deşi trebuie să-ţi spun că este împotriva firii mele să fac asta.

A dumitale sinceră,
L. N. Hewlett“

Lynne puse scrisoarea în plic, îl lipi şi-l adresă către biroul lui, adăugând *Strict confidenţial.* înainte de a se răzgândi, alergă la cea mai apropiată cutie poştală şi introduse plicul.

Peste două zile, primi un răspuns acasă. Era scurt, scris de mână şi supărat. Spunea: Dragă domnişoară Hewlett, am primit scrisoarea dumitale. Incidentul este acum închis. C.N.A. York.

Se simţi dezumflată şi foarte mică. Stătu multă vreme privind scrisul lui, până când privirea i se înceţoşă de lacrimi. Printre lacrimi, conţinutul scrisorii deveni tandru şi drăgăsos şi strânse ochii pentru a alunga gândurile plăcute care se cuibăreau în mintea ei.

Având doar o săptămână până la Concertul de la Riverside Pavilion, Lynne petrecu mult timp în sala de muzică pentru a îndruma grupul de băieţi participanţi. într-o după-amiază, descoperi că-şi uitase catalogul acolo şi se grăbi să şi-l recupereze.

Stătu la uşa sălii de muzică, nesigură dacă să-l întrerupă pe pianistul care cânta atât de minunat, sau să aştepte până când acesta termina. Deoarece habar n-avea cât va dura, hotărî să intre şi dacă este cazul, să se scuze.

Bătu uşor în uşă, intră încet, închise uşa în urma ei şi rămase înmărmurită. Acel spate lat, acele mâini cu degete lungi, acel cap cu părul şaten închis, nu puteau aparţine decât unei singure persoane în lume. El era cel care-i făcuse pe cei care treceau pe lângă

uşă să se oprească pentru a-l asculta cântând? Lynne nu se putea mişca, chiar dacă ar fi vrut. Dar nu voia. Sunetul armonios produs de pianul şcolii o umplea de o încântare inimaginabilă. în minte i se înghesuiră multe întrebări - ce făcea acolo, de ce nu spusese nimănui despre abilitatea lui muzicală?

Lynne ştia că nu putea să traverseze camera şi să-l întrerupă pe pianist, aşa că o luă încet spre uşă şi era pe cale să apese pe clanţă când muzica încetă.

-Vrei ceva, Lynne?

Pianistul nu se întorsese. De unde ştiuse că era acolo?

Lynne înlemni, incapabilă să răspundă.

El se întoarse pe scăunelul pianului.

- Ei? întrebă el cu o figură rece.

- Voiam un catalog, mulţumesc. Re... renunţ la el, spuse ea întorcându-se din nou spre uşă.

- Vrei te rog să vii şi să-l iei? Oricum, tot mi-ai distrus concentrarea.

Nu-l cunoscuse niciodată aşa, distant, inabordabil, aproape grosolan. Spuse ce-i veni în minte:

- A fost minunat, Chris. N-am ştiut niciodată că ai putea cânta aşa.

- Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine.

Ea încercă din nou să întindă ramura de măslin:

-A fost... a fost unul dintre compozitorii tăi moderni?

- Cum? o privi el nevenindu-i să creadă. Eşti atât de ignorantă? De fapt, eşti la fel de ignorantă în muzică precum şi în alte lucruri, rosti el rar şi deliberat. Mai întâi, eşti ignorantă în a-ţi conduce

relaţiile personale - ştiu foarte bine că eşti în stare să calci peste sentimentele altora. în al doilea rând, eşti adesea plină de superioritate faţă de alţii, cum ştiu din nou din experienţă. în al treilea rând, şi cel mai incredibil dintre toate, pretinzi să ai cunoştinţe muzicale, ceea ce nu este adevărat. M-ai întrebat dacă piesa muzicală pe care o interpretez este de un compozitor modern, când ea a fost compusă cu aproape o sută şaptezeci de ani în urmă de omul pe care pretinzi că-l situezi deasupra tuturor compozitorilor - Beethoven.

Dispreţul din vocea lui o biciui şi o înfurie. „Bine, se gândi ea, îi voi riposta la momentul potrivit".

Cu toată demnitatea de care era în stare, ocoli pianul şi se duse la maldărul de partituri cu care umblase în acea dimineaţă. Sub ele se afla catalogul. îl trase şi se duse spre uşă. Nu-şi mai adresară nici un cuvânt. închise uşa răsuflând adânc. Muzica începu din nou cu şi mai multă frumuseţe şi pasiune ca înainte.

O găsi pe Mary în cancelarie.

- Mary, ştiai că Chris a fost painist?

- Bineînţeles. De ce? o privi Mary surprinsă.

- L-am găsit în sala de muzică interpretând ceva la pian.

- Nu mă miră. Mi-a spus la seara societăţii muzicale că organizatorul local l-a invitat să cânte cu orchestra şcolii la concertul de săptămâna viitoare. N-ai ştiut?

- Nu, n-am ştiut, răspunse Lynne supărată.

- Poate că nu i-ai dat ocazia să-ţi spună. Mi-a spus

că te certi întotdeauna cu el.

- Da?

- Presupun că nu ştii nici că este un muzician pregătit şi un adevărat profesionist. De aceea l-au invitat să cânte cu tinerii, ca să mai acopere câte ceva din imperfecţiunea lor.

Lynne rămase perplexă. Enormitatea greşelii ei şi părerea eronată o loviră drept în faţă, făcând ca umilinţa să-i pară şi mai mare.

*
* *

Era Vineri şi seara concertului. Lynne se dichisi cu o grijă deosebită, îmbrăcând taioraşul bej din in, cu o bluză de dantelă asortată. Cerceii şi broşa erau bucheţele de flori chinezeşti. Era încântată de înfăţişarea ei când se studie în oglindă, dar şi-ar fi dorit mai multă culoare în obraji - fusese atât de palidă în ultimul timp...

La plecare, doamna Walters o complimentă pentru cum arăta, iar Lynne o înştiinţă că va veni târziu, fiindcă după concert se vor duce la un restaurant să mănânce şi să danseze.

- Bine, dragă. Cu care prieten ieşi în astă seară, domnul Marshall sau celălalt domn care te-a condus acum câtva timp? întrebă proprietăreasa.

Lynne se înroşi.

- Oh, acela este doar o cunoştinţă. Nu, ies cu domnul Marshall.

- Bine, dragă, petrecere frumoasă.

Imediat cum ajunse în sala de concert, Lynne se duse în spatele scenei pentru a-şi încuraja grupul de

interpreţi. Toţi erau bine dispuşi şi nu părteau să aibă emoţii.

Inima i se opri în loc când zări bărbatul înalt şi distins, în haine de seară, vorbind cu organizatorul. înregistră vag că arăta şi mai chipeş în haine de gală şi o cuprinse un dor ciudat, care făcu să i se oprească respiraţia.

Disperată, se uită după Ken. El se ocupa de lumini şi era cocoţat pe o scară. Când îl strigă, el coborî şi o complimentă pentru cum arăta. După ce o sărută pe obraz, acesta îi spuse:

- Ne vedem după concert. Nu uita de întâlnirea noastră.

După ce dădu ultimele instrucţiuni băieţilor, Lynne se
îndreptă spre sală şi ocupă un loc la margine, în rândul al treilea. Se întoarse să se uite la ceilalţi spectatori. O văzu pe Mary stând în spatele sălii şi vorbind cu un bărbat de care îşi aminti vag că era directorul unei şcoli secundare din oraş.

Se salută cu domnul Blackman şi soţia lui, apoi remarcă prezenţa directorului Penstone.

- Bună, Lynne, strigă cineva din faţa sălii.

Era Tony Arnold cu o tânără drăguţă lângă el, aşezaţi la masa presei. Lynne se duse să vorbească şi cu Tony, iar el i-o prezentă pe însoţitoarea lui.

- Jill White de la *Evening Herald.* Suntem prea aproape de orchestră, Lynne? Urechile noastre vor suporta?

- Le-aţi făcut o surpriză băieţilor, Tony. Să ştii că sunt destul de buni pentru vârsta lor.

Se întoarse la loc şi-i observă pe tinerii muzicieni ocupându-şi locurile. Cămăşile albe ale băieţilor şi bluzele albe ale feţelor dădeau o notă de tinereţe întregii atmosfere. Dar felul în care mânuiau instrumentele muzicale, viori, flaute şi clarinete, trompete strălucitoare şi corni, dovedeau o rară maturitate. Arta, înţelegerea şi infinita răbdare a organizatorului, care era şi dirijorul lor, scoase la iveală forţa muzicală pe care aceşti tineri o posedau aproape inconştient.

Când luminile se diminuară, un bărbat care stătea lângă ea se aplecă şi murmură:

- Te-ar deranja dacă aş sta pe locul de la capătul rândului? Mută-te doar puţin...

Pentru a doua oară în acea seară, inima lui Lynne se opri în loc. Erau o grămadă de locuri libere, de ce alesese Chris York să stea lângă ea? Totuşi, nu schimbară nici un cuvânt sau privire. Parcă ar fi fost complet străini. Din cauza apropierii lui, ea se forţă să se concentreze.

După uvertura orchestrei, care fu primită cu entuziasm de audienţă, urmară o serie de cântece populare interpretate de copiii mai mici, apoi o piesă de teatru într-un act şi spre sfârşit, Chris se ridică repede şi dispăru în spatele scenei. Lynne oftă, dar nu putea spune dacă era de dezamăgire sau uşurare.

Când piesa se sfârşi, trei băieţi mai mari veniră şi manevrară pianul, aşa încât să fie în faţa orchestrei.

Când în cele din urmă solistul apăru şi se înclină spre spectatori, Lynne fu cuprinsă de un sentiment de mândrie care o şocă. Chris nu reprezenta nimic

pentru ea, oare de ce trebuia să se simtă mândră de el?

El se aşeză la pian, cu spatele drept, concentrat în întregime asupra muzicii pe care urma s-o interpreteze. Se uită la dirijor. Când orchestra atacă primele acorduri, pianistul îşi ridică mâinile în poziţie de interpretare şi intră furtunos în Concertul nr. 1 pentru pian de Ceaicovsky.

Ascultătorii erau vrăjiţi. Interpretarea solistului era de înaltă clasă, iar orchestra excelă, ridicându-se la standardul impus de pianist. Audienţa aplaudă frenetic ridicându-se în picioare când se termină partitura şi mai ceru solistului încă o interpretare.

Când se făcu linişte, pianistul se întoarse şi cântă din nou, singur de data aceasta, şi Lynne recunoscu bucata pe care el o cânta în ziua în care îl deranjase în sala de muzică. O execută cu atâta măiestrie şi simţire, încât nu putu aplauda când se termină. Era atât de mişcată încât abia îşi înăbuşi lacrimile.

După pauza pe care Lynne o petrecu vorbind cu unii dintre părinţii tinerilor interpreţi pregătiţi de ea, Mary veni să se aşeze alături. Arăta radioasă şi Lynne murea de dorinţa să descopere motivul fericirii ei.

- N-a fost minunat Chris? îi şopti ea lui Lynne. N-a reuşit o interpretare extraordinară?

Spectacolul continuă şi cei şase băieţi împreună cu membrii mai tineri ai corului şcolii, reuşiră o interpretare excelentă. Primiră ovaţii.

- Nu-i aşa că oamenii vor începe să înţeleagă? îi şopti Lynne lui Mary. Vor recunoaşte în curând că

noile metode funcţionează şi dau rezultate la fel de bune ca cele vechi, dacă nu şi mai bune.

Mary fu de acord cu ea.

Când spectacolul se termină, Mary şi Lynne îşi croiră drum spre spatele scenei. Ken şi Chris stăteau de vorbă şi Ken strigă:

- Hei, voi două! Chris şi cu mine ne-am gândit că ar fi o idee bună să ieşim împreună toţi patru. Aveţi vreo obiecţie?

înainte ca Lynne să răspundă, Mary spuse că era de acord.

- Dar tu, Lynne?

După performanţa magnifică a lui Chris şi privirea sa provocatoare, nu putu spune decât:

- Cum doriţi voi, răspunse ea fără chef.

în timp ce-l aşteptau pe Ken să se schimbe, Chris fu felicitat de membrii audienţei care veniseră să-şi recupereze progeniturile. Lynne, în acest timp, se duse să-şi laude băieţii pentru reuşita interpretării. încântaţi, aceştia îi răspunseră că se străduiseră pentru a-i face plăcere.

Când se întoarse Ken, Lynne se alăturase celorlalţi. Deoarece nici Ken, nici Lynne nu veniseră cu maşina, Chris le propuse lor şi lui Mary să-i ducă el cu maşina sa la un local sugerat de Ken.

Capitolul 5

Moralul lui Lynne nu se îmbunătăţi când maşina îşi croi drum prin străduţele înguste ale oraşului şi drumurile de ţară spre *Green Goblet.* Vederea acelor umeri laţi şi a capului mândru din faţa ei îi tulburau echilibrul interior. Se uită pe geam, dar din cauza întunericului de afară nu-şi văzu decât imaginea feţei bosumflate. Ken îi scutură mâna şi ea făcu un efort să-i zâmbească. El se aplecă, o sărută pe ureche şi-i şopti:

- Eşti fericită?

Fericirea lui era atât de evidentă, încât nu putu decât să încuviinţeze din cap.

Green Goblet era un han vechi, care degaja un aer de festivitate. Abătută, Lynne găsi atmosfera puţin cam încărcată. După ce fură aşezaţi la o masă de patru persoane şi aşteptaţi să dea comanda, se uitară în jur şi descoperiră o grămadă de feţe cunoscute.

- N-ai crede, comentă Ken, după ce salutară o mulţime de cunoştinţe, dar n-am văzut niciodată localul atât de plin. Probabil este efectul festivalului care a avut loc. Noi am mai fost aici, Lynne, nu?

- Fără îndoială, patronii vor trimite o scrisoare de mulţumire autorităţii educaţiei locale pentru organizarea festivalului, cerând să repete performanţa.

Ken şi Chris fuseseră de acord să plătească împreună nota de consumaţie. Când apăru chelnerul, Chris fu acela care dădu comanda. în timp ce

înconjura masa întrebându-l pe fiecare ce a ales din meniu, ajunse în dreptul lui Lynne, care-i răspunse înţepată ce dorea, fără a-l privi. Ştia că era grosolană, dar nu-i păsa. Nu mai avea nici o rezervă în comportare. Dacă el considera acest lucru scandalos, n-avea decât.

Fusese forţată să vină aici contra voinţei ei şi gândul de a-şi petrece întreaga seară în compania lui Chris York o irita peste măsură. După mojicia faţă de ea din acea zi, în sala de muzică, nu mai era cazul să fie politicoasă cu el. Dacă era război, atunci război să fie!

Mâncarea era excelentă, deşi Lynne mâncă fără poftă şi conversaţia se învârti în jurul festivalului. De câte ori Chris îi adresa o remarcă, ceea ce nu se întâmpla prea des, ea îi răspundea din vârful buzelor sau se prefăcea că nu aude.

Când masa aproape se terminase, Chris se întoarse când un tânăr îl atinse pe umăr.

- Domnul Christopher York?

Chris încuviinţă.

- Sunt Tony Arnold de la *Mildenhead Gazette.* Pot vorbi cu dumneavoastră, domnule?

- Numai să dureze puţin.

- Pot să spun, domnule, că ştiu că v-am mai văzut undeva? Aveţi legătură cu nordul Angliei?

- Am.

- Pot să vă întreb, domnule, dacă sunteţi celebrul pianist, Marcus Alderman, binecunoscut în cercurile muzicale din nord?

Lynne văzu cum Chris răsuflă adânc şi se lăsă pe

spate în scaun.

- Trebuie să fi făcut o adevărată treabă de detectiv ca să descoperi asta. Cine te-a pus pe urma mea?

- Ca să fiu cinstit, domnule, domnişoara Hewlett aici de faţă mi-a dat un indiciu.

- Da? o străfulgeră Chris pe Lynne cu privirea. Aş dori ca unii oameni să-şi vadă de treaba lor.

- Ea mi-a dat doar un fir. Habar n-avea despre ce vorbeam. Oricum, dacă am stabilit acest lucru, Tony îşi luă un scaun de la altă masă, pot să vă întreb dacă aveţi planuri pentru a apărea în public, în viitorul apropiat?

- Deloc. Nu mă mai interesează nici un concert, munca mea de acum este strict legată de inspectorat. Sunt inspector şcolar şi fac parte din corpul de control al Maiestăţii Sale, însărcinat cu limba engleză.

- Domnule, doar un singur lucru vă mai întreb, dacă nu vă deranjează - sunteţi logodit cu cunoscuta cântăreaţă Angela Castella?

-Ti-aş putea da un răspuns pe loc, dar cred că este privilegiul unei doamne să confirme sau să infirme o astfel de întrebare, aşa că îţi sugerez s-o întrebi pe doamna în chestiune.

- Dar nu negaţi, domnule?

Era vizibil că Chris dorea să scurteze convorbirea.

- Nu neg, dar aşa cum am spus, întreab-o pe doamna respectivă.

Tony îşi închise agenda şi puse scaunul la loc.

- Oh, înainte de plecare, aţi avea obiecţii să vă fac o fotografie la toţi patru luând masa împreună? Fotograful nostru este acolo.

Chris se uită la comeseni.

- Aveţi vreo obiecţie?

Toţi scuturară din cap şi zâmbiră fotografului.

După plecarea lui Tony, Mary întrebă cu interes:

- Asta înseamnă M.A. pe semnătura ta, Chris - Marcus Alderman?

- Da. Marcus după bunicul meu, iar Alderman a fost numele de fată al mamei mele.

Se lăsă o lungă pauză, după care Lynne rupse tăcerea, spunând cu oarecare cinsim:

- Deci avem o celebritate în mijlocul nostru.

Chris o privi printre gene.

- îmi pare rău dacă asta te deranjează.

Lynne dădu din umeri cu plictiseală.

- Apropo, îşi îngustă Chris ochii, am observat în seara aceasta că nu mi-ai aplaudat eforturile. Interpretarea mea n-a fost suficient de bună ca să merite aprobarea ta?

Expresia lui arogantă o irită pe Lynne. Care ar fi reacţia lui, se întrebă ea, dacă i-ar spune că fusese prea mişcată pentru a aplauda? I-ar trata spusele cu ironie?

îi ignoră întrebarea şi se întoarse spre Ken.

- A început dansul, Ken, abia aştept să dansez.

Când se mişcau în jurul ringului, Ken o privi.

- Care-i problema cu voi doi în seara aceasta?

Chiar dacă vă urâţi unul pe altul, nu-i nevoie să vă etalaţi în faţa celorlalţi. N-ai putea îngropa securea de război măcar acum, la local?

Lynne nu răspunse. îi urmărea pe Chris şi Mary dansând.

- Trebuie să recunoşti că sunt o pereche potrivită. Mă întreb dacă este ceva între ei? Mary părea foarte fericită în ultima vreme. Sunt de aceeaşi vârstă...

Ken îşi dezlipi obrazul de al lui Lynne şi se uită la ei.

- N-aş crede. Cum ar putea să fie? El este ataşat de acea Angela.

- Dar observi că nu confirmă niciodată.

- Nici nu neagă. Ştii cum este cu celebrităţile. Le place să ţină presa şi publicul în suspans. Este bine pentru publicitate şi aşa mai departe.

Se întoarseră la masă, apoi Chris şi Ken se îndreptară spre bar să comande nişte băuturi.

- Plăcută seară, comentă Mary.

- Da, foarte.

- Ar trebui să fii mai veselă, Lynne. A fost un concert plin de succes, în fond, şi asta este de sărbătorit.

Lynne fu de acord şi încercă să pară mai fericită, pentru a fi pe placul prietenei sale. Muzica începu iarăşi şi, de această dată, Ken o invită pe Mary la dans.

Lynne fu cuprinsă de panică atunci când rămase singură cu Chris. Apoi îl auzi pe acesta ridicându-se şi spunând:

- Lynne? Dansezi cu mine?

Disperarea îi întunecă ochii. Se ridică fără ezitare şi scuzându-se, se grăbi în direcţia toaletei. Când ieşi de acolo, văzu că el se dusese din nou la bar şi se sprijinise de tejghea cu umerii căzuţi, aşteptând să i se ia comanda. Ea ştia că ceea ce făcuse era de neiertat, dar nu se putuse abţine.

Când se întoarse la masă, el era tot acolo, bând. Mary şi Ken se întrebară şi ei când veniră la masă:

- Unde este Chris?

Lynne arătă cu capul spre silueta singuratică şi Ken se duse la el.

- Credeam că dansaţi, spuse Mary.

Cei doi bărbaţi se întoarseră la masă şi se aşezară, când apăru Tony Arnold.

Se înclină spre Lynne şi zâmbi:

- îmi faci onoarea să dansezi cu mine?

- Aş fi încântată, Tony.

în timp ce se învârtea, Lynne ştia că ceilalţi bărbaţi o priveau cu atenţie. Ken era bosumflat, iar expresia feţei lui Chris - indescifrabilă.

- Ei bine, Lynne, îi zâmbi Tony, acel interviu cu Marcus Alderman ar putea fi o poveste bună, datorită ţie în special.

Ea râse, gânditoare.

- Pe viitor, va trebui să-mi ţin gura ca să nu dau de alte necazuri.

- Nu fi îngrijorată. Toţi sunt la fel, pretinzând că nu vor publicitate când ei asta doresc.

Lynne se îndoia dacă era adevărat în acest caz,

dar nu spuse nimic. Vorbiră despre concert şi râseră mult. Când muzica se opri, Tony îi mulţumi şi o conduse înapoi la masă. După câteva momente, Chris se aplecă peste masă şi spuse cu o voce concisă:

- Dansezi cu mine, Lynne?

- îmi pare rău, dar sunt obosită acum.

- Obosită? interveni Ken. Nu s-ar părea după cum ţopăiai cu ziaristul.

- Acum am obosit.

- N-are nici un fel de importanţă, spuse Chris rar, cu o privire ciudată.

Lynne dansă iarăşi cu Ken, în timp ce Mary îi consacră lui Chris toată atenţia pentru restul serii, încercând să suplinească lipsa de maniere a lui Lynne.

Imediat după miezul nopţii hotărâră să plece. Se duseră la maşina lui Chris unde Mary se aşeză în faţă, în timp ce ceilalţi doi se aşezară pe locurile din spate.

Ken o strânse pe Lynne cu braţul şi ea îşi puse capul pe umărul lui căutând îmbărbătare, nu dragoste, dar el îi înţelese greşit gestul şi-i întoarse faţa spre el s-o sărute pe gură. După acest episod, ea îşi îndreptă capul şi, adânc nefericită, se uită fără să vadă la copacii întunecaţi ce se înşiruiau de-a lungul drumului.

- Dacă nu vă deranjează, Mary şi Ken, sparse vocea lui Chris tăcerea, vă las mai întâi pe voi doi şi o duc apoi pe Lynne acasă. Nu prea mai am benzină şi este o staţie în zona aceasta, care este deschisă toată noaptea.

Amândoi fură de acord, dar inima lui Lynne se strânse. Mary coborî prima şi mulţumi pentru seara plăcută.

Când fu rândul lui Ken să coboare, acesta îi spuse noapte bună lui Lynne şi o sărută pe gură spunând:

- Ne vedem mâine, iubito.

Continuară să meargă cu maşina. Chris opri la o staţie de benzină şi spuse:

- După ce alimentez, vii şi te aşezi în faţă.

Era un ordin, nu o cerere. Lynne nu putea decât să asculte.

După ce plăti benzina, Chris porni motorul şi conduse în tăcere până când ajunse la locuinţa lui Lynne. Opri, se întoarse pe locul lui şi o privi drept în faţă.

- Acum, vrei să fii amabilă să-mi spui care-i explicaţia extraordinarei tale comportări din seara aceasta? întrebă el cu bruscheţe.

Lynne rămase tăcută un timp, apoi rosti:

- Nu cred că-ţi datorez vreo explicaţie. Nu există un cod de reguli pentru comportamentul meu faţă de tine.

Nu-i putea vedea ochii în întuneric, dar vocea lui conţinea o furie rece.

- Ai putea să mă scuteşti de sarcasm. Aş vrea să ştiu de ce, de fiecare dată când te-am invitat la dans, ai găsit o scuză.

- Nu văd nici un motiv pentru care aş dansa cu oricine, chiar dacă sunt invitată.

- Dar ai dansat cu oricine te-a invitat.

Ştia că nu trebuie să vorbească aşa, dar ceva înlăuntrul ei o făcu să continue.

- Este treaba mea cu cine dansez, nu a ta. Se întâmplă să fiu selectivă în alegerea partenerilor mei şi a prietenilor. îmi place să dansez, şi-mi plac partenerii simpatici. Mi-e teamă că nu te găsesc simpatic, spuse ea plictisită.

Ştia din felul în care el respira şi-şi strângea pumnii că mersese prea departe. Când luna apăru după un nor, îi văzu ohii sclipind periculos. Inima începu să-i bată cu teamă. Apoi, mâinile lui se încleştară pe braţele ei, forţând-o să se întoarcă spre el şi rosti cu o voce plină de amărăciune:

-Am primit mai multe insulte, insinuări, acuzaţii şi grosolănii de necrezut, decât aş fi primit de la cel mai mare duşman al meu. De fapt, dacă duşmanul meu m-ar fi tratat cum ai făcut-o tu, i-aş fi dat un pumn în nas de multă vreme. Deoarece nu pot face asta, şi nu te pot pune pe genunchi să-ţi dau o bătaie, am să fac unicul lucru care mi-a rămas.

Lynne intră în panică. Cum el îşi slăbise un pic strânsoarea, se smulse din mâinile lui şi ieşi în fugă din maşină.

Dar el fu mai rapid ca ea, înconjură într-o fracţiune de secundă maşina şi o prinse de încheietura mânii, trăgând-o cu violenţă în umbră.

- Nu-mi pasă dacă eşti logodită cu alt bărbat. în acest moment eşti a mea, rosti el printre dinţi.

Braţele lui o cuprinseră ca un cleşte. Buzele lui le căutară pe ale ei şi puseră stăpânire pe gura tinerei într-un sărut sălbatic. Ea se luptă din răsputeri, ca un

animal hăituit, zbătându-se, dar încleştarea lui se întări. Apoi, aproape brusc şi contra voinţei ei, trupul păru să i se topească într-al lui, până când renunţă şi la ultima rezistenţă şi începu să-i răspundă cu pasiune la sărutări. Trecuseră câteva momente, apoi el îşi îndepărtă gura de a ei, îi desfăcu braţele din jurul gâtului lui, o privi cu triumf în ochii rugători şi văzu că era învinsă. Intră în maşină, trânti portiera şi dispăru în întuneric.

Lynne îşi acoperi faţa cu mâinile. Mândria i se dusese şi umilinţa era completă. El distrusese în răstimp de câteva minute toate barierele pe care le înălţase împotriva lui.

Atunci, pentru prima oară, ştiu că nu mai putea nega faptul că era profund şi irevocabil îndrăgostită de el. Ştia de asemenea că nu putea face nimic în privinţa asta. Dragostea nu-i va fi înapoiată. Probabil nu-l va mai vedea vreodată.

*
* *

Weekendul de-abia se târî. Lynne întâmpină noua săptămână cu disperare. Nu se întâlnise cu Ken. îi telefonase spunându-i că nu se simţea prea bine şi avea nevoie de odihnă.

- Aş fi dorit să te duc eu acasă aseară, îi susese el, dar Chris a stabilit altfel şi n-am putut să mă cert cu el, mai ales că a fost aşa de drăguţ să facă pe şoferul. Te-a dus bine acasă?

Lynne era bucuroasă că Ken nu-i putea vedea faţa.

- Da, da... mulţumesc.

Veni lunea dimineaţa şi Mary o privi îndelung când intră în cancelarie.

- Ce s-a întâmplat cu tine, Lynne? Pari frântă de oboseală. Precis eşti bine?

- Sigur că da. Nu te îngrijora, Mary.

- Este ceva în neregulă, Lynne. Nu mă poţi păcăli. Pot face ceva?

- Mary, nu poate face nimeni nimic. Nici chiar eu.

- E chiar aşa de rău? Lynne, ai ajuns acasă bine, vineri? Chris era într-o dispoziţie ciudată.

Lynne îşi privi repede prietena şi apoi spuse cu o voce obosită:

- Da, mulţumesc.

- Lynne, n-aş spune ce cred în privinţa ta, dar te-ar deranja dacă aş spune că bănuiesc? Şi dacă este adevărat, ştiu ce simţi. Nu uita că în trecut şi eu am iubit şi am pierdut.

Cancelaria începu să se umple şi cele două prietene plecară spre clasele lor.

După masa de prânz, Mary îi spuse lui Lynne că vrea să-i vorbească şi după ce Ken plecă să antreneze echipa de crichet, cele două începură să se plimbe în jurul şcolii.

- Lynne, îţi aminteşti că ţi-am spus acum câtva timp despre scurta mea căsnicie când eram adolescentă şi cum m-a părăsit soţul meu?

Lynne îşi întoarse capul repede, cu o scânteie de interes în ochi.

- S-a întors la tine, Mary? Mă întrebam de câtva

timp fiindcă păreai mult mai fericită.

-De fapt, este exact contrariul. Vezi, am întâlnit pe altcineva. Ne iubim şi vreau să ne căsătorim, dar eu n-am divorţat niciodată, pentru că era greu să-l găsesc pe şi soţ să încep procedurile de divorţ. Avocaţii mei s-au achitat minunat şi i-au dat de urmă, descoperind că are o „nevastă“ şi patru copii de ani de zile. Acum, nu va mai dura mult până mă voi elibera.

-Este extraordinar, Mary. Pot să întreb cine este fericitul?

- Draga mea, nu îndrăznesc să-ţi spun. Fiind în curs de divorţ, trebuie să fim foarte discreţi, nu atât pentru mine, cât pentru a nu periclita cariera lui. Nu că n-aş avea încredere în tine, dar am jurat să ţin secret până voi fi liberă.

O umbră de îndoială se strecură în mintea lui Lynne - avusese dreptate vineri seara când îi văzuse pe Chris şi Mary împreună? Dar întreaga idee părea absurdă şi nu putea fi adevărat.

-Este... este cineva pe care-l cunosc?

-Nu-ţi pot spune nici măcar asta.

îndoiala lui Lynne se accentuă în urma refuzului prietenei sale de a-i spune despre bărbatul iubit. Când se întoarseră în cancelarie, doi profesori care citeau un ziar, exclamară:

- Hei, aţi devenit faimoase! Aţi apărut acum în ziarul naţional!

Se uitară peste umerii unuia dintre ei şi-şi văzură fotografia împreună cu Chris şi Ken la Green Goblet.

Geoff, profesorul de chimie citi cu voce tare:

„Domnul Christopher York, care este de asemenea celebrul pianist Marcus Alderman, cinând cu prietenii, după realizarea excepţională de la festivalul de muzică şi teatru al şcolii din Mildenhead, la care a participat voluntar. Domnul York este acum membru al inspectoratului şcolar şi talentul său muzical este rar auzit, deşi nu s-a diminuat prin lipsa interpretării în public. Când a fost întrebat de corespondentul nostru dacă era logodit cu binecunoscuta cântăreaţă, domnişoara Angela Castella, domnul York n-a negat“.

- Cum a ajuns asta într-un ziar naţional? întrebă Mary, uluită. Credeam că Tony Arnold este reporter la ziarul local.

- Sigur că aşa este, remarcă Geoff, dar aceşti reporteri locali ciugulesc adesea bani în plus pentru ei, alimentând marile ziare cu ştiri de interes. Presupun că s-a considerat că acest subiect merită să apară într-un ziar naţional.

- Ce bine ai ieşit în fotografie, Lynne, comentă Mary. Zâmbeşti... probabil unica dată din toată seara, adăugă ea în şoaptă.

- Toţi arătăm bine. Te superi, Geoff, dacă decupez poza?

- După ce termin de citit, îţi las ţie ziarul. De ce vrei să faci asta? Vrei să ţi-l lipeşti pe Marcus Alderman pe perete deasupra patului? glumi el.

- Da, se forţă Lynne să râdă.

*
* *

Pe măsură ce treceau zilele, Lynne avu perioade de dor, alternate cu disperare. Aştepta poştaşul să-i aducă o scrisoare care nu veni niciodată, ştiind în sufletul ei că nici nu va veni. Tresărea de fiecare dată când suna telefonul, dar şi mai rău din toate, când trecea pe lângă sala de muzică tânjea după sunetul pianului. Stresul începu să-şi spună cuvântul şi chiar şi Ken, ocupat cum era cu munca şi lucrul, păru să remarce cum îşi pierdea vitalitatea.

- Nu mai joci tenis aşa de bine, iubito, s-a întâmplat ceva?

- Regret, Ken, dar cred că-mi trebuie o vacanţă.

- Dar nu vei avea? Nu pleci la conferinţa din Yorkshire la jumătatea trimestrului?

Lynne dădu din cap.

- Mi-am luat bilet de tren şi totul este stabilit. începe la sfârşitul următorului weekend, ştiai? Va trebui să joci tenis cu Deirdre Carson ca să te antrenezi pentru campionat.

- Dacă nu eşti aici, cred că aşa voi face. Jocul ei s-a îmbunătăţit, slavă Domnului.

- Trebuie să fie rezultatul îndrumării tale. Să ştii că te place. Ar fi bine să fii atent!

Ken râse şi se înroşi uşor. „Este evident că şi el o place, ceea ce nu mă deranjează deloc. Aş dori să mă deranjeze, ar fi mult mai simplu dacă ar fi doar Ken şi nimeni altcineva“ se gândi ea.

în marţea următoare, Lynne fu chemată la director.

- Intră domnişoară Hewlett, stai jos, te rog. De ce

te-am chemat? Este vorba despre conferinţa la care participi, din apropiere de Harrogate. Poate ţi-l mai aminteşti pe domnul York, inspectorul de limbă engleză care te-a inspectat acum câtva timp? Da, cred că trebuie să ţi-l aminteşti. A cântat atât de frumos la pian...

Lynne fu cuprinsă de teamă. Greşise ceva?

- Mi-a telefonat azi-dimineaţă şi mi-a spus că şi el se duce la conferinţă. A sugerat să te scutească de oboseala unei călătorii cu trenul şi să te ia cu maşina lui.

- Dar nu este nevoie să se deranjeze, domnule Penstone. Mi-am cumpărat deja bilet şi sunt pregătită să călătoresc cu trenul.

- Bine, spuse domnul Penstone plin de îndoială, cred că ar trebui să te gândeşti mai bine. El este în fond un I.M.S. şi am avut deja necazuri cu el. Poate îţi aminteşti discuţia pe care a avut-o cu dumneata în camera aceasta. Nu mi-ar plăcea să mă opun lui în orice caz, fiindcă, vezi, aceşti inspectori spun ei că au rol doar de sfătuitori, dar la o adică au multă influenţă în secţiile administrative ale lumii educaţiei şi ar face lucrurile foarte grele pentru autorităţile locale. Aşa că n-aş vrea să-l superi. îmi pare rău să te constrâng, dar ar fi în interesul tuturor să-i accepţi oferta amabilă. Poţi primi banii înapoi pe biletul de tren.

Lynne se simţea prinsă în capcană. După cum pusese domnul Penstone problema, nu putea refuza.

- în aceste circumstanţe, presupun că va trebui să

accept.

Domnul Penstone zâmbi încântat.

- Ah, excelent, domnişoară Hewlett. Acum, mi-a spus să-ţi spun să-i telefonezi la birou între orele trei şi patru, astăzi.

Lynne se ridică.

-Atunci mă duc în cancelarie să telefonez de acolo, spuse ea, gândindu-se ca între timp să „uite“.

- Nu, nu, draga mea. Cum este trecut de ora trei, du-te la secretara mea şi telefonează de acolo. Ea a ieşit în pauză.

îi dădu lui Lynne numărul de telefon şi o părăsi. Simţindu-se ca şi cum ar fi fost aruncată în groapa cu lei, Lynne se uită disperată în jur pentru a căuta o scăpare. Apoi, se resemnă cu soarta şi formă numărul. Telefonul sună de mai multe ori şi tocmai când se gândi cu bucurie că nu era acolo, receptorul fu ridicat. Persoana de la celălalt capăt al firului continuă să vorbească unei alte persoane, apoi răspunse:

- Sunt York.

Ea îşi umezi buzele uscate şi răsuflă adânc.

- Domnul York? Aici Lynne Hewlett.

Se făcu o pauză, de parcă el încerca să-şi amintească cine era ea, apoi:

- Da, domnişoară Hewlett? spuse el distant.

- Ăă... mi-ai cerut să-ţi telefonez în legătură cu conferinţa de la Harrogate.

- Da. Voiam să-mi fac timp să te sun.

- Dar nu-i nevoie să te deranjezi. Mi-am luat deja bilet de tren şi...

El o întrerupse, iritat:

- Domnişoară Hewlett, trebuie să-ţi aminteşti că am aranjat asta acum câtva timp. A rămas doar să fixăm ora. Când fac o promisiune, nu-mi stă în obicei să nu mi-o ţin. Acum, consultându-mi agenda, văd că am o întrevedere joi după- amiază, care începe la ora trei şi durează până la patru jumătate. Te sun la şcoală la cinci fără un sfert.

- Mi se pare o plecare cam târzie, domnule York, se aventură Lynne. Ar însemna să conduci pe întuneric, nu?

- Sigur, dacă am încerca să facem toată călătoria într-o singură zi, dar fiindcă plecăm târziu, va trebui să ne oprim undeva peste noapte şi să continuăm călătoria a doua zi dimineaţă. Asta ar fi posibil deoarece conferinţa începe după prânz, vineri.

- Să rămânem peste noapte? Dar...

- Deci, am stabilit. Te rog să fii gata să te iau joi, la ora patru patruzeci şi cinci.

Telefonul de la celălalt capăt se închise. Lynne tremura din tot trupul. îşi duse mâna la cap. Cum putea petrece atâta timp cu Chris York, incluzând şi o vizită la hotel? Perspectiva era înfricoşătoare. O mulţime de idei îi veniră în cap - să facă pe bolnava, pe extenuata, orice, dar să nu facă această călătorie imposibilă.

Când, la sfârşitul orelor de clasă, Lynne merse cu Mary în parcare, îi povesti despre asta.

- Trebuie să te duci, Lynne? Este înţelept?

- înţelept sau nu, domnul Penstone a decretat să

mă duc, ca să nu supăr un inspector şcolar al Maiestăţii Sale.

- Ei, nu te mai necăji atât, o sfătui Mary. Ştii că este o bună companie, când vrea.

- Da, dar nu va vrea. Mă urăşte, sunt sigură de asta. Câteodată am senzaţia că nu suportă nici măcar să mă vadă. Nu înţeleg de ce insistă...

- îi vei spune lui Ken?

- O să-i spun adevărul, presupun, dădu Lynne din umeri. S-ar putea să nu-i placă, dar nici mie nu-mi place.

Lynne petrecu două nopţi fără odihnă. Când veni ziua de joi, se simţea mai rău ca oricând în legătură cu călătoria spre Yorkshire. Telefon' părinţilor, în Kent, cu o noapte înainte şi ei părură mai puţin îngrijoraţi când aflară că mergea cu maşina unui inspector şcolar cu idei de modă veche. După cum bănuia, ei îşi imaginau un om de vârstă mijlocie, solid şi cu copii mari. O amuză un pic să-i lase să creadă acest lucru.

Doamna Walters o sfătui să parcheze maşina în spatele casei şi să o încuie bine. Lynne îşi făcu valiza fără entuziasm şi o cără la şcoală cu autobuzul de joi dimineaţa.

Pe măsură ce trecea ziua, devenea tot mai încordată şi când fu anunţată de secretara directorului să vină în biroul acestuia, fiindcă sosise domnul York, nu voia decât s-o ia la fugă. îşi încheie haina cu degete tremurânde, îşi luă valiza şi merse încet de-a lungul coridorului, întârziind cu câteva minute înfricoşătoarea întâlnire. Apoi bătu la uşă,

apăsă pe clanţă şi intră.

Capitolul 6

Inspectorul stătea din nou la fereastră. Era ca de obicei cu mâinile în buzunare şi se uita afară. Când intră Lynne se întoarse şi o examină cu răceală.

Domnul Penstone spuse plin de însufleţire:

- Acum plecaţi. Călătorie plăcută! Ne vedem la întoarcere, domnişoară Hewlett, după vacanţa trimestrială. Cred că ai aranjat ca altcineva să-ţi ţină orele de mâine? Bun. La revedere, la revedere!

Chris luă valiza din mâna lui Lynne şi porni pe coridor şi pe scări, cu tânăra urmându-l. Puse valiza în portbagaj şi, fără un cuvânt, îi ţinu portiera să se urce. Apoi, îi spuse scurt să-şi pună centura de siguranţă, ieşi din curtea şcolii şi se angajă pe drumul principal.

Le trebui ceva timp să iasă din traficul intens. între ei era o tăcere completă. El nu părea înclinat spre conversaţie, iar Lynne se simţea lipsită de energie. Era obosită, nefericită şi nu se putea gândi la nimic de spus. „Se pare că dacă nu ne certăm, nu putem comunica“ îşi zise ea.

O dată, el îi aruncă o privire şi o întrebă dacă stătea comod.

- Da, mulţumesc, răspunse ea politicos şi tăcerea se instaură din nou.

Lynne se hotărî. Exista ceva ce trebuia să facă şi asta poate ar mai slăbi tensiunea dintre ei. îşi limpezi vocea, se uită drept în faţă şi rosti:

- Chris, îţi datorez scuze pentru comportarea mea din seara concertului. A fost inexplicabilă şi pot să

spun doar că-mi pare rău.

Fu cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată. Se părea că el nu va răspunde şi crezu că o va ignora complet. Apoi, el dădu scurt din cap şi spuse:

- O scuză de mult cuvenită, totuşi acceptată. Acum, problema este închisă.

Ochii lui Lynne se umplură de lacrimi din cauza acestei acceptări plină de răceală. îşi feri privirea şi se uită pe fereastră. Depăşiseră suburbiile Londrei şi rulau pe autostradă. Conducea bine, observă ea.

-Unde vom întrerupe călătoria, Chris? întrebă ea cu o voce mică.

- O să încerc să ajung la Stamford, la noapte. Acolo este un hotel excelent, pe care-l cunosc bine. Au şi mâncare bună.

începu să plouă şi ştergătoarele abia mai pridideau cu apa care curgea pe parbriz. Condiţiile de condus deveniră şi mai grele, iar Chris nu vorbi timp de mile întregi. Lui Lynne îi era din ce în ce mai greu să suporte tăcerea. Această călătorie se dovedea şi mai îngrozitoare decât îşi imaginase. Oare tot aşa o să fie până mâine, când se vor despărţi?

- O să iau benzină la staţia următoare şi dacă vrei, te poţi duce la toaletă să te împrospătezi.

El opri la staţie, luă fulgarinul lui Lynne care stătea pe spatele scaunului şi i-l dădu.

- O să ai nevoie de asta. Vremea este imposibilă.

Lynne se grăbi, fiindcă ştia că era nerăbdător să-şi continue drumul şi deîndată ce fu înapoi în maşină, văzu că era mulţumit că se întorsese repede. Se

simţea mai bine, îşi împrospătase machiajul şi se pieptănase.

- La prima parcare oprim, îi spuse el. Simt nevoia să mă odihnesc.

Nu dură mult până găsiră o parcare şi Chris opri motorul şi se lăsă pe spate cu un oftat. După câteva momente, zise:

- Deoarece avem în faţă o bucată bună de drum, propun să mâncăm ceva. Menajera mea mi-a împachetat câteva sandvişuri şi nişte cafea.

El fugi în spatele maşinii şi luă din portbagaj un coşuleţ cu mâncare. îi oferi lui Lynne un sandviş şi amândoi mâncară în tăcere şi-şi băură cafeaua. Lynne se gândi că dacă tăcerea se mai prelungea, o să se urce pe pereţi. De ce se comporta aşa? în fond, îşi ceruse scuze.

Simţi braţul lui mişcându-se de-a lungul spătarului scaunului ei.

- Lynne, ce-ai zice de... un armistiţiu? Conversaţia noastră lungă şi interesantă m-a asurzit.

Era aşa de uşurată, încât simţi că-i dau lacrimile când se întoarse să se uite la el. Chris o urmărea şi văzu în ochii lui o lumină ciudată. O trase încet spre el şi o sărută uşor pe obraz.

- Cum o să petrecem câteva ore unul în compania celuilalt, zâmbi el, îţi sugerez să pornim exact de la început. Să lăsăm trecutul în urmă, să lăsăm viitorul şi să ne bucurăm doar de prezent. Ce părere ai?

Ea dădu din cap, se înroşi de plăcere şi când el porni iarăşi la drum, îşi lăsă capul pe spătarul scaunului şi se relaxă pentru prima dată în acea zi.

Cel puţin începură să vorbească, despre vreme, care începea să se îndrepte, despre trafic şi conferinţă. Această discuţie, oricât de banală, îmbunătăţi atmosfera dintre ei din ce în ce mai mult, pe măsură ce distanţa faţă de destinaţie se micşora.

*
* *

Ajunseră în piaţa veche a oraşului Stamford, trecură pe o stradă veche cu multe clădiri atrăgătoare, de epocă, şi intrară în parcarea unui hotel mare, frumos, numit Elizabethan Arms.“

- Să ne încercăm norocul, Lynne, zâmbi el şi pulsul tinerei se acceleră. Acesta este hotelul pe care-l aveam în minte.

El luă bagajele din spatele maşinii şi intrară în hotel prin uşile batante.

La recepţia hotelului, sunară clopoţelul şi aşteptară. Locul avea o aură de retro, foarte plăcută - covoare groase vişinii, candelabre joase, lumini de perete şi ornamente de cupru în fiecare nişă şi pervaz de fereastră.

O recepţioneră în vârstă veni către ei.

- Aveţi două camere disponibile pentru o noapte? întrebă Chris.

Ea se uită pe registru.

- Este o perioadă ocupată a anului. Avem disponibil un apartament familial - două camere cu intrări separate, legate printr-o uşă. Nimic altceva.

- Oh, spuse Chris gânditor, apoi se întoarse spre Lynne. Ce spui?

îi luă mâna, o privi atent în faţă şi păru să ia o hotărâre.

- în fond, suntem logodiţi, spuse el recepţionerei. Nu cred că logodnica mea va obiecta. Da, dragă?

Lui Lynne i se opri răsuflarea, apoi simţi apăsarea degetelor lui şi trebui să aprobe.

Semnară în regitru şi o urmară pe recepţioneră pe scări.

- Camera 4 şi 4a, gâfâi ea, când ajunseră la etajul al doilea. Vă las cheile. Cina se serveşte acum.

- Chris... începu Lynne, dar el îşi ridică mâna.

- Aşteaptă. întâi să intrăm înăuntru.

El descuie uşa, cără bagajele în cameră şi se uită în jur.

- Foarte plăcut. Asta va fi camera ta. Două paturi aici - unul dublu, presupun pentru mamă şi tată, unul de o persoană, pentru copilaş. A mea, pe aici, păşi el prin uşa de comunicare, două paturi de o persoană, fără îndoială pentru puştii mai mari. Cam multe paturi, o privi el poznaş. N-am putea face economie?

Lynne deveni agitată la gluma lui.

- Chris, să vorbim serios. Nu sunt logodnica ta.

- Calmează-te, calmează-te, spuse el aşezându-se pe pat. Vino aici. Nu te alarma, vreau doar să vorbim.

Ea se aşeză pe pat lângă el.

- Chris, totul este foarte bine, dar nu am inel şi...

- Nu ai inel? într-adevăr, nu ai. Cum remediem acest lucru?

Analiză problema şi zâmbi.

- Dar am eu un inel, spuse el scoţându-şi inelul

şevalieră din deget şi punându-l în palmă. Ăsta.

Lynne era uluită.

- Văd că-l porţi pe inelar. Vreo semnificaţie?

- Nu, replică el scurt ridicându-i mâna, dar ea şi-o smuci.

- Nu pot face asta, Chris. Ar fi o minciună.

Ochii lui se măriră.

- Ce atâta tam-tam, fată dragă? Nu înseamnă mai mult decât vrei să însemne. Nu te nelinişti, voi lămuri lucrurile cu Ken când ne întoarcem.

De data aceasta, îi luă mâna şi împinse inelul.

- Uite că se potriveşte. Acum suntem logodiţi oficial. Insist să pecetluim pactul aşa cum se cuvine.

Sărutul lui o luă pe Lynne prin surprindere. Era tandru, dar totuşi se desprinse din îmbrăţişare, şi roşi, confuză.

Uitându-se la faţa lui zâmbitoare şi glumeaţă se simţi profund uimită. De unde apăruse acest Chris nou, această persoană veselă, nepăsătoare, fermecătoare?

- întâmplător, spuse el rar, ţi-am dat acum mai mult decât Ken. Unde este inelul lui?

- Oh, este vina mea că nu mi-a dat încă un inel... vreau să spun, că încă n-am avut timp unul pentru altul. Am fost atât de ocupaţi în ultima vreme încât... n-am discutat despre asta.

Suna fals chiar şi în urechile lui Lynne.

- Da? ridică el o sprânceană neîncrezătore.

Lynne se ridică în picioare.

- Acum... trebuie să mă spăl şi să mă schimb

pentru cină, Chris.

El zâmbi şi se întinse pe pat.

-înseamnă că trebuie să plec? Patul ăsta este prea confortabil ca să-l părăsesc.

Ea se aplecă şi-i luă mâinile, trăgându-l în sus cu dificultate şi împingându-l spre uşa de comunicaţie. El râse şi se prefăcu că rezistă, iar ea îi dădu un brânci uşor. Acest Chris era aproape la fel de greu de dirijat ca cel care nu scosese un cuvânt în maşină.

El trebuie să-i fi ghicit confuzia, fiindcă se întoarse, şi-i cuprinse faţa în mâini.

- Nu fi aşa de uluită, Lynne. Asta n-are nici trecut, nici viitor. îţi aminteşti ce am stabilit în maşină? Este doar un moment în timp pentru amândoi. Să ne bucurăm de el în acest fel. *Acesta este doar un moment în timp, şi tu eşti a mea.*

îşi aminti şocată când rostise el ultima oară aceste cuvinte.

- Şi, dulceaţo, murmură el, nu încuia uşa dintre noi! N-aş intra fără permisiunea ta.

Ea îl privi o clipă, apoi murmură:

- N-o voi încuia, Chris. Am încredere în tine.

- Mulţumesc pentru asta. Poate va trebui să-mi aminteşti aceste cuvinte, draga mea, înainte de a trece prin ea.

Intră în camera lui şi închise uşa.

Ce vrusese să sună cu asta? Lynne stătu un moment, acoperindu-şi ochii cu mâna. Era o nebunie. Nu-şi arsese doar degetele, îşi vârâse de-a dreptul

mâna în foc. Semnale de avertizare îi apărură în minte. „El doar se distrează. în fond, este un bărbat şi încă unul matur. Se joacă cu tine“. Dar mesajul nu fu băgat în seamă. Acest vis minunat se va sfârşi mâine, şi Ken? înlătură gândul de la el. Mâine se va gândi şi la Ken, dar nu în seara aceasta.

Deschise bagajul şi scoase o rochie pe care o inclusese pentru cazul în care ar fi participat la vreo recepţie în afara conferinţei. După ce se spălă, îmbrăcă rochia şi se cercetă în oglindă. Rochia era albă, de dantelă, fără mâneci şi urmărea minunat liniile trupului ei. Oare cât o fi muncit mama ei la această toaletă, se întrebă ea în timp ce se farda. îşi perie părul până când ajunse să strălucească, îşi puse un colier strălucitor în jurul gâtului şi-şi fixă cerceii în urechi.

Strigă:

- Chris, sunt gata.
- Vin într-un minut.

Apăru curând în pragul uşii, ferchezuit şi chipeş. Cu mâinile în buzunare, o privi în amănunţime.

- Tu, rosti el rar, arăţi atât de frumoasă încât îmi lipsesc cuvintele s-o spun. De fapt, dacă nu coborâm să mâncăm imediat, te mănânc pe tine.

Ea râse şi, ruşinată, ridică mâna să-i îndrepte cravata.

- Era strâmbă, îi spuse ea.
- Nu-i de mirare. Văzându-te în această rochie, s-a dat la o parte. De unde naiba ai o astfel de creaţie?
- Mi-a făcut-o mama.

- Mama ta? fu el uluit. Mamele nu fac astfel de rochii pentru fiicele lor. Dacă s-ar fi putut gândi la punctul de vedere al bărbatului, n-ar mai fi turnat gaz pe foc. Hai, logodnico! o împinse el spre uşă.

Coborâră scările mână în mână până când ajunseră în restaurant. Ceilalţi rezidenţi zâmbiră indulgenţi când trecură pe lângă ei.

- Cred, murmură el, când luară loc la o masă retrasă, că toţi cred că suntem un cuplu în luna de miere. Arăţi radioasă ca o mireasă.

„Oare dragostea mea pentru el este aşa de evidentă?“ se întrebă Lynne.

După ce dădură comanda, el o privi peste masă.

- Nu pot să trec peste incredibila diferenţă dintre fata din faţa mea şi cea pe care am întâlnit-o după-amiază în biroul directorului. Ştii, păreai atât de bolnavă, încât mă întrebam dacă ai putea suporta călătoria.

- Chiar? Trebuie să fi avut nevoie de o schimbare de aer, spuse ea examinând faţa de masă.

- Poate că asta. Vorbeam cu Mary într-o zi...

Lynne se uită repede în sus.

- Nu ştiam că te-ai văzut cu Mary.

- Am întâlnit-o într-o după-amiază după şcoală şi am luat ceaiul împreună. Mi-a spus că este îngrijorată pentru tine, fiindcă pari atât de deprimată. Este adevărat?

- Trebuie să fi avut nevoie de o vacanţă, schimbă repede Lynne subiectul. Ştii, Chris, că Mary este îndrăgostită?

El îşi privi unghiile.

- Ştiam că până la urmă divorţează de un soţ care-i atârna ca o piatră de moară de gât de ani de zile. De asemenea, ştiu că a găsit pe altcineva cu care vrea să se căsătorească.

- Ştii, din întâmplare, cine este?

- Ştiu cine este. Dar am fost pus să jur că nu-i voi spune nici celei mai bune prietene, zâmbi el. îmi pare rău, draga mea.

- Nu este... Lynne înghiţi în sec şi se înfrână.

- Da? o privi el interesat.

- Nu cumva eşti tu?

Pe buzele lui apăru un zâmbet ciudat.

- Nu. Nu sunt eu norocosul. Interesul meu se... îndreaptă în altă direcţie.

„Deci, Ken avea dreptate în seara concertului. Nu pe Mary o iubeşte Chris, ci pe Angela“ se gândi Lynne.

Sosi şi mâncarea lor, dar apetitul lui Lynne se diminuase. Totuşi, era atât de frumos servită, încât până la urmă tânăra onoră comanda.

Chris hotărî să ceară şi vin, ceea ce o îngrijoră pe Lynne.

- Oh, dragă, râse ea, nu pot include vin în cheltuielile mele. Cei care onorează facturile se vor plânge la autoritatea educaţiei.

- Această excursie este pe cheltuiala mea. Să nu avem discuţii, i-o reteză el scurt.

în timp ce-şi beau cafeaua, Lynne îl întrebă:

- Ai văzut, din întâmplare, fotografia noastră de la Green Goblet, după concert?

-Am văzut-o. Ce-i cu asta?

Ea se uită agale în jurul restaurantului şi spuse, imprudentă:

- în orice moment mă aştept să vină un reporter şi să te întrebe „Domnule York, alias Marcus Alderman, puteţi să confirmaţi sau să negaţi că sunteţi sau nu logodit cu binecunoscuta cântăreaţă...

- Te rog să taci din gură!

Vorbele spuse încet, dar incisiv părură să taie aerul ca o lamă de cuţit. Lynne ridică faţa şi văzu că ochii lui sclipeau ca nişte bucăţele de gheaţă.

- îmi... îmi pare rău, bâigui ea. Am uitat pe moment că suferim de amnezie temporară, zâmbi ea slab.

Oare de ce era aşa de sensibil în privinţa asta? însemna aşa de mult Angela pentru el încât nu suporta nici măcar o glumă la adresa ei?

Trecură câteva minute până când el se relaxă din nou. Atunci, se ridică brusc şi întinse mâna.

- Hai să încercăm să dansăm, Lynne, spuse el ducând-o pe ringul de dans. De data asta nu te întreb dacă dansezi, ci te oblig.

O ţinea strâns în braţele lui şi ea stătea nemişcată.

- Ştii, o privi el în faţă, că fără ghearele tale eşti absolut irezistibilă. Bănuiam, dar acum ştiu că am avut dreptate.

Ea zâmbi, mulţumindu-i. în timp ce se mişcau în ritmul dansului ochii lui cufundaţi într-ai ei spuneau o

poveste pe care
Lynne tânjea s-o audă spusă în vorbe, dar ştia că n-o va auzi niciodată... Seara asta este un vis“ îşi reaminti ea, „mâine va fi sfârşitul“.

- Bei, Lynne?

îi prinse braţul şi o duse la bar. O aşează pe scaunul înalt, apoi comandă băuturi. Toastară unul pentru celălalt.

Privindu-şi lichidul auriu din pahar, Lynne spuse pe neaşteptate:

- Când i-am spus lui Ken că vin în nord cu tine, s-a cam supărat. Cred că era îngrijorat.

- S-a îngrijorat? Chiar? o privi el indolent, făcând-o să se înroşească. Ce credea exact că ţi-aş face - te-aş seduce?

Lynne se revoltă de sarcasmul amar din vocea lui. încercă să-l calmeze.

- Amnezia, Chris - aminteşte-ţi!

Dar el se întoarse spre bar şi comandă iar. Timidă şi nesigură, ea întoarse o mână şi i-o puse pe braţ.

- Chris?

încet, el se întoarse către ea cu ochi distanţi şi reci, dar când tânăra îi zâmbi, căldura îi reveni în ei.

- Regret că am spus asta. Nu mă gândeam că o să te superi.

El îşi puse paharul la loc pe tejghea, o prinse de talie şi o puse pe podea.

- Eşti prea departe, aşa cocoţată acolo. Dansează din nou cu mine, dulceaţo, ca să-mi vin în fire, spuse

el luându-i mâna. Şi pentru că se presupune că suntem logodnici, să ne prefacem că este un lucru adevărat.

Se aplecă şi o sărută pe gură.

- Chris! se dădu ea înapoi, şocată. Nu în public, te rog.

- De ce nu? Nu este cel mai sigur loc? Sau, ridică el o sprânceană întrebătoare, ai vrea mai bine în particular? Eu sunt de acord, spune-o doar.

- Chris! spuse ea din nou, scuturându-i umărul. Doar nu crezi că sunt chiar aşa. Crezi?

El o cercetă gânditor.

- Nu, nu cred, dar aş vrea să am ocazia să aflu.

Ea înţepeni şi deveni tăcută. Mirându-se de lipsa ei de răspuns, el se uită din nou la ea şi-i văzu faţa răvăşită şi ochii plini de lacrimi.

- îmi pare rău, dulceaţo, şopti el, nu ştiu ce gânduri îţi trec prin cap, dar pălmuieşte-mă dacă am mers prea departe. Sunt doar uman şi nu cred că-ţi dai seama ce bucăţică tentantă eşti pentru un bărbat, mai ales în rochia asta.

Lynne zâmbi şi se relaxă din nou.

- Aşa-i mai bine, îi şopti el la ureche.

La miezul nopţii, el spuse:

- Este ora culcării, Cenuşăreaso.

Coridoarele şi scările erau întunecate şi reci, şi tânăra se înfioră. Chris îi înconjură mijlocul cu braţul.

- S-a întâmplat ceva?

Ea scutură din cap. Nimic ce i-ar putea spune lui, oricum.

închiseră uşa de la apartament, aprinseră lumina şi el o luă în braţe.

- Străluceşti în noaptea asta, murmură el uitându-se în ochii ei. Mă întreb de ce? Dulcea mea, va trebui să încui uşa dintre noi. Neapărat, continuă el după o pauză.

Când buzele lui erau foarte aproape de ale ei, Chris îşi ridică brusc capul şi o îndepărtă de el. îi zâmbi rapid.

- Noapte bună, Lynne. Vise plăcute.

Se întoarse şi plecă.

Uşor descumpănită de plecarea lui abruptă, se pregăti încet pentru noapte gândindu-se la evenimentele serii. îi reveneau clar lucrurile spuse de el şi încercă în zadar să ignore întrebarea chinuitoare care o obseda... el se amuza pur şi simplu?

Se băgă în pat şi stinse lumina. Tocmai se cuibărea când auzi o bătaie uşoară în uşa de comunicare.

- Lynne, dormi?

Aprinzând din nou lumina, îşi puse halatul şi descuie uşa.

El stătea în prag, în pijama, cu bluza descheiată aproape până la brâu. Ea simţi tot magnetismul care se degaja din el.

- îmi pare rău, Lynne, dar n-am pahar pentru apă. Ai cumva unul în plus?

Desculţă, abia ţinând-o picioarele pe care le simţea ca de cârpă, merse până la chiuvetă şi găsi două pahare. Când îi întinse unul dintre ele, el îi privi

pătrunzător halatul care se desfăcuse, curba gâtului şi decolteul adânc al cămăşii de noapte transparente.

„Nu mă atinge acum! strigă inima ei. N-aş putea să-ţi rezist.“

Dar când se uită la ochii lui verzi, văzu că erau impenetrabili.

- Noapte bună, Lynne. Mulţumesc pentru pahar, spuse el şi se întoarse în camera lui.

Lynne încuie uşa şi se rezemă de ea, respirând din greu de parcă ar fi alergat.

Dormi agitată la început şi trezindu-se cu o ocazie, văzu că era ora două jumătate, iar de sub uşa lui Chris se vedea lumină.

„Sper că nu s-a întâmplat nimic“, îşi spuse ea somnoroasă, adormind la loc.

*
* *

Era dimineaţă şi un soare strălucitor se strecura printre draperii. Lynne clipi şi se uită la inelul din deget - dormise cu el lângă obraz. Curând, va fi înapoi la locul lui de drept şi cu asta se va sfârşi visul ei.

Se spălă şi se îmbrăcă în costumul albastru în care călătorise.

Se auzi o ciocănitură în uşă şi o voce întrebă:

- Eşti îmbrăcată?

- Doar o clipă, răspunse ea punându-şi bluza albă. Acuma sunt.

- Păcat, veni replica. Descuie imediat, domnişoară Hewlett, spuse el apăsând pe clanţă. Doar nu trebuie să sparg uşa logodnicei mele.

- Dar nu sunt logodnica ta, domnule York, râse ea descuind.

- Pe moment eşti, şi aşa spun eu „bună dimineaţa“, celei care-mi va fi nevastă, chiar dacă temporar.

O luă în braţe, dar înainte de a o săruta, ea se răsuci.

- Este curată nebunie, domnule York. Mi se taie respiraţia.

- Asta şi intenţionam, o privi el exasperat, dar m-ai împiedicat. Acum, mergem să luăm micul dejun?

- Dar mai întâi trebuie să mă fardez, spuse ea ducându-se la oglindă.

El o privi ca fascinat.

- Toate chestiile astea! Pe cine vrei să impresionezi? Dacă te mai uiţi aşa la mine, domnişoară Hewlett, voi spune „la naiba cu micul dejun“ şi o să-mi satisfac apetitul pe altă cale. Hai, femeie, îi întinse el mâna.

După ce terminară de mâncat, Chris plăti factura şi puse bagajele în portbagaj. Porniră la drum, opriră din când în când pentru benzină şi, cu oarecare tristeţe, Lynne observă după bornele kilometrice că se apropiau de finalul călătoriei. Lynne nu mai putea întârzia să-i înapoieze inelul, în ciuda faptului că el nu-l ceruse. îl scoase din deget şi i-l întinse.

- Această bucată de aur se întoarce la proprietarul ei, Chris.

- Ce? întoarse el capul. Inelul? Păstrează-l, Lynne. Păstrează-l în amintirea... unei seri de reconciliere

între două părţi în război.

în vocea lui era o amărăciune ciudată.

- Dar, Chris, este al tău. Nu-l pot păstra.

- Bine, bagă-l în buzunarul de la haină, vrei?

Această indiferenţă fu ca un duş rece pentru ea. Aşa se sfârşea visul ei, cu răceală şi nimic mai mult?

Chris rupse tăcerea.

- Vrei să conduci şi să-mi dai posibilitatea să mă odihnesc?

- Mă laşi să conduc maşina ta? se minună Lynne.

- Asta am spus. Sunt puţini cărora le-aş da maşina pe mână, dar în tine am încredere.

Lynne se simţi flatată când trecu în locul şoferului.

- E-n regulă? Nu-ţi fie frică de ea. Este o frumuseţe! şopti el şi lui Lynne i se păru că aude „Ca tine“ şi inima i se opri în loc.

Chris, instalat în locul pasagerului, îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Ea continuă să conducă, atentă la drum.

- Conduci al naibii de bine.

Vocea lui o făcu să tresară. Deci, nu dormea.

- Mulţumesc, bunule domn, înclină Lynne graţioasă capul.

Se uită cu coada ochiului la el şi constată că o urmărea
printre gene.

- De fapt, continuă el gânditor, faci foarte multe lucruri bune.

- Mulţumesc din nou, replică ea, adăugând: orice în afară de a preda.

îl simţi că înţepeneşte.

- Iar ţi-ai scos ghearele. Tu ai spus-o, nu eu. Credeam că stabilisem un armistiţiu.

- îmi pare rău, am uitat.

- într-o zi, spuse Chris încet, îţi voi spune un secret, oftă el şi închise ochii. Aceste autostrăzi mă plictisesc de moarte. Pentru numele lui Dumnezeu, trage într-o parcare să luăm o pauză, spuse el îndreptându-se în scaun.

Lynne semnală şi opri în prima parcare. Când se lăsă pe spate şi-şi sprijini capul de spătarul scaunului, Chris o întrebă:

- Eşti obosită?

O înconjură cu braţele şi când ea îşi lăsă capul pe umărul lui, speră să nu i se audă bătăile inimii. Stătură aşa câtva timp.

Apoi, el rosti liniştit şi gânditor:

- Ştii, această mică excursie a noastră mi-a dat răspunsul la trei întrebări care mă frământă. S-a dovedit că putem vorbi fără să ne certăm, nu este obligatoriu să fim în conflict şi nu suntem total... incompatbili.

Se lăsă un moment de tăcere apoi ea îl privi poznaş.

- Acum ştiu. Mi-ai testat potenţialul de bună companioană, ca să faci un raport complet la departamentul educaţiei.

- Pentru această obrăznicie, meriţi o bătăiţă bună, domnişoară Hewlett.

- îmi pare rău, zâmbi ea.

- Este evident că nu-i aşa, replică el.

După o pauză, Lynne întrebă:

- Chris, de ce erai treaz la ora două şi jumătate noaptea?

- Oh, din anumite motive... nu am avut astâmpăr, nu puteam dormi şi atunci mi-am făcut cuvântarea pentru conferinţă, din ziua de marţi. Este timpul să pornim la drum, se uită el la ceas.

De data asta conduse el. Când intrară pe autostradă, Chris vorbi:

- Spune-mi, ai timp liber în următoarele zile? Duminică după-amiază? Dacă este frumos, Lynne, vreau să te duc la mlaştini. Ai vrea?

- Oh, Chris, mi-ar plăcea foarte mult.

- Bine. O să-i spun mamei mele să ne facă nişte sandvişuri pentru ceai şi apoi putem merge acasă pentru cină. Ai dori?

- Foarte mult, atâta timp cât mama ta nu va obiecta.

- Dimpotrivă. Va fi încântată.

Voi număra orele, îşi spuse Lynne fericită. Visul ei era încă intact şi vremea trezirii la lumina crudă a zilei putea fi amânat încă puţin. Privirea i se opri pe mâinile lui Chris de pe volan - lungi, sensibile, mâini de pianist... Se încordă şi-şi ţinu răsuflarea. Inelul nu mai era în buzunar, ci înapoi pe degetul inelar. închise ochii şi se luptă cu răceala care-i cuprinsese inima. Asta însemna doar un singur lucru, că în ciuda dorinţei lui de a nu recunoaşte faptul, era într-adevăr logodit cu Angela lui.

Lynne îşi mută privirea pe faţa lui pe care ajunsese s-o iubească atât de mult. Părea preocupat şi în timp ce-i studia în secret profilul, el spuse de parcă gândea cu voce tare:

-Trebuie s-o văd pe Angela diseară. Neapărat.

- S-o... s-o vezi pe Angela? întrebă ea, sperând să nu i se observe tremurul din voce.

-Ai spus ceva? întrebă el ca şi cum ar fi fost surprins că fusese auzit. Da, trebuie s-o văd. Trebuie să-i vorbesc.

Inima tinerei se strânse. Acum ştia cu certitudine că visul ei era aproape sfârşit.

Capitolul 1

Pe la prânz ajunseră la Dales Hall, marele conac de ţară care găzduia pentru câteva zile conferinţa. Era o clădire mare, construită din piatră locală, cu numeroase turnuleţe şi arcade în stil renascentist, care păreau nepotrivite cu restul arhitecturii. Era înconjurată de un parc minunat, iar aleea ce ducea spre intrarea impunătoare era străjuită de copaci mari.

- Ce loc atractiv pentru o conferinţă! exclamă Lynne, a cărei dispoziţie se mai îmbunătăţise.

Chris cără bagajul ei în hol şi apăru o tânără care se interesă de numele lui Lynne.

- Aţi rezervat masa de prânz pentru astăzi? Da? Camera dumneavoastră este numărul douăzeci şi şase. Uitaţi cheia, domnişoară Hewlett. Vă puteţi descurca singură cu valiza?

- Ţi-o duc eu, Lynne, dacă mă scuzi un moment, se oferi Chris întorcându-se spre tânără. Este posibil să-l văd pe domnul Young, organizatorul conferinţei? Numele meu este Christopher York şi sunt programat să mă adresez conferinţei marţi dimineaţa. Aş vrea să vorbesc ceva cu el, dacă este disponibil.

-Veniţi cu mine, domnule York, voi încerca să-l găsesc... Ah, uitaţi-l pe domnul Young care tocmai vine.

Chris se prezentă şi în timp ce cei doi vorbeau, Lynne stătu la distanţă de ei, nedorind să-i deranjeze.

-Aşteptaţi pe cineva? auzi Lynne din spate şi întorcându-se, văzu un tânăr care-i privea valiza. Pot

să iau asta? Aveţi numărul camerei dumneavoastră?

- Drăguţ din partea dumitale.

Lynne îl urmă pe scări, când o voce, destul de seacă, îi strigă:

- La revedere, Lynne.

- Oh, la revedere, Chris, se întoarse ea, scuzându-se.

Expresia lui era perplexă în timp ce-i urmărea.

Tânărul se opri în loc.

- Oh, scuză-mă. Nu mi-am dat seama că sunteţi împreună. Este prietenul dumitale?

- Oh, nu. A avut amabilitatea doar să mă aducă până aici cu maşina. îl cunosc, bineînţeles, explică ea mai departe.

în timp ce urcau scările, escorta ei îi spuse că reprezenta o şcoală secundară din Midlands. îi povesti că nu aşteptase conferinţa cu plăcere, dar că acum începea să simtă altceva.

- Sper că ne vom putea întâlni în perioadele din afara programului.

Lynne promise să ţină cont, îi mulţumi şi închise uşa. Se duse la fereastră şi se uită dacă maşina lui Chris mai era acolo şi oftă. îi era imposibil să-şi alunge tristeţea care o cuprindea ca o boală.

Stătu acolo, ascunsă de draperie, până când Chris apăru în curte. El se opri, se întoarse şi cercetă ferestrele clădirii. Lynne nu se mişcă. îl văzu cum pleacă dezamăgit, se urcă în maşină şi porneşte.

îşi privi camera în care urma să locuiască în următoarele zile. Mobila era modernă şi existau

lumini peste tot. La căpătâiul patului se afla un radio. încercă patul şi constată că era confortabil. Oricât de neinteresantă s-ar putea să fie conferinţa, găzduirea era ireproşabilă.

îşi despachetă bagajele, puse hainele în dulap, apoi se spălă, se schimbă pentru masă şi coborî scările.

La intrarea holului, văzu că tânărul care-i cărase valiza o aştepta.

-Trebuie să mă prezint, spuse el, dându-i mâna cu căldură. Numele meu este John Holwick. Care este al dumitale?

Lynne i-l spuse şi el o invită să stea împreună la masa de prânz.

-Mi-ar face plăcere, îi spuse ea. Ca şi dumneata, probabil, nu cunosc pe nimeni aici. Este prima conferinţă la care particip. Ca să fiu sinceră, nu prea ştiu ce să fac!

Râseră amândoi.

-Aceasta este a doua la care particip, aşa că mai bine stai cu mine ca să-ţi arăt cum merg treburile.

Flecăriră tot timpul mesei şi merseră împreună în holul principal unde începea conferinţa.

Lynne era bucuroasă că găsise un tovarăş atât de plăcut, care o făcea să nu se mai simtă singură. Orele până la întâlnirea cu Chris erau multe şi era încântată de orice distracţie care ar fi oprit-o să stea ca pe jar.

John Holwick nu avea de unde şti toate acestea şi o credea la fel de liberă ca el. Stătură împreună la sesiunea de după-amiază, de cuvântări şi discuţii.

Cinară unul lângă altul la masa lungă din refectoriu şi apoi se plimbară prin parc, discutând evenimentele după-amiezii.

Ea îi vorbi despre dilema ei de la şcoală. îi explică felul în care încercase să introducă noi metode de predare şi cum fusese împiedicată de părinţi şi profesori retrograzi în final, cum un I.M.S. - nu-i spuse numele - conspirase împreună cu directorul împotriva ei.

- Cred că ideile tale par bune, îi spuse John. Si cred că eşti foarte curajoasă să încerci să le introduci la şcoala ta. Dar trebuie să recunosc că este ceva ce n-aş îndrăzni să fac, zâmbi el trist. Nu am curajul tău.

Lynne bănui că aşa era cazul şi-i fu aproape milă de el. Deşi era puţin mai mare ca ea, părea necopt în acţiuni şi gândire. Comparat cu Chris - realiză brusc că-l folosea drept etalon pentru cei mai mulţi bărbaţi în ultimul timp - John Holwick părea atât de tânăr... De fapt, se întrebă dacă acesta se va maturiza vreodată.

*
* *

Următoarea zi era sâmbătă şi fu plină de şi mai multe discursuri şi discuţii, iar seara fu aranjat un dans fără pretenţii.

John, cu care acum se tutuia, o anunţă că ştie să danseze şi-i place acest lucru. Dansară împreună majoritatea serii şi toţi păreau să creadă că sunt împreună. „Au mai rămas doar câteva ore“ se gândea Lynne în timp ce se rotea în braţele timide

ale tânărului. De-abia aştepta după-amiaza cu Chris.

- Să ne odihnim puţin, îi propuse John şi-i luă mâna s-o conducă pe o banchetă sub fereastră.

în timp ce stăteau şi se uitau la parcul care înconjura clădirea, el îi ţinu mâna un pic mai strâns şi ea intră în panică. „Sper să nu-şi facă idei greşite, fiindcă nu ştiu cum aş putea ieşi din asta“.

O văzu pe secretară că traversează holul şi se îndreaptă spre ei.

- Vă caută cineva la telefon, domnişoară Hewlett. Duceţi-vă în birou. Pe moment, acolo nu este nimeni.

Lynne îşi trase mâna dintr-a lui John şi-i ceru s-o scuze. Se duse cu inima bătându-i nebuneşte în birou şi ridică receptorul. Ştia cine este, înainte de a-i auzi vocea.

Vorbi un pic tremurat:

- Lynne Hewlett, aici.

- Oh, bună, Lynne. îţi aminteşti de mine? Sunt tipul care te-a adus cu maşina.

Lynne râse.

- M-am gândit să-ţi dau un telefon, continuă Chris, pentru cazul în care ai uitat că ne întâlnim mâine. Sper că nu ţi-ai făcut alte aranjamente?

- Nu, nu încă, râse Lynne.

- Aşa mă gândeam şi eu. Ce mai faci, dulceaţo?

Alintarea o mângâie, dar o şi stânjeni.

- Foarte bine, mulţumesc.

- Conferinţa este interesantă?

- Cam dezlânată. Te aşteptăm pe tine ca să-i ridici nivelul.

- Pari plictisită.

- Da? Eu nu cred că sunt... Mi-am făcut un bun prieten, ceea ce îmi este de ajutor, spuse ea după o pauză. Timpul nostru liber este foarte plăcut.

- Oh? în ce fel? păru el amuzat.

- Tânărul care mi-a cărat bagajul sus...

- Mi-l amintesc, spuse el sec. Ce care ţopăia după tine ca o pisică după un ghem de lână.

Lynne chicoti.

-Aşa făcea? Se numeşte John Holwick. Este o persoană foarte plăcută şi avem discuţii interesante, spuse ea cu o umbră de sfidare în glas. Este partenerul meu din seara aceasta. Avem o serată dansantă.

La celălalt capăt se făcu tăcere. Apoi, vocea se aspri:

- Lynne, nu... porţi acea rochie?

- Nu.

- Oh!

După o pauză, Lynne spuse gânditoare:

- Eşti singur, Chris?

- Da. Mama a ieşit. Tata este în străinătate, cu afaceri. Mă simt groaznic de singur, Lynne, rosti el încet.

Inima ei tânjea de dorul lui. Ar fi vrut să-i spună: „Oh, Chris, la fel sunt şi eu. Ce mult mi-aş dori să fiu cu tine“. Dar în loc de asta, zise:

- Ai... ai văzut-o pe domnişoara Castella?

- Angela? Din nefericire nu. Este plecată într-un turneu. Mama mi-a spus că se va întoarce mâine şi

sper s-o văd atunci.

- Oh, trebuie să plec, Chris. John tocmai a venit după mine.

- înţeleg, replică el cu o voce de gheaţă. Te voi căuta mâine, la ora două şi un sfert. Noapte bună.

El închise brusc, înainte ca ea să-i poată răspunde. închise şi ea şi se uită la telefon. Măcar dacă i-ar putea telefona înapoi. Măcar de-ar putea să-i spună că-l iubeşte.

Plecă să-şi caute partenerul, fiindcă el nu venise în realitate s-o caute. Avea moralul la pământ.

Lynne îşi trase mâna dintr-a lui şi el nu încercă să i-o reţină. Ochii ei erau umezi de lacrimi. Chris o instală în maşină, puse valiza în portbagaj, se aşeză la volan şi porni motorul. Lynne se răsuci şi se uită în urmă. John Holwick stătea trist în capul scării şi-i urmărea cum pleacă.

- Bietul John! L-am lăsat amărât.

- Mi se rupe inima pentru el, spuse el sarcastic, iritând-o pe Lynne. O să descopere curând că mai are balta peşte.

în timp ce rulau prin oraş spre câmpuri deschise, Chris vorbi amuzat:

- Există o singură cale să ieşi din dilema ta. La întoarcere, va trebui să-i spui că nu sunt iubitul, ci soţul tău!

Furioasă, Lynne se întoarse şi-l privi în faţă.

- Dacă n-ai fi condus, izbucni ea, ţi-aş fi arătat eu!

Chris râse tare şi îndelung.

- în faţa unei asemenea perspective, sunt tentat

să opresc maşina, ca să văd ce se întâmplă.

Lynne pufni furioasă şi stătu tăcută, privind pe geam. încercă să-şi analizeze reacţia violentă faţă de sugestia lui. Nu-i trebui prea mult să descopere că ideea de a fi soţul ei trezea în ea o asemenea dorinţă încât o înfricoşa prin intensitate.

- Lynne?
- Da?

El îşi luă mâna stângă de pe volan:

- Puneţi mâna într-a mea.

Şovăind, ea se supuse şi el o apăsă pe buzele lui.

- Prieteni?
- Prieteni.

în curând, lăsară în urmă căsuţele albe cu acoperişuri de ardezie roşie şi pe măsură ce drumul urca, în faţa lor se deschise

* * *

în sfârşit, sesiunea de sâmbătă se încheie. Imediat după masa de prânz, Lynne se îmbrăcă în pantaloni albastru-deschis şi un pulover cu guler înalt. Peste asta îşi puse hanoracul albastru şi încălţă o pereche de pantofi sport pe care avusese prevederea să-i pună în valiză.

Se plimbă prin holul de la intrare, ţinându-şi în mână valiza cu un schimb de haine în ea. La două şi un sfert precis, îl văzu pe Chris parcându-şi maşina şi sărind treptele de la intrare. Păşi peste pardoseală şi, luând-o complet prin surprindere, îi cuprinse mijlocul şi o strânse.

îi zâmbi posesiv şi spuse cu o voce tare:

- Bună, iubito.

Apoi ridică ochii peste capul lui Lynne şi vorbi cu cineva din spatele lui.

- Bună ziua, spuse el cu un zâmbet plin de siguranţă, apoi o privi din nou drăgăstos pe Lynne. Eşti gata, draga mea?

îi luă valiza, o luă de mână şi o conduse spre uşă. Lynne se întoarse când ajunseră la ieşire şi-l văzu pe John Holwick stând acolo mirat, neîncrezător şi nefericit.

- Oh, Doamne, oftă Lynne când coborâră treptele, încă ţinându-se de mână, şi i-am spus în cealaltă zi că nu eşti prietenul meu.

- Stiu că i-ai spus, zâmbi el cu gura până la urechi. Te-am auzit.

- Dar este adevărat.

- Da, este adevărat, sunt de acord.

Se uită ponaş la ea şi zâmbi satisfăcut.
ţinutul mlăştinos. Drumul se îngusta şi se răsucea în curbe mari de-a lungul ţinuturilor deşerte. Când urcară şi mai sus pe dealuri, Lynne fu încercată de un sentiment copleşitor de exaltare şi bucurie.

- Este minunat, şopti ea, privind peisajul.

Chris zâmbi, încântat de răspunsul ei la frumuseţea sălbatică din jur. De mult nu mai întâlniseră nici o maşină şi nici o fiinţă, în afară de oile care păşteau liniştite.

Chris conducea cu grijă pentru a le evita, fiindcă nu se ştia niciodată în ce direcţie o apucau ele. Uneori, câte un miel descoperea că mama sa traversase drumul şi era hotărât s-o urmeze şi dacă

şoferul nu era atent, putea nimeri sub roţi.

Drumul încă urca şi cobora. Când se apropiară de vârful unui deal, Lynne îngheţă de frică. Drumul era atât de îngust încât dacă s-ar fi întâlnit două maşini, s-ar fi ciocnit. în întreaga călătorie, întâlniră doar trei maşini, dintre care una era o furgonetă pentru aprovizionare. Probabil aducea cele necesare pentru rarele ferme ce se aflau acolo.

Ici şi colo treceau pe lângă câte un pârâu, care clipocea vesel peste pietre şi bolovani, sub punţi înguste, coborând abrupt în vale. Chris opri lângă un asemenea pârâu şi când ieşiră din maşină şi se întinse, Lynne spuse:

- Mi-ar plăcea să merg prin această apă.

- Dă-i drumul. Nu ţine cont de mine, păru Chris amuzat.

Dar Lynne hotărî altfel şi-şi vârî mâinile, jucându-se cu apa ca
un copil. Chris scoase un rucsac din portbagaj, încuie maşina şi-i întinse mâna.

- Hai, fetiţo, o îndemnă el.

începură să meargă, în curând începură să urce, oprindu-se ici şi colo să-şi liniştească respiraţia privind peisajul sălbatic care-i înconjura.

Ajunseră în vârf în cele din urmă, şi priviră minunata privelişte din faţa lor.

Dealuri mari sumbre şi mlaştini întinzându-se la mare distanţă, păşuni nesfârşite şi iarbă sălbatică crescând printre stâncile din vârf şi coborând în vale. Era o zi senină, clară, fără nici un nor, una din acele rare ocazii când adevărata frumuseţe a ţinuturilor

mlăştinoase se dezvăluia în întregime.

Lynne răsuflă adânc când ochii i se umplură de atâta minunăţie.

- N-aş fi crezut niciodată că Anglia posedă asemenea zone vaste de frumuseţe neîntinată. Nici nu ştiu englezii cât sunt de norocoşi şi în loc să-şi petreacă vacanţele în străinătate să viziteze aceste locuri minunate.

Chris despacheta mâncarea.

- Nu spune asta, Lynne. N-ar rămâne neîntinată dacă prea mulţi oameni ar ajunge să afle. Poate sună egoist, dar mult din această frumuseţe depinde de izolarea şi lipsa de locuitori. S-o păstrăm în acest fel, atâta timp cât se poate.

împărţiră sandvişurile, prăjitura şi ceaiul pe care mama lui Chris le pregătise pentru ei, apoi reîmpachetară totul în rucsac şi se întinseră în iarbă. Chris îşi scoase haina de tweed, o împături şi i-o puse lui Lynne sub cap şi deoarece vremea era surprinzător de caldă, îşi dădu jos puloverul şi-şi făcu şi el o pernă din acesta.

- Stai liniştită şi ascultă, Lynne. Ascultă tăcerea. Ti-am vorbit o dată despre ea, îţi aminteşti? Este atât de intensă încât ai impresia c-o poţi atinge. Poţi asculta o atfel de tăcere şi să te simţi aşa doar în ţinuturile mlăştionoase.

Lynne închise ochii şi stătu perfect nemişcată. în ciuda faptului că era disperat de conştientă de bărbatul de lângă ea şi-i auzea respiraţia adâncă şi regulată, simţea cum pacea îi pătrundea în oase şi

nemişcarea o invadează în întregime. Stătură aşa câtva timp.

Chris se mişcă primul. Când Lynne deschise ochii, el se sprijinea într-un cot şi o privea.

- Te simţi mai bine?

- Minunat, încuviinţă ea din cap.

- Lynne, spune-mi ceva. Ceva care mă chinuie din seara concertului. Te-am mai întrebat, dar nu mi-ai răspuns. Când am terminat de interpretat sonata lui Beethoven, tu n-ai aplaudat cu ceilalţi. De ce, Lynne?

- Am fost atât de mişcată, încât am plâns în loc să aplaud. Mi se părea un sacrilegiu să aplaud un lucru atât de frumos.

Chris îi întoarse capul cu faţa spre el.

- Este adevărat? întrebă el şi ea încuviinţă. De ce nu mi-ai spus înainte?

- Ar fi fost vreo diferenţă?

- Scumpa mea fată, ar fi fost o mare diferenţă. Vezi, am cântat acea bucată muzicală pentru tine, ca un fel de scuză pentru felul în care m-am comportat în sala de muzică în acea zi. Când n-ai aplaudat, am privit ca pe o respingere a scuzei mele.

- N-am intenţionat asta, Chris.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, apoi se îndepărtă şi se aşeză în capul oaselor.

- Când ajungem acasă diseară, să nu te surprindă reacţia mamei mele. I-am spus că eşti o profesoară atât de dedicată muncii tale încât îţi pierzi jumătate din vacanţă cu această conferinţă. Ea se aşteaptă să vadă o doamnă osoasă, cu fustă lungă de tweed şi de vârstă mijlocie. Va fi interesant de văzut reacţia ei

când vei apărea.

Lui Lynne îi plăcu gluma.

- Eu le-am spus părinţilor mei că eşti un I.M.S., aşa că te-au categorisit ca pe un domn de vârstă apropiată pensionării cu idei învechite despre educaţie. Precis au fost fericiţi că fac această călătorie în compania unui „bunic“. Râseră amândoi şi Lynne întrebă, despre ce ai de gând să vorbeşti la conferinţă, Chris?

- Este secret. Aşteaptă până marţi.

- Când o conferinţă se ţine într-un loc cu împrejurimi atât de frumoase, când te plictiseşti, n-ai decât să te uiţi pe fereastră. Acum cunosc vederea prea bine!

- Să nu îndrăzneşti să faci acest lucru marţi, o ameninţă el în glumă, când mă voi adresa conferinţei, fiindcă, domnişoară, voi fi cu ochii pe tine. Si dacă te prind uitându-te pe fereastră, s-a zis cu tine! Apropo, te rog, aminteşte-ţi să te duc înapoi în sud cu mine, marţi.

- Chiar? zâmbi Lynne ironizându-l. Nu m-am gândit la asta.

- Da? se apropie el mai mult de ea. Te iau cu mine, *fie ce-o fi.* Ai înţeles? Voi prânzi în holul conferinţei, dar nu cu tine, fiindcă voi mânca împreună cu V.I.P.-urile, iar după aceea, scumpo, ne întâlnim la intrare.

- O să mă gândesc, zâmbi Lynne. Cine ştie, poate voi prefera să mă întorc singură cu trenul?

El se aplecă peste ea şi vorbi printre buzele strânse:

- Dacă încerci să mă provoci, ai reuşit.

Se mişcă repede, îi ţintui mâinile de pământ şi o sărută cu putere. Apoi îi lăsă mâinile, se uită la ea până când privirile li se contopiră şi atunci buzele lui le posedară pe ale ei cu violenţă. Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului său şi rămaseră înlănţuiţi într-o îmbrăţişare fără sfârşit.

Pe măsură ce treceau clipele, o voce chinuită îi şoptea insistent în minte: „Nu este al tău. Nu va fi niciodată al tău. Opreşte-te înainte de a suferi“.

El trebuie să fi simţit că bătea în retragere, fiindcă îşi ridică faţa. Se rostogoli şi-şi puse braţul peste ochi. După o lungă tăcere, murmură:

- Iartă-mă, Lynne. îmi pare rău, draga mea. Iartă-mă.

Repeta cuvintele ca într-un delir. Să-l ierte pentru aceste
momente de extaz, pentru acest sărut care aproape distrusese ultima barieră care-i separa?

Trecură câteva momente, şi în timp ce Lynne îl privea cum stătea cu capul întors, simţea cum o cuprinde din nou disperarea. El o înlăturase. Bariera dintre ei era mai înaltă ca oricând. Ce făcuse oare?

îi privi silueta inertă şi ştiu că aceste momente, cu el în aceste ţinuturi, o făcuseră să ia o hotărâre - nu se va putea niciodată căsători cu Ken. Şi deoarece era o vreme de când înfruntase adevărul de a se îndrăgosti ca o proastă de un bărbat care o privea doar ca pe o „tentaţie“, era mai bine să nu-şi complice viaţa.

El se ridică în în capul oaselor, zâmbi, îi duse mâna la buze şi i-o sărută uşor.

- Trebuie să plecăm.

Se ridică în picioare, îşi trase puloverul peste cap, îmbrăcă haina şi-şi zvârli rucsacul peste umăr. Părea preocupat.

- Trebuie s-o văd pe Angela diseară, murmură el de parcă îşi vorbea lui însuşi. Trebuie s-o văd în această seară.

Deci, asta era. După tot ce se întâmplase între ei, gândurile şi speranţele lui erau cu Angela lui. Lynne era disperată. Se certă că ieşise cu el, atâta timp cât ar fi trebuit să prevadă care vor fi consecinţele.

Coborâră dealul în tăcere, mergând la oarecare distanţă, şi când se apropiară de maşină, Lynne întrebă ruşinată dacă se putea schimba înăuntru, fiindcă nu putea apărea în faţa mamei lui arătând aşa.

Chris zâmbi.

- Pentru mine arăţi perfect. Totuşi, dacă vrei să te schimbi, fă-o. Ai lucruri în valiză? O să mă plimb prin jur până eşti gata.

Lynne se schimbă repede în costumul ei albastru cu bluză albă, îşi înlocui pantofii şi-şi refăcu machiajul. Mai târziu, Chris se întoarse şi o porniră înapoi spre civilizaţie.

* * *

în timp ce lăsau în urmă frumuseţea ţinuturilor mlăştinoase din nord şi coborau în vale, conversară foarte puţin. într-un fel, tensiunea dintre ei se întorsese. Când erau în apropierea casei lui, Chris rosti:

- înveseleşte-te, Lynne. Ti-am spus că-mi pare rău.

Ea scutură din cap.

- Nu este vorba despre asta.

- Ce este atunci, scumpa mea? Nu-mi poţi spune?

Din nou ea scutură din cap şi-şi muşcă buzele pentru a le opri să mai tremure.

Ajunseră în satul unde trăiau părinţii lui şi el conduse prin străduţa principală, îngustă, oprind în faţa unei case moderne mari, înconjurată de o grădină plină cu flori.

Lynne se uită la casă, în timp ce-l aştepta pe Chris să încuie maşina.

- Construită din piatră, dar totuşi modernă? Nu este ceva neobişnuit?

- Nu în aceste părţi. Constructorii folosesc material local. O construcţie din piatră este solidă şi protejată de vânturile reci ale iernilor de aici.

îi luă mâna.

- Vino să te prezint.

Deschise uşa din faţă şi o strigă pe mama lui.

Aceasta apăru aproape imediat, o femeie micuţă, cu faţa rotundă şi păr cărunt, care se apropia de şaizeci de ani, îmbrăcată într-o rochie neagră, bine croită, care-i ascundea tendinţa spre îngrăşare. Ochii ei erau ochii lui Chris şi zâmbetul său fermecător îngheţă o fracţiune de secundă, când se uită la Lynne.

- Aşadar, dumneata eşti domnişoara Hewlett, se miră ea, nescăpând faptul că mâinile lor erau înlănţuite şi, după ce studie faţa lui Lynne, comentă întorcându-se spre fiul ei, descrierea ta a fost puţin

cam falsă, dragă.

Chris scutură degetele lui Lynne care erau întrepătrunse de ale lui şi amândoi zâmbiră amuzaţi. Doamna York întinse mâna.

- îmi pare bine să te cunosc, domnişoară Hewlett. Intră. Pot să-ţi spun Lynne? Este mai prieteneşte.

Când intrară în salon, Lynne comentă:

- Ce cameră fermecătoare.

- Da, este foarte plăcută. Vezi, uşile de sticlă dau spre grădină, care este orientată spre sud-vest. Are soare în majoritatea zilei. Stai jos, draga mea. Aţi petrecut bine în ţinutul mlăştinos?

Chris se aşeză într-un fotoliu opus lui Lynne şi-şi încrucişă picioarele.

- Excelent, mulţumesc. Ceaiul a fost bun, mamă. Ne-a plăcut.

Lynne se aşeză pe marginea fotoliului, puţin intimidată de
această femeie.

- A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să mă chemaţi la masă, doamnă York.

- Deloc, draga mea. Chris, se întoarse ea către fiul ei, am reuşit s-o contactez pe Angela pentru tine, până la urmă, în timp ce erai plecat. Am invitat-o şi pe ea la cină. Stiu cât de mult doreai s-o vezi de când ai venit acasă. îţi pare bine? zâmbi ea, ca şi când ştia ce o să-i răspundă.

Chris era încântat.

- îmi pare foarte bine. îţi mulţumesc că ai chemat-o, mamă. Deci este acasă, în sfârşit. Pentru cât timp,

ai vreo idee?

- Oh, fără îndoială se va odihni câteva săptămâni înainte de a pleca din nou. Vor fi o grămadă de ocazii s-o vezi înainte de a te întoarce în sud.

- Dar eu mă întorc marţi, mamă. De data aceasta nu stau mult. Lynne vine cu mine, nu? se uită el la Lynne, care nu era în stare decât să încuviinţeze din cap.

Mama lui îi distrase atenţia lui Chris, lucru pentru care Lynne fu recunoscătoare, căci se lupta să-şi ferească faţa pe care se citea tristeţea şi nefericirea din sufletul ei. Angela venea la cină? Chris dorea atât de mult s-o vadă încât faţa i se însufleţise la acest gând.

Pentru a-şi ocupa mintea cu alte gânduri, îşi lăsă privirea să-i hoinărească prin jurul camerei. Chris remarcă acest lucru şi-şi spuse:

-Vino să-mi vezi pianul. Este mândria şi bucuria mea.

Ea se ridică şi se duse spre instrument, un frumos pian alb, purtând numele unui fabricant faimos. Chris cântă câteva acorduri.

- Sună minunat, îi spuse Lynne.

- Când voi avea casa mea, îl voi lua cu mine.

-Când se va însura, vrea să spună, comentă mama lui. Si cred că nu va mai dura mult, aşa-i, Chris?

- Nu, mamă, răspunse el încet, ca şi când n-ar fi vrut să discute despre asta. S-ar putea să nu dureze mult.

Când Lynne se întoarse să-şi ascundă durerea din ochi, atenţia îi fu atrasă de o fotografie înrămată a Angelei.

-O fată aşa de drăguţă! spuse doamna York luând fotografia şi studiind-o.

Era evident că mama lui Chris o aproba pe Angela ca pe o noră în perspectivă.

Doamna York se uită la ceas.

-Voi doi, scuzaţi-mă câteva minute. Mă duc până în bucătărie să controlez mâncarea.

Când rămaseră singuri, Chris se aşeză pe scaunul de la pian.

-Vino aici, Lynne.

Ea se duse lângă pian şi el o privi cu tandreţe.

-Ascultă bucata asta muzicală.

Urmări mâinile lui plimbându-se pe clapele pianului şi muzica izvorâtă din degetele lui era blândă, sfâşietoare şi infinit de emoţionantă. Frumuseţea tonalităţii o afectă profund.

Când sunetele încetară, el spuse blând:

-Aşază-te lângă mine, să-ţi vorbiesc despre asta.

îi făcu loc pe scaunul de la pian şi-i luă mâinile.

- Este un cântec al unui compozitor al secolului douăzeci, numit Richard Hageman, şi vreau să-ţi spun frumoasele cuvinte scrise de un poet indian faimos - Rabindranath Tagore. Ascultă cu atenţie, Lynne. Cuvintele acestea mă urmăresc în ultimul timp:

Nu pleca, dragostea mea, fără să-mi ceri să te las.
Am vegheat toată noaptea
Şi acum ochii mei sunt grei de somn.

Mă tem să nu te pierd când dorm.
Nu pleca, dragostea mea, fără să-mi ceri să te las.
Mă trezesc şi întind mâna să te ating
Mă întreb: „Este un vis?“
Aş putea să-ţi leg picioarele cu inima mea
Şi să te strâng la piept!
Nu pleca, dragostea mea, fără să-mi ceri să te las.
O făcu să se uite în ochii lui şi şopti din nou:
- Nu pleca, dragostea mea, fără să te las.

în timp ce se uitau unul la altul, Lynne simţi ameninţarea lacrimilor şi-şi muşcă buza în faţa tandreţei aproape intolerabile din vocea lui când rostea cuvintele. îşi smulse obrazul din mâinile lui care-i cuprinseseră faţa şi merse neliniştită spre fereastră.

- Lynne? se auzi vocea lu. Vrei să-ţi arăt casa?

întinse mâna spre ea, dar ea continuă să-şi ţină poşeta cu putere.

- Dacă vrei, da.

în timp ce urcau scările, el spuse:

- Vino mai întâi să-mi vezi domeniul. Mi-e teamă că nu este un model de ordine.

Intrară în camera lui şi Lynne avu sentimentul ciudat de a intra într-o parte din Chris. Peste tot erau cărţi, cărţi de muzică, de limba engleză, hârtii legate de munca lui, partituri de muzică - împrăştiate pe rafturi, masă şi scaune. Apoi văzu la loc de cinste, pe noptiera lui, o fotografie profesională a lui Chris aşezat la un mare pian, cu Angela într-o rochie de seară, sprijinindu-se graţios de el.

-A fost luată cu ani în urmă. Acum suntem ceva mai bătrâni. Uneori o acompaniam. Am studiat la aceeaşi academie de muzică.

Oriunde mergea, Lynne se simţea bântuită de această femeie care părea că joacă un rol major în viaţa în gândurile lui Chris.

Ajunseră în camera confortabil mobilată a musafirilor şi ea comenta frumoasa vedere de la geam, cu ţinutul mlăştinos în depărtare, când auziră o maşină scârţâind pe alee.

- Este Angela. A venit, în cele din urmă!

Crhis coborî scările din câţiva paşi, lăsând-o pe Lynne tristă şi părăsită pe palier.

Capitolul 8

- Lynne, coboară s-o cunoşti pe Angela! spuse Chris peste umăr, în timp ce deschidea larg uşa de la intrare şi ieşea.

Când Lynne coborî încet scările, îl auzi spunând:

-Angela, în sfârşit! Am făcut pe dracu’n patru să dau de tine. Ce faci, draga mea?

îi cuprinse mijlocul şi o sărută pe obraz, iar ea îşi ridică mâinile şi i le puse pe umeri.

- Chris, dragule!

Un zâmbet fermecător juca pe buzele ei când îl privi în faţă. Lynne văzu că părul ei era ca aurul, încadrându-i faţa şi căzând într-o cascadă de soare în jurul gâtului alb. Părea încă şi mai frumoasă, acum mai matură, decât în fotografiile din adolescenţă. Ochii îi sclipeau la întâmpinarea călduroasă a lui Chris.

- Mulţumesc pentru scrisoarea ta, dragule, spuse ea. Trebuie să vorbim foarte curând.

- Cunoaşte-o pe Lynne, spuse Chris conducând-o pe Angela în hol, luând mâna lui Lynne şi punând-o în cea a Angelei. Ea este Angela, Lynne. Nu crezi că-şi merită numele?

- Deci ea este Lynne, spuse Angela privind-o gânditoare. Nu da atenţie acestei exagerări, Lynne. Deci, te cunosc, în sfârşit. Am auzit de tine, să ştii, într-un fel sau altul.

„Este atât de drăguţă“ se gândi Lynne când o salută, atât de fermecătoare şi plină de viaţă. Cum aş putea să n-o plac, chiar dacă îmi ia fericirea vieţii

mele“.

în acest moment, ieşi doamna York din bucătărie şi Angela o îmbrăţişă cu afecţiune. Schimbară saluturi pline de căldură şi când toţi merseră încet în salon, Angela se întoarse spre Chris.

- Dragă, pot să-ţi cer o favoare? Imediat după cină, mergi cu mine să te uiţi la un pian care este de vânzare şi o interesează pe sora lui Francis?... Se întoarse către Lynne. Francis Boulton este impresarul meu - are grijă de toate afacerile mele. Ti-am spus, Chris, cât de mult îşi doreşte Marianne un pian pentru noua ei casă. Acesta pare atât de bun încât ar fi păcat să-l lăsăm să ne scape. Vrei să fii un scump şi să tratezi tu cu cel care vinde? îi zâmbi ea, punându-i mâna pe braţ. Am aflat de el azi după- amiază şi am stabilit o întâlnire pentru a vedea pianul în această seară. Este la o mare reşedinţă situată la opt mile de aici.

Chris îşi puse mâna peste a ei şi se uită indulgent la ea.

- Stii că n-aş putea rezista unei astfel de cereri, nu? spuse el, apoi se uită la Lynne... Te-ar deranja dacă te-aş părăsi imediat după cină, pentru scurt timp? Mă voi întoarce apoi să te duc înapoi la conferinţă. Discuţiile voastre nu încep până la opt şi treizeci, aşa-i?

Bineînţeles că Lynne nu putea obiecta.

- Te rog să te duci, spuse ea. Nu-ţi face griji în privinţa mea.

Flecăriră o vreme până când doamna York îi invită

să ia loc la
masa din sufragerie. Masa lungă din lemn natural era aranjată cu
porţelanuri fine, tacâmuri lucitoare, lumânări şi pahare de cristal scânteietor. Totul avea un aspect de opulenţă.

Lynne se întrebă dacă Chris şi părinţii lui au trăit întotdeauna în acest stil elegant şi foarte ceremonios. Dacă aşa voia el să fie ţinută casa lui, atunci Angela era foarte potrivită pentru el.

„Noi suntem atât de neceremonioşi, acasă“, se gândi Lynne, „încât nu văd cum s-ar potrivi el cu noi“. Dar ştia că el nu va vedea niciodată căsuţa din suburbia Kentului şi alungă acest gând.

Doamna York se întoarse spre Lynne.

- Deci, eşti profesoară, draga mea. îţi place să predai?

- Iubesc asta, doamnă York. Este ceva ce am vrut întotdeauna să fac, chiar de mic copil.

- Nu-i neobişnuit ca de la o vârstă atât de fragedă să fii în stare să-ţi decizi viitoarea ocupaţie cu atâta siguranţă? Cred că este ceea ce se numeşte „a avea o vocaţie“, nu-i aşa?

Lynne era conştientă că Chris asculta atent.

- într-un sens, presupun că este. Când aveam şase ani, aveam o „şcoală“ a mea. îmi puneam păpuşile în semicerc şi cu o tablă şi o cretă le „învăţam“ ce învăţasem eu la şcoală.

- Aşadar ai început de tânără, spuse Chris privind-o gânditor, în timp ce se lăsase pe spate în scaun. Nu

este de mirare că eşti
o profesoară înnăscută.

Lynne îşi ridică brusc faţa şi-l privi cu ochi mari.

- O profesoară înnăscută? *Tu* spui asta, în ciuda a tot ce s-a întâmplat? Cred că glumeşti!

Doamna York şi Angela îi observau cu interes, încât Lynne se înroşi şi privi în altă parte. Această conversaţie trebuia să se oprească, hotărî ea, înainte de a se dezvălui prea multe. Doamna York, simţind tulburarea, veni în ajutorul lor.

- Asta îmi aminteşte de Chris, pentru că şi el a pornit de mic. A început pianul când avea şapte ani. La doisprezece - aşa-i Chris? - cânta la concertele de şcoală şi la festivalurile zonale, iar la optsprezece era solist la un număr de binecunoscute orchestre. După ani, nu s-a mai uitat în urmă. A câştigat cupe, trofee, premii. Apoi a renunţat.

- Si dacă te uiţi după trofeele mele, şopti el glumeţ lui Lynne, nu le mai găseşti. Sunt încuiate în dulap. Si de ce? Se uită pieziş la mama lui, fiindcă nimeni nu vrea să le şteargă de praf.

Râseră cu toţii şi doamna York negă că ar fi adevărat.

- De ce ai renunţat, Chris?

- De ce, Lynne? îşi privi paharul. Am considerat că era o treabă prea riscantă pentru un bărbat, că într-o zi voi vrea o nevastă şi un cămin, asta presupunând un mediu stabil, fără nesiguranţa care derivă din viaţa unui muzician profesionist. Mi-am luat diploma în limba engleză, studiind în paralel - ceea ce a însemna oarecare efort pentru mine - şi am devenit

profesor de engleză la o şcoală secundară pentru câţiva ani. Apoi am întâlnit oportunitatea de a mă alătura inspectoratului şcolar. Nu mă întreba de ce am ales asta. Pur şi simplu am vrut.

- Si acum, remarcă Angela, vezi ce pierdere a suferit lumea muzicală. L-ai auzit cântând?

Ea încuviinţă din cap şi spuse:

- A fost minunat.

Auzi o uşoară mişcare de la persoana în chesitune, dar nu îndrăzni să privească în direcţia lui.

Angela era încântată.

- Uite, Chris! Ai un fan la uşă. Vrei autograful lui, Lynne? Sau mai bine o fotografie semnată?

Zâmbind larg, Chris se legăna pe scaun, cu mâinile în buzunare.

- Ei bine, spuse el cu subînţeles, va trebui să văd ce pot face în acest sens, nu-i aşa, Lynne?

Ochii lor se întâlniră. Lynne deveni confuză la privirea lui enigmatică şi fu prima care se uită în altă parte.

Angela îşi consultă ceasul.

- Crezi, Chris, că am putea...

- Desigur, Angela, spuse el îndepărtându-şi scaunul. Mamă, ne scuzi pe amândoi? Lynne, îi luă el mâna pentru o clipă, nu va dura mult şi mă întorc să te iau.

- Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, domnişoară Castella.

Angela îi luă mâna şi se încruntă uşor:

- Spune-mi Angela, te rog. Nu trebuie să fii aşa de formală. S-ar putea să ne mai întâlnim într-o zi. De

fapt, sunt sigură de asta... Se îndreptă spre uşă. Hai, dragă Chris.

Când doamna York ieşi să-i conducă, Lynne stătu la fereastra sufrageriei şi-i urmări cum râdeau unul spre altul când plecară, Angela înainte cu limuzina ei neagră şi Chris după ea cu maşina sa roşie.

*
* *

Doamna York, se întoarse radioasă în sufragerie şi Lynne se chinui să-şi compună cel mai curajos zâmbet, pentru a-şi ascunde nefericirea de mama lui Chris.

- Doamnă York, pot să vă ajut să strângeţi masa şi să spăl vasele?

- Nu, draga mea, nu-i nevoie. Menajera mea este aici pentru asta. N-ai vrea să vezi grădina? în această perioadă a anului este foarte frumoasă.

Ieşiră afară prin uşile de sticlă şi mirosul florilor era îmbătător. Grădina era mare. Existau pomi fructiferi şi arbuşti, o parte cultivată doar cu trandafiri, un mic bazin cu peşte având în mijloc statuia unui băieţel. în colţul îndepărtat al grădinii, acoperit de casă, se afla o zonă întinsă destinată legumelor. Mai în spate, Lynne zări o seră plină de plante.

- Doar nu crezi că eu sunt grădinarul familiei? Este hobby-ul soţului meu - este atât de stresat cu munca lui încât îi trebuie o relaxare - şi avem un om care face treaba mai grea. Când soţul meu este plecat, cum este acum în America de Sud să-şi reprezinte firma, eu preiau conducerea. Dar rolul meu este doar

secundar, dar destul de important în felul său.

Lynne îi spuse că în familia ei mama sa era grădinarul, deşi uneori îi dădea şi ea o mână de ajutor în vacanţele şcolare, tunzând iarba poate, sau răsădind bulbi, ori tăind trandafirii de uscături.

- Tatăl meu este de obicei foarte ocupat ca să-şi piardă timpul. Si el este profesor.

Doamna York păru foarte interesată.

-Atunci, tu l-ai urmat.

- Poate, deşi materia lui este foarte diferită de a mea. Predă matematica, o materie la care sunt tufă de Veneţia.

Soneria telefonului sparse pacea şi liniştea, iar doamna York se grăbi să răspundă. Lynne o auzea ce vorbeşte.

- Nu poţi s-o duci înapoi? De ce? Lynne se încordă. înţeleg, continuă doamna York. O să-i spun. Da, este în grădină. Este bun pianul? Da? Atunci a meritat deplasarea. Transmite-i Angelei toată dragostea mea. Spune-i că voi fi încântată s-o văd oricând vine să se odihnească între turnee. Da, nu te îngrijora, o să-i spun lui Lynne că-ţi pare rău. O duc eu înapoi.

Lynne fu copleşită de un val de disperare, dar se strădui să-şi revină când doamna York se întoarse în grădină.

- A sunat Chris să spună că îl va întârzia foarte mult cumpărarea pianului. Au de gând să-l achiziţioneze şi să-l ducă la Angela acasă. Mi-a cerut să te duc eu înapoi, ceea ce mă încântă.

Lynne se ridică.

- Vă rog să nu vă deranjaţi, doamnă York. Nu trece un autobuz pe aici?

- Draga mea, dar am maşina mea şi nu m-ar deranja deloc. Să-mi spui doar când vrei să pleci.

Lynne se uită la ceas.

- V-ar conveni să plecăm acum? S-ar putea să-mi fac câteva notiţe înainte de a începe discuţiile şi poate o să-mi aduc şi eu o contribuţie mai inteligentă.

- Nu-i nici o problemă, draga mea. Mă duc să scot maşina din garaj.

Când maşina o luă pe şosea, doamna York rosti:

- Cred că mă ierţi pentru ce am de gând să-ţi spun, dar cred că trebuie spus. Poate că m-am înşelat, dar când ai venit cu Chris în această după-amiază, păreai atât de fericită încât am început să mă simt îngrijorată. Nu ştiu ce ţi-a spus fiul meu, dar el şi Angela se căsătoresc în curând.

- Nu, nu mi-a spus, îngăimă Lynne.

- Urât din partea lui. Sunt logodiţi de un număr de ani, în secret bineînţeles, din cauza carierei Angelei.

încetini, se uită în oglinda retrovizoare şi schimbă viteza pentru a face la stânga.

- Chris i-a cerut să se mărite cu el acum câţiva ani, dar Angela voia să rămână liberă până îşi consolidează cariera. Acum a ajuns în vârf, şi nu mai este nevoie să mai aştepte. De fapt, în timp ce Chris a stat acasă în aceste zile, a discutat cu mine posibilitatea de a se însura în viitorul apropiat. Aranjamentele finale nu pot fi făcute, bineînţeles,

până când tatăl lui nu se întoarce din America de Sud.

îi aruncă lui Lynne o privie fugară, dar văzu doar o mască pe care nu se putea citi nici o emoţie.

- Sper că înţelegi ce vreau să-ţi spun, Lynne şi că nu te-ai supărat. Cred că este foarte important să ştii cum stau lucrurile.

- Doamnă York, nu este nevoie să vă faceţi griji cu mine, în ceea ce-l priveşte pe Chris. între noi nu este decât o prietenie pur şi simplu, zise Lynne minunându-se cum putea spune astfel de neadevăruri fără să clipească. Stiam de la început că o iubeşte pe Angela şi nu m-am îndoit un singur moment de acest lucru.

Lynne spera cu disperare să-şi păstreze controlul pentru restul călătoriei.

- De fapt, şi eu sunt logodită cu unul dintre profesorii de la şcoală. Intenţionăm să ne căsătorim în curând.

- Atunci n-am de ce mă îngrijora. Sunt aşa de bucuroasă că mi-ai spus, draga mea. Eşti o tânără foarte inteligentă şi sensibilă şi dacă fiul meu n-ar fi întâlnit-o pe Angela întâi, aş fi sperat ca el să fi întâlnit şi să se fi îndrăgostit de o fată ca tine.

Niciodată nu ştiu Lynne cum îşi înfrânsese lacrimile. îi mulţumi doamnei York pentru călătorie, îi spuse cât de plăcută fusese seara în compania ei şi-şi luară rămas-bun.

Chiar după întoarcerea la Dalas Hall, Lynne nu-şi

putu permite luxul de a plânge. John Holwick se plimba la intrare, aşteptând-o, şi ea trebui să-şi înghită lacrimile şi să-l salute cu un zâmbet.

-A fost o după-amiază plăcută? întrebă el, un pic mai distant în comportament decât înainte.

în timp ce mergeau împreună spre sala comună, nefericirea lui Lynne se transformă în furie când îşi aminti atitudinea condescendentă a lui Chris faţă de John mai devreme în acea zi. Furia continuă s-o ţină şi în următoarele două zile.

Marţi dimineaţă era hotărâtă să-l evite pe Chris cu orice preţ. Se interesase deja de orele trenurilor spre Londra şi descoperi un tren rapid, imediat după prânz. Se decise să plece când toţi erau la masa de prânz. Va închiria un taxi în timp ce Chris lua masa şi când el o va aştepta după aceea la intrare, va aştepta în zadar. La acea vreme, va fi în drum spre Londra şi apoi spre casa ei din Kent.

îi părea bine că nu-i spusese niciodată adresa ei de acasă. Nu va fi în stare să dea de ea, pentru că foarte puţini oameni o ştiau, în afară de Ken. Si când se va întoarce la locuinţa ei închiriată, Chris va fi deja logodit oficial şi nu se vor mai întâlni niciodată.

în seara de luni îi scrise un bilet scurt pe care i-l dădu secretarei să-l înmâneze domnului York la plecare.

„Chris, scria ea, n-ar fi de nici un folos să continue mai departe prietenia noastră, şi ar fi cu mult mai bine dacă nu ne-am întâlni. Am hotărât să mă întorc singură cu trenul şi la ora când vei primi aceste

rânduri voi fi în tren. Mulţumesc pentru prietenia ta, Chris. Te căsătoreşti cu Angela ta. Probabil, eu mă voi mărita cu Ken. Vă doresc toată fericirea - Lynne. P.S. Fii drăguţ şi trimite-mi prin poştă hainele pe care le-am uitat în maşina ta. Scuză-mă pentru asta.“

Spera ca lacrimile care-i curseseră pe hârtie să se usuce fără să mâzgălească literele.

Marţi dimineaţă, după micul dejun, îşi făcu repede bagajul şi-l ascunse sub scara de la secretariat, sperând că va sta în siguranţă acolo până se va termina sesiunea finală a conferinţei. Se întoarse în camera ei, încuie uşa după ea şi tocmai cobora scările când auzi voci în foaier.

Chris stătea cu un grup de oameni, cu mâinile în buzunare şi părea relaxat şi fericit. Cumva, el trebuie să fi simţit că ea era acolo. Se uită în sus, îşi ridică mâna a salut şi se îndepărtă de ceilalţi îndreptându-se spre scări.

Ea se răsuci şi o luă la fugă înapoi ca un copil care fusese prins la borcanul cu dulceaţă. Alergă spre camera ei, bucuroasă că încă avea cheia în mână. Se aruncă pe pat, cu respiraţia întretăiată, nu numai din cauza fugii, ci şi din cauza efectului devastator pe care el îl avea asupra bătăilor inimii ei.

N-avea de făcut decât să aştepte să înceapă conferinţa şi apoi să se furişeze şi să se alăture celorlalţi în hol.

Asta şi făcu. Se aşeză pe un loc lângă John Holwick, în timp ce preşedintele îl prezentă pe primul

vorbitor. John îi zâmbi, cercetând-o ca întârziere. Apoi arătă spre tribună.

- Nu este prietenul tău?

Ea încuviinţă din cap.

Dacă îi remarcase sau nu Chris întârzierea, ea nu ştiu niciodată, fiindcă îşi ţinu tot timpul ochii plecaţi fixaţi asupra foii albe din caietul său. Primul vorbitor era destul de interesant pentru a lua câteva notiţe, dar majoritatea lucrurilor le mai spusese şi înainte. Când în cele din urmă acesta se aşeză, în aplauze, Lynne se uită repede către tribună. în acel moment, Chris se uită la ea şi înainte ca Lynne să-şi plece din nou privirea, prinse o expresie nedumerită, întrebătoare în ochii lui, care o făcu să i se strângă inima.

Apoi, preşedintele îl prezentă pe el, ca ultimul vorbitor al conferinţei, iar Chris se ridică şi începu să vorbească. în timp ce-l urmărea, toată hotărârea ei de a-l urî se evaporă, şi se trezi plină de mândrie faţă de felul în care domina audienţa şi interesul pe care-l trezea la cei care-l ascultau.

Dintr-o dată, cuvintele lui începură să i se înregistreze în conştiinţă. Nu-i venea să-şi creadă urechilor, îi privi faţa de parcă ar fi vrut să-i citească de pe buze cuvintele cu proprii ei ochi, să se asigure că nu se înşela în privinţa mesajului pe care-l transmitea.

Tot ce spunea acum era în sprijinul ei - ideile ei, eforturile de a promova noua gândire printre

profesorii de engleză, chiar apelul pentru o atitudine mai tolerantă pentru acei tineri profesori care puneau aceste idei noi în practică împotriva rutinei vechi. El dădu ca exemplu suspiciunile părinţilor şi profesorilor în vârstă, intoleranţa acelor profesori care deşi nu erau bătrâni, găseau că le este greu să se adapteze noilor metode
- tot ceea ce spusese ea şi despre care crezuse că le consideră nişte prostii tinereşti - totul era acolo. Expunerea lui era intitulată „Aduceţi engleza la viaţă“ şi el reuşise cu certitudine să anime conferinţa.

Ca membru al „Inspectoratului Scolar al Maiestăţii Sale“, spusese el, observase întregul subiect din punct de vedere al unui observator şi nu al unui arbitru judecător. La această remarcă, sala izbucnise în râs. Le vorbi despre principiile pe care, după părerea lui, ar trebui să se bazeze predarea limbii engleze. Acestea presupuneau o rupere completă de metodele vechi, ortodoxe, care rămăseseră în urmă faţă de gândirea educaţiei moderne.

Chris îşi puse notiţele pe masa din faţă şi se uită în jur.

- Fără îndoială, mulţi dintre dumneavoastră, ca profesori, vă întrebaţi acum ce fel de rol aş desemna profesorului într-o astfel de formă de instrucţie. Să zicem... un fel de robot, cu unele informaţii programate în cap, cu o bucată de cretă în mână, cu voce tare şi cu iniţiativă puţină sau deloc. Folosind metodele moderne, profesorii trebuie să înlăture

vechea rutină, acţionând ca transmiţători de informaţii, şi să preia rolul de sfătuitori, ghizi şi observatori. Ei vor trebui să trezească interes, să impună standarde înalte şi să-şi folosească imaginaţia în sugestii constructive şi pozitive. Profesorii vor trebui, mai mult ca orice, să insufle în ceilalţi fermitatea de a schimba rutina veche şi a accepta fără suspiciune noile idei. Predarea englezei trebuie regândită. Trebuie smulsă din ghearele trecutului şi modernizată în raport cu acest timp al strălucirii tehnologice, al acestei ere a aventurii în spaţiul cosmic, conchise el.

Se aşeză în mijlocul aplauzelor prelungite. Unii dintre cei mai tineri profesori ovaţionară, încântaţi că până la urmă cineva făcând parte din autoritate, ridicase vocea să vorbească pentru ei şi care dovedise deschis că era de partea lor.

Lynne aplaudă cu ceilalţi şi văzu ochii lui căutând-o. îi întoarse zâmbetul. „Acesta trebuie să fie felul meu, singurul meu fel de a-i spune mulţumesc, pentru minunatul raport“, îşi spuse ea.

Când aplauzele încetară, preşedintele închise oficial conferinţa, spunând că spera că fusese una plăcută, şi toţi beneficiaseră de câte ceva în aceste zile.

Lynne ieşi din sala de conferinţe cu ceilalţi. îi spuse lui John, care o urma, că va pleca imediat pentru a prinde trenul. El era foarte dezamăgit că nu va mai mânca împreună cu ea.

- îmi dai adresa ta, Lynne? într-o zi, poate ne vom

întâlni din nou, cine ştie? Deşi mă aştept să te măriţi în curând. Este evident că logodnicul tău are aceeaşi părere cu tine în privinţa predării.

Ironia acestei ultime constatări o lovi pe Lynne cu atâta forţă încât se simţi puţin isterică. Că ideile lui Chris ar putea fi identificate cu ale ei era destul de paradoxal, dar să-l audă numit logodnicul ei o făcea să vrea să izbucnească într-un râs lipsit de veselie. Dacă i-ar fi putut spune lui Chris gluma, ar fi fost la fel de amuzat de asta aşa cum fusese când îl pusese pe John Holwick în acea situaţie dificilă.

- Oh, nu ştiu. Dar sigur că-ţi voi da adresa.

Scrise adresa locuinţei sale închiriate pe dosul programului de conferinţă, îi strânse mâna lui John şi o zbughi spre secretariat. Stia că taxiul o aşteaptă şi înainte de asta trebuia să lase cheile de la cameră şi biletul care trebuia înmânat lui Chris. Apoi, îşi luă valiza din locul în care o ascunsese şi se uită repede în jur, să se asigure că el nu se afla pe acolo. Cu inima bătându-i nebuneşte, coborî treptele de la intrare, spuse taximetristului destinaţia şi se aruncă pe locul din spate. Pleca, în sfârşit.

*
* *

Stând nemişcată în trenul care alerga spre sud, Lynne fu cuprinsă de un val de neputinţă gândindu-se la evenimentele ultimelor două zile. „Nu pleca, iubita mea, fără să-mi ceri să te las“. Cuvintele îi răsunau în minte şi ochii i se umplură de lacrimi. Nu făcuse ea chiar asta?

Prin minte i se încurcau tot felul de gânduri. De ce Chris nu-i spusese sincer despre logodna lui cu

Angela? De ce se eschiva constant de la întrebare când i se punea? De ce negase că inelul de pe inelarul lui nu avea nici o semnificaţie? Stătea privind fără să vadă prin fereastra vagonului. Pasagerii veneau şi plecau, staţiile treceau una câte una, dar ea nu înregistra nimic.

Acum, el trebuie să fi terminat masa de prânz şi probabil aştepta sosirea ei în holul de la intrare. Care va fi reacţia lui când va vedea că nu apare? Supărare, iritare sau poate uşurare că nu va trebui să înfrunte compania ei atâtea ore şi atâtea mile din nou.

îşi dădu seama fără interes că, sărind peste masa de prânz şi uitând să-şi ia ceva de mâncare cu ea, o apucase o foame teribilă. Găsi o jumătate de baton de ciocolată într-un colţ al valizei. Era tot ce dorea şi decise că efortul de a se duce la vagonul restaurant nu merita. Epuizată cum era din cauza nefericirii, căzu într-un somn agitat din care nu se trezi decât atunci când trenul ajunse în suburbiile Londrei.

Se duse la toaletă să-şi înlăture inerţia stropindu-şi faţa cu apă rece. îşi refăcu machiajul, se pieptănă şi, simţindu-se un pic mai uşurată, se întoarse la locul ei. în doar câteva minute cobora pe peron şi, găsind o cabină de telefon goală, se hotărî să-i sune pe părinţii ei şi să-i avertizeze de sosirea ei neaşteptată. Traversă oraşul cu metroul, ajungând la staţia terminală pentru etapa finală a călătoriei acasă, mult mai devreme decât se aşteptase.

Obosită peste limită, intră în casa părinţilor şi se prăbuşi pe umărul mamei ei.

- Arăţi terminată, draga mea, comentă mama ei

când văzu lacrimile de epuizare de pe obrajii fiicei sale. Ar trebui să arăţi mai bine, nu mai rău, după câteva zile de vacanţă. Hai, şterge-ţi faţa şi povesteşte-mi totul.

Tatăl ei apăru la balustrada scărilor şi strigă:

- Bună, dragă. îmi fac temele în birou ca de obicei. Ai avut o conferinţă bună?

Lynne îşi suflă nasul şi-şi şterse ochii.

- Da, mulţumesc. Conferinţa a fost interesantă, dar nu s-a ridicat la nivelul aşteptărilor mele.

Se întoarse să-şi agaţe haina, sperând ca tatăl ei să nu observe că este plânsă.

- Mi-aş dori să nu fi arătat aşa de dărâmată, insistă mama ei. Ce s-a întâmplat?

Lynne simţi că trebuia să scape de privirea maternă cercetătoare.

- Aş vrea o ceaşcă de ceai, mămico, îi spuse ea urcând scările. îmi voi despacheta lucrurile până faci ceaiul.

- Sigur, dragă. Ti-l aduc sus.

Tatăl ei o prinse pe palier şi o chestionă mai îndeaproape despre discuţiile de la conferinţă. Era chiar bucuroasă de ocazia de a discuta despre ceva absolut neutru. într-un fel, asta o ajută să-şi recapete echilibrul.

Stătea pe pat, umblând printre lucruri, când veni mama ei. Aceasta puse ceaşca de ceai pe noptieră, îşi trase un scaun şi spuse:

- Acum, hai să vorbim, scumpo.

Lynne ridică o faţă palidă şi nefericită şi zâmbi

slab:

- Presupun că nu pot ascunde nimic de tine.

- Nu, când este ceva în neregulă. Spune-mi, draga mea.

încet şi ezitând, povestea începu să se depene, nu chiar în
întregime, ci doar ce putea fi spus. Era ca un puzzle din care lipseau piesele principale. Mama ei rămase perplexă după cele auzite, dar cum vocea lui Lynne era lipsită de speranţă, doamna Hewlett nu o presă pentru mai multe detalii. Singurul lucru pe care-l putea face era să-şi exprime simpatia şi speranţa că toate vor fi în regulă până la sfârşit. Lynne scutură din cap la acestea. în ceea ce o privea pe ea, sfârşitul poveştii venise şi se dusese. Capitolul era închis.

Simţindu-se mai bine că-şi descărcase nefericirea pe umerii mamei ei, îşi veni în fire şi anunţă că murea de foame, o constatare care o bucură pe mama ei şi-i potoli oarecum temerile.

- Nu te necăji, micuţa mea. în timp, îl vei uita complet pe acest bărbat, indiferent cine ar fi, şi cu trecerea anilor te vei întreba cum de l-ai putut iubi vreodată. Decepţionându-te atât de tare, merită s-o piardă pe drăgălaşa noastră fiică.

Lynne scutură din cap şi zâmbi de această mostră de subiectivitate părintească. în acea noapte, dormi mai bine decât în ultimul timp. îl visă pe Chris, dar era de aşteptat, fiindcă rana era prea proaspătă. Câteva zile încă şi se va ajunge la o parţială vindecare. Cicatricea va rămâne, bineînţeles, toată

viaţa ei. Dar rana se va vindeca o dată cu trecerea timpului.

Capitolul 9

Timpul, totuşi, se dovedi a fi un vindecător slab şi nu-i aduse liniştea dorită. în apropiere de weekend, pe lângă nefericirea adâncă, începu să simtă şi un dor disperat de bărbatul pe care încerca din toate puterile să-l uite. Durerea gândului că nu-l va mai vedea niciodată şi chiar dacă l-ar vedea între ei n-ar putea fi nimic, îi consuma toată fiinţa.

Neliniştea şi moartea din suflet căutară confort în cultivarea plantelor. Când lucra în grădiniţa aparţinând casei lor modeste, simţea o uşurare a durerii de care fusese cuprinsă când îi spusese la revedere lui Chris în casa mamei lui.

Era sâmbătă după-amiază şi se apropia ora ceaiului. Era îngenuncheată pe pajiştea din faţă privind stratul de flori şi se hotărâse s-o strige pe mama sa s-o întrebe dacă vrea să pună masa pentru ceai. Purta pantalonii ei roşii şi un pulover asortat, deşi credea că este păcat să-i poarte la grădinarit. Ceilalţi pantaloni, bineînţeles, nu ajunseseră la ea. Fără îndoială că pachetul cu haine pe care-l lăsase în maşina lui Chris o aştepta la camera ei din Mildenhead.

Se aşeză pe călcâie, comparând zona pe care o plivise, cu restul stratului de flori plin de buruieni. Undeva în apropiere o maşină încetini şi opri. Lynne oftă satisfăcută de treaba pe care o făcuse în acea după-amiază. îşi scoase mănuşile de grădinărit şi când făcu acest lucru auzi paşi pe poteca ce ducea către uşa din faţă. Nu se întoarse să vadă cine era

fiindcă ştia că mama ei aştepta un vizitator.

Apoi paşii încetară şi auzi un fâşâit de iarbă, ca şi cum se apropia cineva. în timp ce asculta, nervii i se încordară şi i se opri respiraţia. îşi spuse că era o altă iluzie şi că se păcălea singură crezând că imposibilul se putea întâmpla şi că el îi va descoperi cumva adresa şi va veni la ea.

Un bărbat stătea lângă ea şi când ochii ei ajunseră la faţa lui, fu cuprinsă de un adevărat şoc. Ar fi căzut dacă braţe puternice nu ar fi susţinut-o. Se ridică şi se uită la el.

- Chris, abia şopti ea.

Apoi fu copleşită de bucurie că până la urmă venise, că nu era un vis şi el se afla în carne şi oase lângă ea.

- Lynne? îmi pare rău că ţi-am produs un astfel de şoc.

Ochii lui rămaseră aţintiţi asupra feţei ei, ca şi cum ar fi vrut
să-i memoreze fiecare trăsătură. Apoi interveni realitatea. Ea îşi ascunse vulnerabilitatea sub o platoşă de indiferenţă. El nu putea fi al ei şi nu trebuia să uite asta niciodată. Se strădui să vorbească de parcă nu-i păsa de nimic.

- Cum naiba ai găsit adresa mea?

- Prin metode întortocheate, vorbi el ca un străin. Firesc, am început cu proprietăreasa ta. Mi-a spus că o avea pe undeva, dar după ce a tot căutat a hotărât că probabil a aruncat-o. Stia că locuieşti în Kent, într-un loc care începea cu „S“ şi a sugerat Sevenoaks

sau Swanley, ori Shorenam. Apoi i-am telefonat lui Mary, dar proprietăreasa ei mi-a spus că este plecată. Mi-a dat o veste surprinzătoare. Ai ştiut că Mary este în luna de miere?

- Luna de miere? se minună Lynne, părăsindu-şi indiferenţa. Deci este măritată acum? Habar n-aveam. Acum îmi poţi spune numele soţului său?

- Pot. Trebuie să-l fi întâlnit - este director la o şcoală nouă chiar lângă Mildenhead. Un tip plăcut, numit Tom Farrow, văduv. Este bun la slujba lui. Eram în birou într-o zi după şcoală, când Mary a cerut să-l vadă. Aşa am aflat povestea lor.

Lynne îşi aminti că în seara festivalului şcolar de muzică o văzuse pe Mary vorbind cu un bărbat înalt, cu părul sur, în fundul holului.

- Cred că l-am văzut fără să ştiu cine este. îmi pare bine că lucrurile au luat o întorsătură bună pentru ea.

- Sunt absolut de acord. Este o persoană foarte drăguţă şi-şi merită fericirea. Revenind la subiect, nereuşind să obţin nici o informaţie de acolo, am devenit disperat până când mi-a venit o idee excelentă. L-am contactat pe prietenul tău ziarist, Tony Arnold. Mi-a fost de mare ajutor şi mi-a spus că deşi nu-ţi cunoaşte adresa, are un prieten la un ziar local pe undeva în Kent, şi acesta l-ar putea ajuta. Mi-a cerut să-l las două zile şi în cele din urmă mi-a dat adresele a şase posibili Hewlett şi slavă Domnului, Shoreham s-a dovedit a fi corect.

Expresia lui se schimbă subtil.

- Mulţumesc, Lynne, că porţi această

îmbrăcăminte. Străluceşte ca un far. După ce am fost respins de trei din cei şase Hewlett, imaginează-ţi plăcerea mea văzând această atrăgătoare pată de culoare în grădina casei spre care mă îndreptam, zâmbi el în felul cunoscut şi inima ei o luă din loc.

Dar acum, Lynne îşi dădu seama că mama ei stătea la uşa din faţă, privindu-l cu interes pe neaşteptatul vizitator.

- Trebuie să intri, Chris, îl invită ea şi traversară pajiştea. Dânsa este mama mea. Mamă, el este Chris York.

Chris cunoscu o femeie slăbuţă, cu păr cărunt şi ochi inteligenţi şi mai văzu de asemenea că este mai tânără decât mama lui cu câţiva ani. Ea se uita la el fără a-i veni să creadă.

- *Dumneata* eşti domnul York? Ei bine, domnule York eşti cu douăzeci de ani mai tânăr decât m-a lăsat să cred fiica mea.

Lynne şi Chris se uitară unul la altul, apoi izbucniră în râs.

- Nu ţi-am spus nimic de soiul ăsta, mamă. Trebuie să fi fost imaginaţia ta care ţi-o fi spus asta.

- Draga mea fiică, ceea ce nu mi-ai spus este important. Totuşi, trebuie să intraţi, domnule York. Fiica mea vă aştepta?

Din nou schimbară priviri între ei.

- Nu, spuse Chris.

- Trebuie să luaţi ceaiul cu noi. Vă rog să poftiţi în salon. Cheamă-l pe tatăl tău, Lynne. în timp ce tu şi cu mine o să pregătim ceaiul, el trebuie să se

întreţină cu domnul York.

- Numele meu este Chris, doamnă Hewlett.

- Foarte bine, Chris, dacă doreşti. Acum cunoaşte-l pe soţul meu. Norman, n-o că crezi, dar acesta este Chris York.

Domnul Hewlett îşi dădu capul pe spate, surprins şi amuzat.

- Nu semeni cu el, comentă el şi râseră cu toţii.

Tatăl lui Lynne se duse la fereastră.

- Este maşina dumitale, domnule York... ăă... Chris, Roverul roşu din drum? Aşa este? Norocos tip!

- Este o maşină care se conduce foarte bine, îi spuse Lynne.

- Aşadar, ai condus-o? se uită el spre Chris. Drăguţ din partea dumitale că ai avut încredere s-o conducă ea.

Vocea lui Chris se înăspri aproape imperceptibil.

- Da? Dar la acea vreme aveam încredere în ea.

Ea se uită la faţa lui şi văzu că ochii deveniseră duri, iar gura
i se transformase într-o linie. Lynne se înfioră, sperând ca tatăl ei să nu observe că atmosfera se răcise.

Bineînţeles că el nu observă.

- Bine, spuse domnul Hewlett, hai să-ţi muţi maşina. Deoarece eu şi soţia mea ieşim în această seară, o să-mi scot maşina din garaj şi o s-o parchez pe trotuar. Dumneata poţi intra cu ea pe alee.

Chris se opri un pic înainte de a-l urma pe tatăl ei. O strigă pe Lynne înapoi, tocmai când aceasta se

ducea cu mama ei spre bucătărie.

- Ti-am adus hainele cu mine, Lynne, o informă el, apoi coborî vocea şi observă că ochii lui erau ironici. M-am jucat cu ideea de a-ţi păstra hainele ca o amintire a unui interludiu romantic, dar m-am răzgândit. Există unele amintiri, eşti de acord, care este mai bine să fie uitate, în lumina evenimentelor de după?

înainte de a-i putea cere o explicaţie asupra celor spuse, el plecase. Ochii i se umplură de lacrimi, nedumerită de dorinţa lui bruscă de a o răni. Ce făcuse de devenise atât de brutal? în fond, o avea pe Angela lui, dar ea, Lynne, n-avea pe nimeni. încet, intră în bucătărie să-şi ajute mama. După un moment de ezitare, doamna Hewlett o întrebă direct:

- El este tânărul care este cauza suferinţei tale?

Lynne dădu din cap, fără a ridica ochii de pe pâinea pe care o ungea cu unt.

- Ce a fost în neregulă?

- Ti-am spus, mamă, este logodit cu altcineva. Cu o femeie numită Angela Castella.

- Da? se minună doamna Hewlett. Dar nu te referi la faimoasa cântăreaţă?

- Ba da. Se cunosc de ani de zile. Au studiat muzica împreună. Vezi, Chris este un muzician instruit şi a fost pianist profesionist. Poate că ai auzit de el, deşi este mai cunoscut în nordul Angliei - se numea Marcus Alderman.

Efectul asupra doamnei Hewlett fu electric.

-Am auzit de el. Un muzician bun, cel puţin aşa

era cu câţiva ani în urmă. Am ascultat câteva din înregistrările lui.

-înregistrări? Nu mi-a spus niciodată despre asta.

-Asta dovedeşte modestie. Eşti *sigură* că se căsătoreşte?

-Propria lui mamă mi-a spus că a discutat planurile de nuntă cu ea în această vacanţă. Se pare că aşteaptă întoarcerea tatălui său din străinătate ca să finalizeze totul.

- Mă uimeşti. Pentru un bărbat care se căsătoreşte cu altă femeie, se uită la fata mea cu prea multă căldură. Ori este cel mai mare ticălos din lume... oftă şi ridică din umeri... ori ceva nu este în regulă pe undeva.

La ceai, Lynne îi lăsă pe ceilalţi să converseze, în timp ce ea se retrase într-o visare plăcută, încercând să uite cele câteva momente de amărăciune dintre ei. Era hotărâtă să savureze fiecare moment al companiei lui Chris. Nu dădu nici un semn al încântării faţă de prezenţa lui, reţinându-şi orice expresie de plăcere. Se miră şi ea de propria ei răceală.

Doamna Hewlett se întoarse către fiica ei.

- îţi aminteşti, dragă, că tatăl tău şi cu mine mergem la familia Brown, astă seară? Tu ce o să faci?

Lynne se uită întrebător la Chris. El o privi cu o faţă lipsită de expresie.

- Dacă tu nu ieşi, Lynne, te deranjează să schimb câteva vorbe cu tine înainte de a pleca? Nu va dura

mult, spuse el cu o voce autoritară.

- Sigur că da.

Ea se încordă, având senzaţia familiară dar ridicolă că i se comandase să vină în biroul directorului şcolii, urându-i din nou pe inspectorii şcolari. Avu un presentiment de finalitate. Se uită în sus şi o privi pe mama ei urmărind-o gânditoare.

Masa fu curăţată şi, cu ajutorul benevol al lui Chris, vasele fură spălate şi uscate. De fapt, când stăteau unul lângă altul în mica bucătărie, râzând şi vorbind cu mama ei care era la chiuvetă, Lynne fu încercată de un vis nebun - că totul era din nou bine între ei doi, că se întorseseră la vechile relaţii şi nimic nu mai putea sta în calea fericirii lor. Dar era, bineînţeles, o iluzie, un miraj, care se transformă în nimic când terminară treaba şi Chris se duse nelinişţit înapoi în salon.

în timp ce tatăl lui Lynne o aştepta pe mama ei să se îmbrace pentru vizită, flecări cu Chris. îi spuse cât de interesant era să aibă o discuţie cu un I.M.S. Deşi îi întâlnise la propria lui şcoală, nu fusese în stare să descopere de prima dată cum funcţionează inspectorii şcolari şi care erau exact puterile şi limitele lor.

Lynne stătea la fereastră şi asculta cum vorbesc, plină de mândrie pentru amândoi. Gândurile ei iar o luară razna, închipuindu-şi că Chris avea tot dreptul să fie acolo, în cadrul familiei ei, relaxat şi fericit, aparţinând lor ca ginere...

Se opri brusc, alungând astfel de gânduri din minte. Chris era cu spatele la ea când Lynne îi privea,

dar sistemul lui intim de radar, pe care-l poseda în ceea ce-l privea, începu să opereze. Se întoarse şi-i prinse expresia. O sprânceană curioasă se ridică. Jenată de privirea zeflemitoare din ochii lui, ea se răsuci brusc.

în cele din urmă, părinţii ei fură gata.

- La revedere, Chris. Mi-a părut bine să te cunosc, îi luă mama lui Lynne mâna într-a ei şi-l privi cercetător. S-ar putea să ne mai întâlnim, cine ştie?

Ochii lui Chris părură să se lupte pentru a descifra mesajul, dar apoi renunţară şi priviră în altă parte.

- La revedere, băiatul meu, spuse tatăl lui Lynne.

Ea îşi urmări tatăl cu drag, iubindu-i faţa plăcută şi deschisă când scutură mâna tânărului. Dragul de tata, gândi ea, este atât de cinstit şi drept încât nu simte niciodată tensiunile din atmosferă. Uşa se închise în urma lor şi ei făcură cu mâna până când maşina dispăru din vedere.

Chris rămase la fereastră, cu mâinile în buzunare. Lynne se aşeză pe banchetă şi între ei se aşternu o tăcere grea ca o ceaţă, care-i intră în suflet şi o îngheţată până la oase. Când nu mai putu suporta tăcerea, ea întrebă:

- Ai primit scrisoarea mea, Chris?

- Da, am primit-o, spuse el întorcându-se. Nu aşteptai răspuns, nu?

Ea îl sfidă cu o voce plină de amărăciune:

- De ce ai venit, Chris? Să-mi spui data nunţii tale? Poate să mă inviţi?

El se întoarse brusc şi vorbele-i veniră spre ea ca

o avalanşă de pietre.

- Sarcasmul tău nu-şi are rostul, Lynne. Poate simţi că eşti partea vătămată. îmi pare rău, crezi sau nu, eu sunt cel lezat.

-Tui? întrebă ea, vocea ridicându-i-se cu indignare. Cum poţi spune asta, când eu am fost cea informată - de către mama ta, te rog ia notă, şi nu de tine - de iminenta ta căsătorie?

Ochii lui se îngustară.

- îmi amintesc o oarecare... să spunem ocazie plăcută, când m-ai asigurat că ai încredere în mine. îmi amintesc de asemenea remarca mea de atunci - că s-ar putea să fie nevoie să-ţi aminteşti aceste cuvinte. Se pare că atunci când a fost vorba de un test, de fapt n-ai avut încredere în mine. Si mai spune-mi ceva, te rog. De ce ai fugit de mine la conferinţă, fără o scuză sau o explicaţie? Nu te-am bănuit niciodată că ai fi laşă. Nu mai aveai răbdare să te întorci la logodnicul tău? aruncă el cuvintele.

- Logodnicul meu? La cine te referi?

- Ai mai mult decât unul? zâmbi el ironic. Cel despre care se întâmplă să vorbesc este Ken Marshall, profesorul de la şcoala ta, cu care eşti logodită. Tu i-ai spus mamei mele, îţi aminteşti?

- Dar i-am spus munai pentru că...

Se opri. La ce folosea? *Fiindcă voiam să mă uiţi şi să te duci la nunta ta cu conştiinţa curată.* Cum putea să-l facă să creadă asta? Aşa că tăcu.

- L-ai văzut pe Ken de când te-ai întors?

- Nu. O să-i telefonez imediat ce mă întorc la

Mildenhead, dimineaţă.

încercă să-şi limpezească vocea dar nu reuşi. Cât va mai trebui să-i îndure întrebările?

- Probabil o să-l văd mâine să-i dau... răspunsul.

- Credeam că i l-ai dat deja.

- Nu... nu am putut să mă hotărăsc.

- Si acum te-ai hotărât?

- Da, şopti ea.

- Aşadar, se pare că am sosit la timp.

- La timp pentru ce? Să mă feliciţi?

- Sigur. Ce altceva? spuse el uitându-se la ceas. N-are rost să mai stau. Trebuie să plec. Am un drum lung de făcut.

- Pleci?

- Da. Mulţumeşte-i mamei tale pentru ceai, şi-ţi mulţumesc şie pentru o după-amiază plăcută. La revedere, Lynne. Mă îndoiesc că ne vom mai întâlni vreodată.

Tonul lui era tăios, ochii duri, când se îndreptă către uşă. Ea nu făcu nici un efort să-l conducă, simţind că n-o vor ţine picioarele.

Deveni albă ca varul şi când el se întoarse momentan în prag, îl privi, nefiind în stare să accepte că pleca pentru totdeauna.

îşi prinse capul în mâini.

- Ne certăm din nou, Chris. Barierele sunt înapoi, spuse ea cu ochii în lacrimi. Sper ca tu şi Angela să aveţi o căsnicie fericită. La revedere, Chris.

El se opri, îşi luă mâna de pe mânerul uşii, spunând cu o voce obosită:

- Nu mă căsătoresc cu Angela, Lynne.

Ochii ei erau fixaţi asupra lui ca hipnotizată. Şopti:

- Si răspunsul meu pentru Ken va fi „nu“.

El păru că împietreşte. O maşină trecu pe drumul din apropiere; în vecinătate, un câine lătra voios şi undeva la distanţă un copil cânta. Prin mintea ei înceţoşată pătrunse faptul că el se îndepărtase de uşă şi traversa încet camera spre ea. Acum stătea în faţa ei, privind în jos, cu un zâmbet şăgalnic pe buze şi cu o invitaţie sclipind în ochi.

- Draga mea fată, ce mai aşteptăm?

îşi desfăcu braţele şi, ca şi cum ar fi fost atrasă de un magnet irezistibil, ea se ridică şi intră în cercul lor primitor. El o strânse la piept şi o privi în ochi cu o fericire fără margini. îi sărută obrajii, ochii şi gâtul.

- Sufletul meu, te iubesc. Te doresc cu pasiune şi fie ce-o fi, o să mă însor cu tine.

O răsuci, îi căută gura şi o sărută până când ea îşi pierdu răsuflarea.

- Spune-mi că mă iubeşti şi o să te măriţi cu mine, îi comandă el şi ea îi şopti vorbele pe care voia să le audă.

Apoi o trase lângă el pe canapea şi o sărută din nou.

Minute mai târziu, când putea vorbi coerent, ea nu era încă în întregime convinsă.

- Dar, Chris, mama ta mi-a spus că o să te căsătoreşti cu Angela.

- Scumpa mea, mama greşea. N-avea dreptul să-ţi vorbească aşa cum a făcut-o. N-am descoperit ce

avusese loc între voi până când m-am întors furios acasă după ce primisem biletul tău. Eram foarte supărat şi ea a pus capac când mi-a spus ce vorbiserăţi. Dar a trebuit s-o iert şi-ţi voi explica imediat... Planurile de nuntă pe care le-am discutat cu ea nu se refereau la Angela, ci la tine. Nu-ţi puteam pomeni numele, mai ales fiindcă nu-ţi cerusem să te căsătoreşti cu mine. Intenţionam s-o fac la călătoria de întoarcere, de aceea eram atât de nerăbdător să te întorci cu mine, zâmbi el. Oricum, adăugă el, Angela era deja căsătorită.

- Angela - căsătorită?

El înclină din cap.

- Da, este. S-a măritat cu managerul ei, Francis Boulton, acum două săptămâni. L-am cunoscut pentru prima oară în ultima duminică, atunci când am întârziat să te mai duc înapoi la conferinţă. S-au căsătorit în secret şi s-au hotărât să nu anunţe public până să nu-mi spună şi mie. Trebuie să explic, fiindcă asta ne duce în urmă cu un număr de ani.

O mângâie pe păr şi o sărută uşor pe frunte.

- Noi eram buni prieteni şi eram foarte tineri. Angela avea cariera în faţa ei şi până când nu-şi consolida poziţia, nu voia să fie prinsă în încurcături sentimentale. A sugerat că dacă am pretinde că suntem „logodiţi“ în secret, presa i-ar lăsa în pace viaţa privată.

Dar după cum ştii, n-au lăsat-o în pace şi la vremea când a descoperit acest fapt, a realizat că era bine pentru publicitae să lase presa şi publicul să

ghicească. Eu nu eram îndrăgostit, eram liber ca pasărea în zbor - până când am întâlnit o tânără profesoară de engleză, nu cu multă vreme în urmă, la o şcoală pe care o inspectam. Era frumoasă şi inteligentă şi am ştiut imediat ce am văzut-o că era fata cu care vreau să mă însor.

Se întoarse brusc şi o trase pe genunchii lui, iar ea îi înconjură gâtul cu braţele şi se lăsă tăcere pentru mult timp.

Când în cele din urmă se dezlipiră, Lynne îl privi cu ochi visători:

- Spune-mi, spuse ea. Spune-mi de ce erai atât de încântat s-o vezi pe Angela duminică?

El o trase din nou mai aproape.

- Pentru că, iubita mea, ştiam că asta însemna că sunt scutit de înţelegerea dintre noi. Deja îi spusesem într-o scrisoare despre fata pe care o iubeam. Ceea ce nu ştiam, era că din cauza căsătoriei ei, înţelegerea noastră nu se mai aplica. Mama mea habar n-avea de falsitatea logodnei noastre şi de aceea a trebuit s-o iert duminica trecută, pentru că ţi-a spus că mă însor cu Angela. Nu puteam nici chiar ei să-i spun secretul. De aceea fotografiile Angelei erau peste tot. Adăuga autenticitate poveştii. Mă crezi?

- Da, spsue ea, apoi adăugă timid: încă nu ţi-am mulţumit pentru minunatul tău sprijin când te-ai adresat conferinţei, marţea trecută. Nu-mi venea să cred ce aud când ai început să vorbeşti.

- Era timpul s-o faci, fata mea, îi dădu el o palmă

în glumă. Stii că atunci când am stat în clasa ta în prima zi în care te-am cunoscut şi te-am urmărit cum îţi faci treaba, m-am gândit că eşti una dintre cele mai strălucite tinere profesoare cu care avusesem de-a face în ani de zile. Promiteai mult, erai plină de idei noi şi entuziastă până la dedicare.

- Dar ce dureri de cap mi-ai provocat, Chris! Aproape mi-ai distrus încrederea în propria mea capacitate de a preda.

- Crezi că nu mi-am dat seama de asta? Draga mea, am stat în agonie în timpul acelei discuţii din biroul directorului tău, forţându-mă să te înfrâng. Te-ai luptat ca o tigroaică pentru a-ţi apăra principiile. Cu cât te luptai mai mult, cu atât mai greu îmi era să contraatac şi în final, a trebuit să fiu brutal ca să te fac să-ţi recunoşti înfrângerea. Apoi, când ţi-am văzut lacrimile după aceea, şi n-am putut să te iau în braţe să te consolez, nefericirea mea n-a avut limite.

- Dar de ce, Chris, dacă erai de acord cu mine, de ce ai făcut-o?

- M-au forţat împrejurările, scumpa mea. Sfatul pe care ţi l-am dat era ceea ce ar fi făcut un I.M.S. în acea situaţie. Erai o tânără profesoară cu viziuni şi tehnici ultramoderne de predare şi ce puteai face într-o astfel de atmosferă academică dintr-o şcoală de băieţi cu tradiţii învechite? Părinţii se plângeau fiindcă erau suspicioşi faţă de idei atât de noi. Colegii tăi se plângeau fiindcă în sinea lor se simţeau ameninţaţi de metodele tale moderne. Nu le înţelegeau mai mult decât domnul Penstone şi oricum

nu aveau abilitatea să se adapteze la ele, aşa cum ai avut-o tu.

Te-am întrebat în acea primă zi, în biroul directorului, de ce nu te muţi la o altă şcoală mai modernă, unde metodele tale s-ar potrivi. Vezi, zâmbi el cu tandreţe, nu eram chiar obiectiv, aşa cum trăseseşi tu concluzia - în spatele întrebărilor mele din acea zi se afla un scop. Să nu crezi că ostilitatea colegilor tăi a trecut pe lângă mine.

- Erau dăţi când credeam că mă urăşti, Chris.

- Să te urăsc, adorata mea? Crezi că ţi-aş fi vorbit în astfel de termeni de alint şi te-aş fi sărutat cu atâta pasiune, dacă n-aş fi fost absolut serios în privinţa ta? Te-ai îndoit aşa de mult de sinceritatea mea?

- Nu ştiu ce să cred, Chris.

- Te-am iubit de cum te-am văzut. Te-am iubit când te-am auzit spunându-i lui Ken că mă urăşti. Te-am iubit chiar când erai neiertat de grosolană cu mine. Asta te satisface?

Ea îl privi cu coada ochiului.

- Si în noaptea aceea, după concert?

- Atunci, îi zâmbi el provocator, a fost noaptea când am început să bănuiesc că mă iubeşti.

Ea se luptă să scape din braţele lui, dar acestea o strânseră ca o menghină.

- Dar vezi, continuă el, a trebuit să-mi dovedesc că nu mă înşel. Din acest motiv, a fost călătoria noastră spre Nord. Din cauza micii noastre altercaţii după concert, mi-am folosit fără ruşine poziţia. Te-am contactat prin directorul şcolii ca să fie oficial. Cum altfel te puteam face să vii? A fost o adevărată răpire,

draga mea. îţi aminteşti conversaţia noastră telefonică?

- Cum aş putea-o uita? Tremuram de frică.

- Tremurai? Oh, dragostea mea.

Ea se pierdu un timp, pradă buzelor lui flămânde.

Când îşi reveniră, el continuă:

- Când am venit să te iau în călătorie, şi am văzut cum arătai, nu puteam crede că puteam face pe cineva atât de nefericit cum părea să te fi făcut pe tine. Când, mai târziu în acea seară, am fost martorul transformării din faţa ochilor mei, dovada dragostei tale pentru mine a fost clară. Dar au fost evenimente ulterioare care m-au îngrijorat. Lynne, ce facem cu Ken? spuse el jucându-se cu lanţul de la gâtul ei. Este un băiat drăguţ. O să fie rănit.

Ochii ei se umbriră.

- Ce să fac, Chris?

- Va trebui să-i telefonezi, scumpeteo, spune-i adevărul, o sfătui el, apoi o privi gânditor. Stii, a fost un gând care m-a chinuit în timpul călătoriei mele singuratice, şi în tot timpul când am încercat să-ţi dau de urmă - că atunci când te voi găsi va fi prea târziu. în fond, zâmbi el a aducere aminte, deja te văzusem fugindu-mi de sub nas, înainte! Prietenul tău cel tânăr, John Holwick, îţi aminteşti?

Ea râse uşor:

- Era foarte tânăr - şi foarte necopt, oftă ea şi se cuibări iarăşi lângă el.

Erau încă acolo când veniră părinţii ei.

Mama ei aruncă o privire la feţele lor, cum stăteau

cu braţele unul în jurul celuilalt şi comentă cu mare satisfacţie:

- Aşa deci... ar fi trebuit să mă gândesc! Este timpul să fiţi împreună. N-aş mai fi putut suporta nefericirea fiicei mele, Chris. îmi pare bine că ai venit. Norman, se pare că vom avea o nuntă în curând.

Urmară îmbrăţişări, sărutări şi strângeri de mână. Chris fu invitat să rămână peste noapte, ceea ce acceptă cu bucurie. îi făcură patul şi-i găsiră o pijama, apoi îşi băură cu toţii cafeaua în salon. Chris le povesti cum dăduse de urma lor. O strânse pe Lynne mai aproape şi-şi frecă obrazul de părul ei, apoi se întoarse spre mama ei.

- Datorez mult faptului, doamnă Hewlett, că fiica dumneavoastră colecţionează admiratori masculini aşa cum atrage o jucărie din vitrină copiii. Unul dintre aceştia, tânăr ziarist care lucrează la un ziar local... se întrerupse brusc, apoi spuse pe o voce plină de înţelesuri... Ceea ce-mi aminteşte, Lynne...

Ea îl privi întrebătoare, apoi amintindu-şi, îşi ascunse faţa în haina lui aspră.

Chris se întoarse spre tatăl ei, prefăcându-se scandalizat:

- Ştiţi, domnule Hewlett, că fiica dumneavoastră scrie scrisori impertinente Inspectorilor Maiestăţii Sale?

Tatăl ei râse.

-Aş putea crede orice despre ea, Chris. De copil a fost o mică pacoste.

- Ei bine, am în posesia mea o scrisoare grosolană adresată mie, îi prinse el bărbia şi o forţă să se uite la el, semnată de o oarecare domnişoară L.B. Hewlett. Această scrisoare este acum îngropată adânc sub hârtiile din apartamentul meu.

Ochii ei se măriră.

-Ai luat-o acasă, Chris?

- Nu puteam lăsa o astfel de scrisoare printre actele de la birou. Era scrisă în termeni atât de incendiari încât putea avea urmări - îţi dai seama, domnişoară? Era atât de insolentă, de fapt, încât nu-mi puteam lăsa nici măcar secretara s-o vadă. Acum poate înţelegi de ce eram atât de supărat pe tine, zâmbi el.

Ea îşi ascunse din nou faţa şi murmură:

- îmi pare rău, Chris, chiar îmi pare rău.

El îi mângâie părul, apoi continuă:

- Nu-i nimic, draga mea, te-am iertat de mult. Fără ajutorul acelui tânăr ziarist, Tony Arnold, categoric, n-aş mai fi în poziţia de invidiat în care mă aflu, aşa că ar trebui să-l recompensez, sfârşi el privind-o drăgăstos.

- Ce ai de gând să faci? întrebă doamna Hewlett care strângea ceştile goale şi se opri în drum către bucătărie. Să-i trimiţi nişte ţigarete?

- Nu, am o idee mult mai bună... Se ridică şi o trase pe Lynne să stea lângă el... Ce părere ai de asta, iubito? Să-i dăm o ştire în exclusivitate. îi vom permite să anunţe primul răspunsul final la repetata întrebare: „Este sau nu celebrul pianist Marcus

Alderman logodit cu binecunoscuta cântăreaţă Angela Castella?“ Mai întâi îi voi telefona Angelei ca să mă asigur că ea şi soţul ei nu au obiecţii, apoi Tony poate face un anunţ dublu - logodna noastră şi nunta Angelei. Poate câştiga ceva bani în plus trimiţând ştirea la mai multe ziare dacă doreşte - locale, internaţionale ş.a.m.d. Cum ţi se pare ideea?

- Dragule, este minunat! îl privi ea extaziată.

- Norman, şopti tare doamna Hewlett. Cred că noi doi suntem în plus. Hai sus, dragă. Noapte bună, voi doi. Somn uşor, Chris.

Când rămaseră singuri, Chris o luă în braţe. îşi scoase inelul şi i-l împinse ferm pe inelar.

- Acum îmi aparţii cu adevărat. Acest inel al meu va rămâne acolo până când o să-ţi dau o bijuterie strălucitoare care să-l înlocuiască. Apropo, adorata mea. Te duc mâine înapoi la Mildenhead.

Mai târziu, înconjuraţi fiecare de braţele celuilalt urcară încet scările şi rămaseră îmbrăţişaţi pe palier.

- Să nu mai fugi de mine, Lynne, da? N-aş putea suporta o a doua oară.

Vocea lui coborî până când abia se auzea:

- Nu pleca, dragostea mea, fără să-mi ceri să te las... Mărită-te repede cu mine, şopti el apoi.

Sărutul lor de noapte bună fu foarte lung.

- Mai spune-mi un lucru, draga mea domnişoară Hewlett, murmură el, desfăcându-şi strânsoarea. îi mai urăşti pe I.M.S.-işti?

- Dragul meu domn York, răspunse ea încet, mângâindu-i ceafa. Poate mai sunt şi excepţii.

Sfârşit